Un cuvânt din partea Editurii

Este pentru noi o bucurie să putem pune la dispoziţia cititorilor această lucrare care înmănunchează o parte din gândurile celui ce a fost un creştin de mare calibru, un om al lui Dumnezeu cu un caracter şi o trăire aparte. Avea un suflet generos, faţa lui radia de o bucurie cerească şi în cuvintele lui simple era atâta căldură şi bunătate care te copleşeau. Ascultându-1 - şi aceasta întotdeauna cu nesaţ -erai înclinat să afirmi, cu toată convingerea, ca alţii odinioară despre cei dintâi creştini: „Omul acesta a fost cu Isus".

îmbina seriozitatea cu umorul fin, de o manieră captivantă. Ne-am dus odată împreună într-o adunare creştină de pe valea Prahovei. Eu ţinusem o predică despre statornicia creştinului, din Luca 18.1: „să se roage necurmat şi să nu se lase." Să nu se lase târât în rătăciri (2 Petru 3.17), clătinat în gândurile sale (2 Tes. 2.2), înspăimântat de potrivnici (Fii. 1.28), biruit de rău (Rom. 12.21). Solicitat să predice, fratele Nicu a spus: „Voi formula doar o singură concluzie, şi anume că românul greu se apucă de un lucru pentru ca apoi să se lase îndată de el." Numai că, asemenea multor confraţi, nici Nicolae Tonoiu nu era omul care să renunţe, să se lase. îl caracteriza o perseverenţă aparte, o tenacitate deosebită, dar cea mai aleasă calitate a lui a fost smerenia despre care, pe bună dreptate, spunea cineva că „nu-i o virtute, ci ogorul pe care cresc toate celelalte virtuţi."

Această lucrare nu este un tratat de specialitate destinat

să satisfacă pretenţiile unor erudiţi, dar este însăşi esenţa mesajului evanghelic, o fărâmă din acele „bucate grase şi miezoase" care satură inima celor „flămânzi şi însetaţi după neprihănire".
Sper că modul de structurare a materialului va asigura o anumită gradaţie, va stabili o legătură între subiectele abordate, înlesnind înţelegerea şi asimilarea lor.
Cred, de asemenea, că titlul ales se va dovedi sugestiv, el însuşi predispunând cititorul la meditaţie.
Fie ca „Religie sau credinţă?" să slujească glorificării lui Dumnezeu, ţel nobil care 1-a fascinat şi pe autorul ei aflat acum în odihnă lângă Preaiubitul inimii sale.
Bucureşti, 5 ianuarie 1999 Constantin Moisa, consilier editorial
Prefaţă
Volumul de faţă nu este comun în literatura creştină de origine românească. El conţine gândurile care au îmbibat viaţa sfântă a fostului absolvent de seminar ortodox Nicolae Tonoiu.
Nicolae Tonoiu a fost un om deosebit. încă din copilărie a fost caracterizat de o sensibilitate spre lucrurile duhovniceşti şi de o dedicare neobişnuită faţă de Dumnezeu.
S-a născut la 26 iunie 1902 în satul Poienari, comuna Corbeni, judeţul Argeş, unde mai târziu a adus vestea cea bună, că mântuirea se capătă gratis pe baza jertfei Domnului Isus. De la mama lui a moştenit o deosebită sete de învăţătură. La 13 ani, a plecat de acasă la Curtea de Argeş, unde a absolvit liceul, apoi la Bucureşti unde a urmat seminarul teologic ortodox

pentru a se face preot.
Din cauza condiţiilor rele de la internat, la vârsta de numai 20 de ani s-a îmbolnăvit de plămâni. în vara anului 1922, a venit acasă, în vacanţă, fără nădejde că va mai trăi până în toamnă. Totul părea ruinat, dar Dumnezeu avea un alt plan. Acest promiţător preot în devenire, tocmai când era gata să îmbrace haina preoţească, s-a întâlnit cu Domnul Isus Cristos în urma mesajelor lui TudorPopescu. Acesta din urmă, şi el fost preot la cunoscuta biserică „Cuibul cu barză" din Bucureşti, chema oamenii la mântuire adevărată, numai prin credinţa în Domnul Isus Cristos. Astfel, Mântuitorul a schimbat destinul lui Nicolae Tonoiu şi 1-a chemat la o viaţă simplă, umilă şi de relativ anonimat. De bucuria convertirii şi din voia lui Dumnezeu s-a făcut sănătos. în toamnă, când s-a întors la şcoală, doctorul 1-a declarat vindecat.
Pe când era în ultimul an la seminar, a fost exmatriculat din cauză că se pocăise, influenţând acum si pe alţii să cerceteze Biblia şi să se Întoarcă ia Dumnezeu. Nemaifiind acceptat să devină preot, a terminat facultatea de litere şi filozofie, cu „magna cum laude" urmând să funcţioneze ca profesor de limba latină şi greacă.
în anul 1937, s-a căsătorit, după care s-a mutat la Ploieşti şi a avut 5 copii. O dată cu venirea comuniştilor la putere, limba latină a fost scoasă din şcoli ca disciplină de studiu. Pentm a-şi putea continua activitatea didactică, a susţinut examenele de diferenţă şi a devenit profesor de matematică. Pentru că a studiat

limbile franceză, germană şi engleză, a putut traduce mult. A folosit această abilitate la traducerea de literatură creştină care nu exista în România. Pentm că nu avea voie să folosească maşina de scris, totul era copiat de mână. Aceeaşi dorinţă de cunoaştere 1-a caracterizat toată viaţa. Citea, traducea, învăţa şi se ruga mult.

*A lucrat 10 ani la Ministerul Educaţiei Naţionale, apoi la departamentul de învăţământ. După 1947, a funcţionat ca profesor de matematică la ciclul II. în 1957, a fost dat afară din învăţământ şi s-*a pensionat deoarece avea deja 37 de ani vechime. Dumnezeu i-a *purtat de grijă.*

în anul 1979, s-a mutat în California unde a locuit timp de 10 ani. A plecat la Domnul la 10 martiel989.

Nicolae Tonoiu a fost bine cunoscut multor creştini din România deoarece călătorea mult, dorind să se întâlnească cu fraţii şi să-i îmbărbăteze în cunoaşterea lui Dumnezeu. îi plăcea să meargă în adunările mici de la sate unde era lipsă de în văţători; mesajul lui din Biblie era de cele mai multe ori simplu, alinător şi susţinut de o trăire zilnică cu Dumnezeu. Viaţa lui de profundă smerenie, plină de bucurie şi încredere te făcea să doreşti să cunoşti pe Dumnezeul lui Care era sursa acestor atribute. Simţeai o plăcere deosebită să-1asculţi vorbind din Cuvântul lui Dumnezeu; oricât de obosit ai fi fost, nu te plictiseai niciodată.

în loc să ajungă un renumit preot, devine un simplu funcţionar şi apoi un profesor de liceu. în acest context al unei vieţi omeneşte banală, Dumnezeu începe

şlefuirea caracterului său. în cartea aceasta, sunt redate principiile care i-au 8
guvernat viaţa, o viaţă de renunţări la lucruri care l-ar fi împiedicat să meargă spre desăvârşire. Nu a fost uşor. De aceea, una din temele sale dominante este predarea în mâna lui Dumnezeu, atitudine care 1-a caracterizat întotdeauna. Agonia luptei cu Eul este o altă temă des întâlnită în această scriere. Autorul acestei lucrări a înţeles că Eul trebuie mortificat. Noi am vrea să trăim de multe ori ca lumea, dar şi să a vem parte de o specială apropiere de Domnul Isus. Cartea aceasta este o dovadă că Nicolae Tonoiu a renunţat la prietenia cu lumea, care este vrăjmăşie cu Dumnezeu. în final, Vreau să spun că meditaţiile de faţă sunt pentru aceia care doresc să depună efort în a înţelege mesajul vieţii unui om predat total lui Dumnezeu. Poate că unele sunt traduceri trecute prin filtrul gândirii sale, altele sunt gânduri personale, dar sunt convins că toate vor fi de un real folos pentru cititori.
Nu ne vom raporta întotdeauna cu aceeaşi uşurinţă la conţinutul cărţii. Autorul nu scrie cum ar trebui să fie viaţa cu Domnul Isus Cristos, ci cum a trăit el pas cu pas o viaţă de sfinţenie sub mâna puternică a Mântuitorului său. Viaţa aceasta este o dovadă convingătoare că Dumnezeu are sfinţi şi în vremurile din urmă, deoarece aşa cum El a sfinţit în trecut pe mulţi o face şi azi.
Vreau să aduc mulţumiri pe această cale tuturor celor care au făcut posibilă tipărirea acestei lucrări. Fratelui Dorel Popescu, care a introdus în computer

manuscrisele originale. Soţiei mele Tudoriţa Giulea şi fratelui Paul Dan, care au adunat meditaţiile şi au iniţiat aşezarea lor pe tematici. Fiicei autorului, Rodica Cemucan, care ne-a furnizat datele biografice, şi soţiei, Elena Tonoiu, care a păstrat manuscrisele şi a luat iniţiativa tipăririi acestei lucrări, precum şi nepoatei autorului, Irina Cemucan, pentm importanta sa contribuţie financiară în acest scop. De asemenea, mulţumesc şi tuturor celor care au participat financiar la acest proiect cu donaţii către Societatea Misionară „Romanian Mission and Charity" al cărei preşedinte este subsemnatul.

Vasile Giulea

Redondo Beach, California 28 decembrie 1998

1. Despre viata creştina

V^ondiţiile esenţiale ale vieţii creştine sunt acestea două: predarea şi încrederea. Predăm totul Domnului Isus ca să primim totul de la El. Viaţa pe care o trăim este însăşi viaţa Domnului Isus. Această viaţă nu este un lucru pe care ar trebui să-1 producem noi. Este propria viaţă a Domnului Isus, reprodusă în noi prin Duhul Sfânt. Naşterea din nou înseamnă că viaţa Domnului Isus este plantată în noi de către Duhul Sfânt. Viaţa aceasta nouă creşte şi devine vizibilă progresiv, până la punctul când însuşi chipul Domnului Isus este reprodus în viaţa noastră.

Cunoaşterea lui Dumnezeu

Dumnezeu nu poate fi cunoscut decât în Cristos. Nu putem cunoaşte despre Dumnezeu decât atâta cât vrea El să ni Se descopere în Domnul Isus Cristos. Domnul

Isus nu este cunoscut, şi din pricina aceasta nu este cunoscut nici Dumnezeu, nici Duhul Sfânt. Aceasta rezultă din pilda talanţilor şi din alte pilde, precum şi din istoria atâtor conducători de oşti (Napoleon, Cezar) care au avut ostaşi mult mai devotaţi decât sunt credincioşii de azi faţă de Dumnezeu. Concepţia creştină despre Dumnezeu din anii aceştia este mai prejos de vrednicia Celui Preaînalt şi constituie pentru creştinii mărturisitori o calamitate morală. O dată cu pierderea de către noi a simţului maiestăţii, a venit.în plus pierderea veneraţiei religioase şi a conştiinţei prezenţei divine. Ne-am pierdut duhul de

închinare şi aptitudinea de a ne retrage în noi, ca să ne întâlnim cu Dumnezeu, într-o tăcere plină de adorare. Domnul Isus Cristos nu mai are astăzi aproape nici o autoritate în grupările care se numesc după Numele Lui. Poziţia prezentă a Domnului Isus se aseamănă cu aceea a unui împărat într-o monarhie limitată constituţional. Un astfel de împărat este preamărit, sărbătorit şi tolerat, dar autoritatea lui reală este mică. Formal, el este autoritatea supremă, dar, în orice criză, altcineva hotărăşte. Doctrina Duhului în ultima jumătate de secol a fost înfăşurată într-o ceaţă deasă. Un vrăjmaş a făcut lucrul acesta. Satan ştie că un evanghelism fără Duh este tot aşa de mort ca şi modernismul sau erezia, şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să ne împiedice a ne bucura de adevărata noastră moştenire. Dacă văd bine, crucea evanghelismului popular nu este crucea Noului Testament. Ea este mai degrabă un ornament strălucitor

pe pieptul unei creştinătăţi încrezătoare în sine şi lumească. Crucea veche îi ucidea pe oameni; crucea nouă îi distrează. Crucea veche îi osândea; crucea nouă îi amuză. Crucea veche osândea încrederea în firea pământească, crucea nouă o încurajează. Aproape în fiecare zi mă rog ca Dumnezeu să vină înapoi deasupra Bisericilor evanghelice. Nu avem decât o doctrină dreaptă, suntem tot atât de ortodocşi ca şi fariseii de altă dată. Dar dorinţa aceasta aprinsă după Dumnezeu, care aduce torente spirituale şi vifore de cercetare de sine şi de lepădare de sine, aproape că a dispărut din mijlocul nostru. Dumnezeul nostru a devenit acum slujitorul nostm, ca să ne slujească după voia noastră. Biserica a abandonat concepţia sublimă despre Dumnezeu şi i-a substituit una atât de comună şi atât de vulgară, încât este pe de-a-ntregul nevrednică de oameni care gândesc şi care sunt adevăraţi închinători. Concepţia meschină despre Dumnezeu acceptată aproape unanim de creştini este pricina a sute de rele mai mici care se află printre noi. O întreagă filozofie a vieţii creştine a rezultat din această singură eroare fundamentală a gândirii religioase. Lumea piere din lipsa cunoaşterii lui Dumnezeu şi Biserica înfometează după prezenţa Lui. Pentru cei mai mulţi oameni, Dumnezeu este o iluzie, nu o realitate. El este q deducţie dintr-o dovadă pe care ei o consideră adevărată; dar El, personal, nu rămâne necunoscut individului. Pentru milioane de creştini, Dumnezeu nu este mai real decât este pentru necreştini. în contrast cu această 12
imprecizie înceţoşată, se află doctrina limpede

scripturală că Dumnezeu poate fi cunoscut în experienţa personală. O Personalitate plină de dragoste domină Biblia. Dar de ce adevăraţii copii răscumpăraţi ai lui Dumnezeu cunosc atât de puţin din această părtăşie uzuală, conştientă cu Dumnezeu, părtăşie cu care Scripturile îi îmbie? Răspunsul este necredinţa noastră cronică. Dumnezeu şi lumea spirituală sunt realităţi. Dar păcatul a întunecat atât de mult ochii inimii noastre, încât nu mai putem vedea. Marea realitate nevăzută este Dumnezeu. Cumîncepemsă ne concentrăm asupra lui Dumnezeu, lucrurile spirituale capătă formă în faţa ochilor noştri lăuntrici. Ascultarea de Domnul Isus Cristos ne va aduce o revelaţie lăuntrică a Dumnezeirii (loan 14.21-22). O nouă conştiinţă despre Dumnezeu va pune stăpânire pe noi, şi vom începe să gustăm, să auzim şi să simţim lăuntric pe Dumnezeul Care este viaţa noastră şi Totul nostru. Dumnezeu va deveni pentru noi marele Tot şi prezenţa Lui va fi slava şi miracolul vieţii noastre. în Domnul Isus Cristos şi prin Domnul Isus Cristos, Dumnezeu Se descoperă în chip desăvârşit, deşi El nu Se arată raţiunii, ci credinţei şi dragostei. Credinţa e un organ de cunoaştere, iar dragostea un organ de experienţă. Dumnezeu a venit la noi prin întrupare, ne-â împăcat cu El prin ispăşire, iar prin credinţă şi dragoste noi intrăm în El şi punem stăpânire pe El. Dragostea şi credinţa sunt în largul lor în taina Dumnezeirii. Raţiunea să îngenuncheze cu respect afară!
După ce Satan a reuşit să nimicească încrederea Evei în bunătatea lui Dumnezeu, oamenii au început să aibă o

concepţie falsă despre Dumnezeu. Prin această concepţie vulgară şi nevrednică, sufletul omului a fost mult afectat şi deformat. Chiar creştinii buni sunt nefericiţi din cauza neputinţei de a-L înţelege pe Dumnezeu cum se cuvine. Viaţa creştină e socotită ca o purtare de cruce posacă şi aspră a unui Tată neîndu-plecat, Care aşteaptă mult şi nu iartă nimic. Adevărul este că Dumnezeu este fiinţa cea mai fermecătoare şi slujirea Lui este una din plăcerile cele mai mari. El ne iubeşte pentru că-I suntem dragi şi preţuieşte dragostea noastră mai mult decât galaxiile lumilor create. Ce bine ar fi dacă am scăpa de noţiunile pervertite cu privire la Dumnezeu, căci acestea ne otrăvesc inimile, ne anulează slobozenia şi ne fac să-I slujim lui Dumnezeu posomorâţi ca fratele cel mare al fiului risipi-

tor, fără însufleţire şi bucurie. Ce bine ar fi dacă am învăţa că e uşor a trăi cu Dumnezeu! Dumnezeu nu foloseşte metodele vremii noastre. Omul care vrea să-L cunoască pe Dumnezeu, trebuie să-I dea timp. Cred că s-ar putea demonstra că aproape toate ereziile au survenit din credinţa în unele lucruri neadevărate cu privire la Dumnezeu sau din supra-accentuarea anumitor lucruri adevărate, aşa încât au fost puse în umbră alte lucruri la fel de adevărate. A exagera unele însuşiri cu excluderea altora înseamnă să te îndrepţi direct către una din jalnicele mlaştini ale teologiei, şi toţi suntem ispitiţi să facem lucrul acesta. Unii accentuează atât de mult dragostea lui Dumnezeu, încât ajung să tăgăduiască dreptatea Lui. Alţii stăruie asupra bunătăţii

până ce ajung să contrazică sfinţenia lui Dumnezeu; sau asupra milei până ce se contrazice adevărul; iar alţii accentuează suveranitatea Lui până ce ajung să anuleze, sau cel puţin să diminueze mult, bunătatea şi dragostea Lui. Putem păstra o concepţie corectă, adevărată doar având curajul să credem tot ce a zis Dumnezeu despre Sine însuşi. O grea răspundere îşi asumă cel ce caută să elimine, din lucrurile revelate de Dumnezeu, acele trăsături pe care el, în ignoranţa lui, le socoteşte criticabile. Persoanele Dumne-zeirii nu lucrează niciodată separat. Fiecare act al lui Dumnezeu e făcut de toate cele trei Persoane divine. Tatăl nostru ceresc nu Se dezminte. Venind la El, în orice vreme, nu trebuie să ne temem că nu-L vom găsi într-o bună dispoziţie de a ne primi. El este întotdeauna receptiv pentru durere şi nevoie, ca şi pentru dragoste şi credinţă. Nu are ore fixate de primire, nici perioade în care să nu primească. Dragostea Lui nu se răceşte niciodată. Dumnezeu nu vrea să facă compromisuri şi nu are nevoie să fie convins prin linguşiri. în toate eforturile noastre de a-L găsi pe Dumnezeu, de a-I plăcea, de a avea părtăşie cu El, ar trebui să ne aducem aminte că orice schimbare trebuie pusă, cu siguranţă, pe seama noastră. *„Eu sunt Domnul şi nu Mă schimb"*. N-avem decât să cunoaştem condiţiile Lui, limpede formulate, să ne aducem viaţa în armonie cu voia Lui revelată, şi puterea Lui nemărginită va deveni imediat operativă faţă de noi în felul expus în Sf. Scriptură. Putem să cunoaştem poziţia noastră faţă de Dumnezeu. Cu El trebuie să începem. O mare parte din dificultăţile noastre provin din faptul că nu-L luăm

pe Dumnezeu aşa cum este, 14
adaptându-ne vieţile după voia Lui. Noi ne străduim să-L schimbăm pe El şi să-L aducem mai aproape de propriul nostru chip. Carnea, ca şi Agar, cerşeşte puţină îndurare şi îngăduinţă pentru căile ei fireşti, dar nu putem avea un început just, decât acceptându-L pe Dumnezeu aşa cum este şi învăţând să-L iubim pentru ceea ce este El. Pe măsură ce ajungem să-L cunoaştem tot mai bine, vom descoperi un izvor de bucurie nespusă în faptul că Dumnezeu este tocmai ceea ce este El. Cât de desăvârşit ne va satisface întoarcerea de la mărginirile noastre la un Dumnezeu Care nu are nici una. Pentru El timpul nu trece, ci stă pe loc; şi cei care sunt în Domnul Isus Cristos împart cu El bogăţiile timpului fără hotar şi ale anilor fără sfârşit. Dumnezeu nu Se grăbeşte niciodată. Nu există limite de timp împotriva cărora El trebuie să lucreze. Numai cunoscând lucrul acesta putem să ne liniştim duhurile şi să ne calmăm nervii. Pentru cei din afara Domnului Isus, timpul e o fiară care devorează. Creştinul posedă viaţa proprie a lui Dumnezeu şi împarte cu El nemărginirea Lui. în Dumnezeu este viaţă deajuns şi timp destul pentru a ne bucura de ea.

închinarea în viaţa creştinului

închinarea înseamnă a exprima într-un mod adecvat ceea ce simţi. Şi ce va fi exprimat? „Un aducător de smerenie, dar şi încântător simţământ de veneraţie plină de admiraţie şi de uimire surprinsă". „Este ceva încântător a ne închina lui Dumnezeu, dar este şi un lucru care ne ajută să ne smerim".

Care sunt elementele pe care le vom găsi în închinare? în primul rând, o încredere fără hotar. Nu te poţi închina unei fiinţe în care nu te încrezi. Apoi este admiraţie, adânca apreciere a desăvârşirii lui Dumnezeu. Un alt element este fascinaţia, adică a fi plin de freamăt moral, captivat, fermecat şi vrăjit de cine este Dumnezeu şi atins de o admiraţie uimită a elevaţiei de neconceput, a măreţiei şi splendorii Dumnezeului Celui Atotputernic. Apoi este adorarea: a-L iubi pe Dumnezeu cu toată puterea noastră. A iubi pe Dumnezeu cu teamă, cu uimire, cu dorinţă arzătoare şi veneraţie respectuoasă. Uneori lucrul acesta ne va duce la o tăcere desăvârşită.
Dumnezeul bisericilor

i
evanghelice moderne rareori deranjează pe cineva. El izbuteşte să rămână destul de mult în limitele constituţiei. Nu încalcă deciziile organelor noastre de conducere. El este un Dumnezeu foarte bine crescut, foarte confesional şi foarte asemănător nouă. Noi îi cerem să ne ajute când suntem în necaz şi ne bizuim pe El ca să vegheze asupra noastră când dormim. Nu este un Dumnezeu pentru Care eu aş putea să am prea multă consideraţie. Dar când Duhul Sfânt ni-L arată pe Dumnezeu aşa cum este El, îl admirăm până la uimire şi încântare. Felul nostru de închinare determină concepţia noastră despre Dumnezeu. Şi dacă există o boală grozavă în Biserica Domnului Isus Cristos, ea este pentru că noi nu vedem pe Dumnezeu în toată măreţia Lui. Suntem prea lipsiţi de respect faţă de Dumnezeu.

închinarea este curată sau vulgară după cum gândurile despre Dumnezeu ale celui ce se închină sunt înalte sau comu -ne. Printr-o lege tainică a sufletului, noi tindem să ne mişcăm spre imaginea lui Dumnezeu care este în mintea noastră. Ne aflăm aici ca să fim întâi închinători şi numai în al doilea rând ca să fim lucrători. Noi îl luăm pe cel convertit şi-1 facem imediat lucrător. Dumnezeu vrea ca un convertit să înveţe mai întâi să fie un închinător, şi numai după aceea să înveţe a fi un lucrător. Lucrarea făcută de un închinător va avea veşnicia în ea. Strădania care nu izvorăşte din închinare, poate fi numai lemn, fân, trestie... (1 Cor. 312). Rareori găsim pe cineva aprins de dragoste personală pentru Domnul Isus Cristos. Această dragoste, ca un fel de mireasmă morală, o descoperim întotdeauna pe veşmintele sfinţilor. Lista sfinţilor cu mireasmă e lungă. Ea cuprinde bărbaţi şi femei de orice nuanţă de gândire teologică înăuntrul hotarelor credinţei înălţătoare. Această dragoste strălucitoare pentru Domnul Isus Cristos este, pentru mine, proba adevărată a universalităţii, singura dovadă a însuşirii de mădular în Biserica universală.

Omul a fost creat ca să fie o locuinţă a lui Dumnezeu

Adânc, înăuntrul fiecărui om, există un loc sfânt, intim unde locuieşte esenţa tainică a fiinţei lui. Această realitate adânc lăuntrică este acea parte din om care fiinţează de la 16
sine, fără vreo legătură cu vreo altă parte a firii complexe a omului. Aceasta este „eu sunt" al omului, un dar al lui „Eu sunt", Care 1-a creat. Entitatea adânc

lăuntrică despre care vorbim este numită în Scripturi „duhul omului" (1 Cor. 2.11). După cum cunoaşterea de Sine a lui Dumnezeu se află în Duhul Veşnic, tot aşa cunoaşterea de sine a omului are loc prin propriul său duh şi cunoaşterea lui Dumnezeu de către om are loc prin impresia nemijlocită a Duhului lui Dumnezeu asupra duhului omului. însemnătatea tuturor acestor,elemente nu poate fi supraestimată când gândim şi studiem şi ne rugăm. Din punctul de vedere al omului, pierderea cea mai tragică suferită prin Cădere a fost părăsirea acestui loc lăuntric sfânt de către Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu plănuise să locuiască în tihnă acolo şi să ardă cu un foc moral şi spiritual. Prin păcat, omul a pierdut privilegiul acesta minunat şi de nedescris, şi acum trebuie să locuiască singur acolo. Prin lucrarea tainică a Duhului, în naşterea din nou, ceea ce Petru numeşte „firea dumnezeiască" intră în adâncul inimii credinciosului şi îşi stabileşte reşedinţa acolo. Un astfel de om, şi numai un astfel de om, este un credincios adevărat.
Un Dumnezeu nemărginit poate să Se dea pe Sine însuşi, în întregime, fiecăruia dintre copiii Lui. Nu Se împarte pe Sine pentru ca fiecare să poată avea o parte, ci Se dă fiecăruia atât de deplin ca şi cum n-ar mai fi alţii.
Una dintre cauzele declinului în ce priveşte calitatea experienţei religioase a creştinilor acestor zile este neglijarea doctrinei lăuntrice. Un semn distinctiv al primilor creştini era o strălucire mai presus de fire care lumina din interiorul lor. Soarele răsărise înăuntrul lor, în inimile lor, iar căldura şi lumina Lui făceau inutile

orice izvoare secundare de încredinţare. Ei aveau mărturia lăuntrică. E vădit că un creştin evanghelic de rând din zilele noastre este lipsit de această iradiere. Mărturiei lăuntrice noi îi substituim concluzii logice desprinse din Biblie. Proorocii lumii acesteia, psihologii (cercetătorii aceia care caută o lumină care nu e lumina lui Dumnezeu) au fost siliţi să admită că există *ceva* acolo, la baza experienţei religioase. Dar mult mai bine ar fi să admită că este Cineva acolo. Aceasta era ceea ce umplea de o uimire durabilă cele dintâi mădulare ale Bisericii lui Cristos. încântarea sfântă

pe care o cunoşteau acei primi ucenici izvora de-a dreptul din încredinţarea că era Cineva în mijlocul lor. Cât de minunat este acel simţământ al prezenţei Cuiva acolo! Lucrul acesta face religia invulnerabilă la atacurile critice.

Cei care se închină unui Dumnezeu prezent în mijlocul lor pot ignora obiecţiunile necredincioşilor. Ceea ce văd şi aud ei le copleşeşte îndoielile şi le întăreşte încredinţarea până dincolo de puterea argumentului care caută să fie distrugător. Nimeni nu poate să ia locul contactului cu Dumnezeu şi al simţământului că există Cineva acolo. Unde există credinţă adevărată, cunoaşterea lui Dumnezeu va fi dată ca un fapt al conştiinţei cu totul separat de concluziile logicii. Uriaşii oameni spirituali de odinioară cunoşteau pe Dumnezeu din experienţa lor. Noi ieşim abia acum dintr-o lungă perioadă glacială în timpul căreia s-a pus un accent

necuvenit pe adevărul obiectiv, în detrimentul experienţei subiective.
Conducătorii înţelepţi ar fi trebuit să ştie că inima omului nu poate exista în vid. Dacă le este interzis creştinilor să se bucure de vinul Duhului, ei se vor întoarce spre a se bucura de •vinul firii pământeşti. învăţătorii noştri ne-au răpit dreptul de a fi fericiţi în Dumnezeu, şi inima omului s-a răzbunat în chip îngrozitor printr-un trai dezmăţat în firea pământească din care Bisericile evanghelice nu-şi vor reveni curând, dacă îşi vor mai reveni cu adevărat vreodată.
O calitate care aparţine Duhului Sfânt, de mare interes şi însemnătate pentru orice inimă cercetătoare, este *penetrabili-tatea.* El poate pătrunde materia, cum este trupul omenesc, poate pătrunde mintea, poate pătrunde alt duh, cum este duhul omenesc. El poate înfăptui o pătrundere desăvârşită a duhului omenesc şi o contopire cu duhul omenesc. El poate invada inima omului şi să-Şi facă loc pentru Sine, fără a alunga ceva esenţial uman. Integritatea personalităţii umane rămâne neştirbită. Numai răul moral este silit să se retragă.
Prin păcat, omul a făcut să dispară de pe pământ elementul cel mai asemănător lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai mare tragedie a omului şi cea mai grea durere a lui Dumnezeu. Păcatul are multe laturi şi multe ramificaţii. El este nelegiuire, greşire a ţintei, răzvrătire, perversiune, încălcare; dar este şi irosire, o grozavă irosire a celei mai de preţ dintre toate 18
comorile. Omul care moare fără să fie în Cristos şi-a pierdut într-o pierdere copleşitoare şi de nerecuperat:

sufletul, viaţa, pacea, tot ce avea; personalitatea tainică, tot ce avea scump şi veşnic.

Când Dumnezeu toarnă viaţa veşnică în spiritul unui om, omul acela devine un mădular al unei ordini existenţiale noi şi mai înalte. Noi, cei care trăim în vremea aceasta agitată, am fi înţelepţi dacă am medita mai mult asupra vieţii şi a timpurilor noastre, adeseori în faţa lui Dumnezeu şi în pragul veşniciei. A fi făcut pentru veşnicie şi silit să trăieşti în timp este o tragedie uriaşă pentru neamul omenesc. Tot ce este în noi ţipă după viaţă şi dăinuire, dar tot ce este în jurul nostru ne aduce aminte de moarte şi de schimbare. Totuşi, faptul că Dumnezeu ne-a făcut din substanţa veşniciei este şi o slavă şi o profeţie. Tocmai aici apare dulcea relevanţă a mesajului creştin. *„Isus Cristos a nimicit moartea şi a adus la lumină viaţa şi nemurirea prin Evanghelie"* (2 Tim. 1.10).

Pentru orice om se pune alternativa: Cristos sau tragedia veşnică. Ieşind din veşnicie, Domnul nostru a intrat în timp ca să-i salveze pe oameni, fraţii Lui, a căror nebunie morală a făcut din ei nu numai nişte nebuni ai unei lumi trecătoare, dar şi nişte sclavi ai păcatului şi morţii. Care este binefacerea supremă, darul, comoara cea mai presus de toate pe care numai Dumnezeu o poate da? El ne dă pe Domnul Isus Cristos ca să fie în firea noastră pentru totdeauna. Acesta este darul suprem şi final al lui Dumnezeu. Nu porţile de mărgăritare, nu străzile de aur, nu cerul, nici chiar iertarea păcatelor, cu toate că şi acestea sunt darurile Lui. Nu o duzină, sau două duzini, sau o mie, ci nenumărate sute de mii de

daruri pune Dumnezeu în faţa fericitului Său popor şi apoi îi dă acest dar suprem. El face din noi depozitari ai firii şi Persoanei Domnului Isus. *„Cristosîn voi, nădejdea slavei"** (Cf.
Col. 1.19-29).
„Legea Duhului de viaţă în Cristos m-a izbăvit de legea păcatului şi a morţii". Ia un cuvânt ca acesta şi cere-I lui Dumnezeu să împlinească în tine, prin Duhul Sfânt, ce ţi-a oferit vorbind astfel. Vino acum şi nu te teme dacă nu vei avea nici o experienţă deosebită şi nici lumină ci în aparenţă
19
întuneric! Vino şi stai pe Cuvântul lui Dumnezeu! Cât este de adevărat că Domnul Isus S-a dat pe Golgota, tot atâta de adevărat este că Duhul Sfânt mi-a fost dat mie ca şi ţie.
Mijlocirea
„ *Voi sunteţi o preoţie împărătească"*(1 Pet. 2.9). Pe ce bază devenim noi o preoţie împărătească? Pe baza împăcării săvârşite de Domnul Isus. Suntem noi gata să nu ne mai sinchisim de noi înşine şi să ne predăm cu totul slujbei de mijlocitori? Continua scormonire înăuntrul nostru pentru a cerceta cum trebuie să fim, duce la un fel de creştinism nesănătos în care noi ne învârtim întruna în jurul nostru înşine. Aceasta nu este viaţa sănătoasa, simplă a copilului lui Dumnezeu. Mai înainte de a fi în faţa Domnului în starea aceasta de simplitate, suntem într-o stare în care ne agăţăm de toate nimicurile. Spunem: „O, ce biruinţă am câştigat!" Nimic nu arată spre minunea răscumpărării. Predă-te cu totul

credinţei că răscumpărarea a fost pe deplin săvârşită şi nu te mai ocupa deloc cu tine însuţi! începe să faci ce ţi-a zis Domnul Isus Cristos: roagă-te pentru prietenul care vine la tine la miezul nopţii, roagă-te pentru sfinţi, roagă-te pentru toţi oamenii! Roagă-te doar pe temeiul că tu eşti desăvârşit numai şi numai în Domnul Isus Cristos şi nu pe temeiul îndreptăţirii de sine: „O, Doamne, am făcut tot ce am putut, ascultă-mă!" Cât va mai trece oare până când ne va izbăvi Domnul de obiceiul nesănătos de a ne tot gândi la noi înşine? Trebuie să ajungem la dezgust, să ajungem atât de departe încât să nu ne mai mirăm de nimic din ce ar zice Domnul despre noi înşine. Numai într-un singur fel suntem drepţi: în Domnul Isus Cristos. Dacă suntem în El, atunci trebuie să ne predăm cu totul slujbei acesteia de preoţie duhovnicească (lăuntrică). Viaţa nu prezintă nici un privilegiu mai mare decât acela de a "putea fi cheltuită pentru salvarea celor pierduţi.

Isus Cristos este Domnul

Domnul Isus Cristos nu are astăzi aproape nici o autoritate în sânul grupărilor care se numesc după Numele Lui. în sânul Bisericilor evanghelice, Domnul Isus Cnstos nu este •20
acum, în fapt, ceva mai mult decât un simbol iubit. Toată slava puterii Numelui Domnului Isus este imnul naţional al Bisericii şi crucea este steagul ei oficial, dar în slujbele de săptămână cu săptămână ale Bisericii şi în conduita de zi cu zi a mădularelor ei, altcineva, şi nu Domnul Isus, ia hotărârile. Unde poate fi găsită autoritatea Domnului Isus Cristos în conduita închinării

noastre publice? Adevărul este că, astăzi, Domnul rareori controlează un serviciu religios, şi de aceea înrâurirea pe care o exercită este foarte mică. îl facem pricină a cântărilor, a predicilor noastre, dar El nu trebuie să Se amestece; noi ne închinăm în felul nostru şi închinarea noastră trebuie să fie justă, fiindcă totdeauna ne-am închinat aşa.,

Pentru creştinul adevărat, dovada supremă a sănătăţii actuale şi a valorii esenţiale a oricărui act religios trebuie să fie locul pe care Domnul îl ocupă în el. Este El Domn sau simbol? Are El răspunderea şantierului sau este unul din echipă? Hotărăşte El lucrurile sau numai ajută să se ducă la capăt planurile altora? Toate activităţile religioase trebuie să fie încercate prin răspunsul la întrebarea: este Domnul Isus Cristos Domn în actul acesta? în zilele acestea, sunt mulţi Hristoşi mincinoşi. „Dacă sunteţi mulţumiţi cu un Cristos închipuit, trebuie să fiţi mulţumiţi şi cu o mântuire închipuită", spunea un om al lui Dumnezeu. Există numai un singur Cristos, şi omul mântuit cu adevărat are faţă de Domnul Isus un ataşament, care este intelectual, prin aceea că el ştie cine este Domnul Isus Cristos din punct de vedere teologic. Căci voi ştiţi că există un Cristos romantic al romancierilor şi un Hris-tos sentimental al cowboy-lor pe jumătate convertiţi, un Cristos filozofic al academicienilor filozofi etc. Dar există un singur Cristos adevărat şi Dumnezeu a spus că El este Fiul Lui. în aceste vremuri, ne aflăm sub o permanentă ispită de a înlocui cu un alt Cristos pe Cristosul Noului Testament.

Chiar la cei ce mărturisesc dumnezeirea Domnului Isus Cristos există adesea un eşec în ce priveşte recunoaşterea firii Lui omeneşti. Noi ne grăbim să afirmăm că, atunci când umbla pe pământ, El era *Dumnezeu cu oamenii,* dar trecem cu vederea un adevăr tot atât de însemnat, şi anume că, unde sade El acum pe scaunul Lui de îndurare al mijlocirii, El este *Omul cu Dumnezeu.* învăţătura Noului Testament este că

acum, chiar în această clipă, există un Om în cer, Care Se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu pentru noi. El este tot atât de sigur om cum era Adam, sau Moise, sau Pavel. El este un om proslăvit. Dar proslăvirea Lui nu-L dezumanizează. Astăzi El este un om adevărat, din rasa umană. Mântuirea nu vine prin „acceptarea lucrului isprăvit" sau prin „hotărârea pentru Cristos". Ea vine prin credinţa în Domnul Isus Cristos, în întregimea Lui, Domnul cel viu, cel biruitor, Care, ca Dumnezeu şi om, S-a luptat lupta noastră şi a câştigat-o; a acceptat datoria noastră ca fiind a Lui proprie şi a plătit-o; a luat păcatele noastre şi a murit din pricina lor şi S-a înălţat iarăşi ca să ne facă slobozi. Acesta este Cristosul adevărat, şi nimic mai puţin nu ne va fi de ajuns.

Dar, cu toate acestea, pentru noi Cristos este ceva mai puţin, şi facem bine dacă-L identificăm ca să-L putem repudia. Este ceva ca o închipuire poetică, un produs al unei închipuiri romantice şi o fantezie sentimentală religioasă. El este folosit ca mijloc pentru aproape orice ţel lumesc, dar niciodată nu este mărturisit ca Domn. Aceşti creştini falşi urmează unui Cristos fals. Ei doresc

ajutorul Lui, dar nu mijlocirea Lui. Ei vor să-L măgulească, dar niciodată nu ascultă de El. Argumentarea apostolilor este că Omul Isus a fost înălţat mai presus decât îngerii, mai presus decât Moise şi Aaron şi mai presus decât orice făptură de pe pământ şi din cer, iar această poziţie proslăvită El Şi-a câştigat-o ca om. Ca Dumnezeu, El Se afla deja infinit mai presus decât toate fiinţele. Apostolii nu propovăduiau măreţia mai presus de toate a lui Dumnezeu, lucru care ar fi fost de prisos, ci a unui Om, ceea ce era necesar. Primii creştini credeau că Isus din Nazaret, un om pe care ei îl cunoşteau, a fost înălţat la o poziţie de Domn peste univers. El era încă prietenul lor, încă unul din ei, dar care i-a părăsit pentru o vreme, ca să Se înfăţişeze înaintea lui Dumnezeu în sprijinul lor. Şi dovada acestui lucru era prezenţa Duhului Sfânt în mijlocul lor.
O pricină a slăbiciunii noastre morale actuale este o învăţătură necorespunzătoare despre Domnul Isus Cristos. Noi gândim despre Domnul Isus Cristos ca Dumnezeu, dar nu izbutim să-L concepem ca pe un om proslăvit. Ca să recâştigăm puterea Bisericii primare, trebuie să credem ce credeau 22
membrii ei. Şi ei credeau că au un Om dovedit ca Dumnezeu, Care îi reprezintă în cer. Să privim cu băgare de seamă la lume sau, şi mai bine, să privim la ea de sus, unde Domnul Isus Cristos sade la dreapta Tatălui, şi noi în El. învăţătura discreditată a unui Cristos împărţit se înfăţişează astfel: „Cristos este şi Mântuitor şi Domn. Un păcătos poate fi mântuit primindu-L ca Mântuitor, fără să I se supună Lui ca

Domn". Cristos trebuie să fie Domn, altfel nu va fi nici Mântuitor. A propovădui că Domnul Isus Cristos va folosi sfânta Lui putere ca să promoveze interesele noastre lumeşti, înseamnă a-I face o nedreptate Domnului nostru şi a ne vătăma sufletele. Trebuie să învăţăm adevărurile despre suveranitatea lui Dumnezeu şi, de asemenea, despre atributele domneşti ale Domnului Isus Cristos. Domnul Isus Cristos nu vrea să fie folosit de progenitura egoistă a lui Adam. Să învăţăm bine aceste lucruri, pentru ca să fim cruţaţi de suprema tragedie de a urma unui Cristos care e numai un Cristos convenţional, şi nu adevăratul Domn al slavei. Duhul nu dă niciodată mărturie cu privire la o dispută despre Cristos, dar El niciodată nu slăbeşte în a da mărturie pentru o propovăduire cu privire la un Cristos răstignit, mort şi înviat şi acum înălţat la dreapta Măririi, în locurile cereşti.

Duhul Sfânt este indispensabil

După părerea mea, relaţia Duhului Sfânt cu credinciosul este problema cea mai importantă cu care este confruntată Biserica astăzi. Satan s-a opus învăţăturii cu privire la o viaţă plină de Duhul Sfânt şi a înconjurat-o cu idei false şi cu spaime. Viaţa călăuzită de Duhul Sfânt nu este o ediţie specială de lux a creştinismului. Ea este o parte din planul total al lui Dumnezeu pentru poporul Lui. Cu privire la Duhul Sfânt, nimic nu este bizar, sau straniu, sau misterios. Eu vă recomand să nu faceţi nimic altceva cu privire la El decât să meditaţi asupra Scripturilor care se referă la acest adevăr. Nu 'trebuie să-L convingeţi pe Dumnezeu să vă facă vreo

favoare. A fi umplut de Duhul Sfânt este tot aşa de simplu ca a respira: pur şi simplu, să expiraţi şi să inspiraţi. Mai înainte de a putea să fii umplut de Duhul Sfânt trebuie să doreşti a fi umplut.

23

Eşti tu sigur că doreşti să fii stăpânit de un alt duh decât al tău propriu? Acel Duh, dacă te ia în stăpânire, va fi Domnul vieţii tale. Vrei tu să predai Duhului Sfânt cheile vieţii şi sufletului tău? întreb din nou: eşti sigur că ai nevoie să fii umplut? Nu poţi tu să progresezi în situaţia în care te afli? Dacă simţi că există trepte de spiritualitate pe care tu nu le-ai atinc, că există roadă pe care *trebuie* s-o aduci şi n-o aduci, biruinţe pe care *trebuie să.* le ai şi nu le ai, eu aş zice: „Vino!", fiindcă Dumnezeu are ceva pentru tine.

Iată cum să-L primeşti: în primul rând, predă-I Lui trupul tău (Rom. 12). Dumnezeu nu poate să umple ceva care nu-I aparţine. Eşti tu gata să prezinţi trupul cu tot ce conţine el, mintea ta, personalitatea ta, dragostea ta, ambiţiile tale, totul? Al doilea pas este să ceri, şi eu dau la o parte toate obiecţiile teologice la acest text (Luca 11.9-11). în Fapte 5.32, găsim al treilea lucru: Dumnezeu dă Duhul Sfânt celor ce ascultă de El. El vine într-o anumită măsură în inima noastră, în momentul convertirii. Dar eu vorbesc acum de un progres, de o noua etapă a acestui proces. Vorbesc de venirea Lui şi luarea în stăpânire a întregului nostru trup şi suflet şi viaţă şi inimă, deci a întregii noastre personalităţi, blând dar ferm şi fără menajamente şi făcând-o a Sa, astfel că noi putem deveni o locuinţă a lui Dumnezeu prin Duhul.

Omul plin de Duh poate trăi realmente într-o stare de înflăcărare spirituală, ajungând până la o beţie blândă, curată.
Duhul Sfânt a venit ca să mute dovada Creştinismului din cărţile apologetice în inima omului. Duhul Dumnezeului celui viu a adus o dovadă care n-avea nevoie de nici o logică; ea a mers drept la suflet cu o fulgerare de lumină argintie. în funcţie de atitudinea lor faţă de darurile Duhului, creştinii din ultimii ani au tins să se împartă în trei grupe:
1. Cei care exagerează darurile Duhului până când nu pot să mai vadă nimic altceva.
2. Cei care tăgăduiesc că darurile Duhului ar fi menite pentru Biserică.
3. Mai recent, a apărut un alt grup: cei care doresc să cunoască adevărul cu privire la darurile Duhului şi să experimenteze tot ce are Dumnezeu pentru ei în contextul învăţăturii sănătoase a Noului Testament.
24
Se spune, de obicei, că există nouă daruri, după 1 Cor.12, dar Pavel menţionează nu mai puţin de 17 (1 Cor. 12. 4-11, 27-31; Rom. 12.3-8; Ef. 4.7-11). Şi acestea nu sunt doar nişte talente fireşti, ci daruri împărţite de Duhul Sfânt. Sunt daruri spirituale. învăţătura despre încetarea darurilor Duhului la moartea apostolilor sau la încheierea Noului Testament nu are nici un temei biblic. Avem nevoie de oameni cu darul de pătrundere profetică (darul deosebirii duhurilor). în locul acestora, noi avem oameni care conduc prospecţiuni, centre de votare şi discuţii publice. Avem

nevoie de oameni cu darul cunoaşterii. în locul lor, avem oameni de erudiţie, şi nimic mai mult. Trebuie să adaug un cuvânt de avertizare. Nu toate darurile sunt la fel de valoroase, aşa cum ne explică Pavel cu atâta grijă. Unii fraţi au exagerat un dar în mod cu totul disproporţionat. Rezultatul n-a fost bun. S-a ajuns la un exhibiţionism neruşinat, s-a manifestat o tendinţă de a depinde de experienţe, şi nu de Domnul Isus, şi adeseori o lipsă de aptitudine în a deosebi lucrările firii pământeşti de acţiunile Duhului. Cei care susţin că darurile Duhului nu sunt pentru noi, cei de astăzi, şi cei care stăruie să-şi facă o pasiune dintr-un anumit dar, sunt cu toţii greşiţi, şi noi suferim urmările greşelilor lor.

Lucrarea primordială a Duhului Sfânt este de a restatornici sufletul pierdut în părtăşie strânsă cu Dumnezeu prin spălarea naşterii din nou. Duhul doreşte, desigur, să împartă daruri şi puteri pentru slujire, dar, în primul rând vin sfinţenia şi închinarea în Duh. O piedică în calea primirii puterii Duhului Sfânt este o larg răspândită teamă de emoţiile noastre, ori de câte ori acestea au de-a face cu viaţa religioasă. în învăţământul modern, emoţia şi credinţa sunt privite ca lucruri potrivnice unul altuia. Dar Biblia nu spune nicăieri că emoţia şi credinţa sunt în dezacord. Realitatea este că şi credinţa generează emoţie tot atât de sigur cum viaţa generează mişcare. Credinţa ca o lumină rece, neemoţională este cu desăvârşire necunoscută în Biblie. Cartea Faptelor este aproape exultantă de bucurie. Altă piedică e teama de fanatism. O reacţie instinctivă

împotriva unor excese carnale şi împotriva unei conduite neghioabe, nedisciplinate din partea celor care pretind că au realizări spirituale înalte, a închis uşa unei vieţi

de putere pentru mulţi copii ai lui Dumnezeu. Ei au făcut greşeala de a pune toată învăţătura cu privire la Sfântul Duh •în aceeaşi categorie. Astfel de victime trebuie să fie învăţate că Duhul Sfânt este Duhul Domnului Isus Cristos şi că El este tot atât de plin de har şi de frumos ca şi Mântuitorul însuşi. Duhul Sfânt este *leacul* împotriva fanatismului, nu *pricina* acestuia.

Adevărul propagat de Sfânta Scriptură şi de Duhul Sfânt

Adevărul deplin nu se află în: „Este scris" ci în: „Este scris" şi „Iarăşi este scris". Textul al doilea trebuie să fie plasat în contrast cu primul ca să-1 echilibreze şi să-i dea simetrie, după cum aripa dreaptă trebuie să conlucreze cu cea stângă ca să dea echilibru păsării şi să o facă destoinică să zboare. Multe din divizările doctrinale dintre Biserici sunt urmarea stăruinţei oarbe şi încăpăţânate că adevărul are numai o aripă. Adevărul are două aripi. Timp îndelungat eu am crezut că adevărul, ca să fie înţeles, trebuie să fie trăit; că învăţătura din Biblie este fără putere dacă n-a fost digerată şi asimilată în viaţa întreagă. Esenţa convingerii mele este că există o uriaşă deosebire între fapt şi adevăr.

Adevărul în Scriptură este mai mult decât un fapt. Un fapt poate fi detaşat, impersonal, rece şi disociat

completamente de viaţă. Pe de altă parte, adevărul este cald, viu şi spiritual. Un fapt teologic poate fi păstrat în minte viaţa întreagă, fără să aibă vreun efect pozitiv asupra caracterului moral; dar adevărul este creativ, salvator, transformator şi el schimbă întotdeauna pe cel care-1 primeşte într-un om mai smerit şi mai sfânt. Aşadar, când devine un fapt teologic un adevăr dătător de viaţă pentru cel care-1 deţine? în momentul în care începe ascultarea. Faptele teologice sunt asemenea altarului lui Ilie înainte de coborârea focului: corect, aşezat cum se cuvine, dar cu totul rece. Când inima se predă cu desăvârşire, focul cade şi faptele adevărate sunt preschimbate în adevăr spiritual care transformă, luminează, sfinţeşte. Biserica sau individul care este învăţat din Biblie, fără să fie învăţat de Duhul, n-a izbutit pur şi simplu să vadă că adevărul se află mai adânc 26
decât în enunţurile teologice. Nu posedăm decât ceea ce experimentăm. Diavolul este un teolog mai bun decât oricare dintre noi şi este, totuşi, diavol.
Adevărul divin posedă natura Duhului şi, din pricina aceasta, poate să fie primit numai printr-o descoperire spirituală. Gândurile lui Dumnezeu aparţin numai lumii duhului, iar ale omului aparţin lumii intelectului. Intelectul omenesc nu poate niciodată să cuprindă duhul. Gândurile omului nu pot să traverseze gândurile lui Dumnezeu. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său şi a pus înăuntrul lui un organ cu ajutorul căruia el putea să cunoască lucrurile spirituale. Când omul a păcătuit, organul acesta (organul de cunoaştere a lui

Dumnezeu) a murit. De aceea omul nu-L poate cunoaşte pe Dumnezeu; el poate numai să ştie ceva despre Dumnezeu. .Când Duhul luminează inima, atunci o parte din om vede ce n-a mai văzut niciodată, o parte din el cunoaşte ce n-a mai cunoscut niciodată, şi aceasta cu un duh de cunoaştere pe care cel mai perspicace gânditor n-o poate intui. Raţiunea omului este un instrument fin şi folositor în domeniul său specific. Ea n-a fost dată ca un organ prin care să-L cunoaştem pe Dumnezeu. Fundamentalismul a căzut în eroarea textualismului care este doar ortodoxie fără Duh Sfânt. Pretutindeni printre conservatori sunt persoane învăţate de Biblie, dar nu şi de Duhul Sfânt. Pentru ca un om să priceapă adevărul revelat, se cere o acţiune a lui Dumnezeu egală cu acţiunea originală care a insuflat textul. Există acest lucru ca un dar al cunoaşterii, un dar care vine din cer. Textualismul vremurilor noastre este bazat pe aceeaşi premisă ca raţionalismul de tip vechi: încredere în destoinicia omului de a face lucruri pe care Biblia afirmă solemn că n-a fost nicidecum creat să le facă şi pe care nu-i în stare să le facă. Sâmburele interior al adevărului are aceeaşi configuraţie ca învelişul exterior. Mintea poate cuprinde învelişul, dar numai Duhul lui Dumnezeu poate cuprinde esenţa lăuntrică. Marea noastră greşeală a fost că noi ne-am încrezut în înveliş şi am crezut că suntem sănătoşi în credinţă din pricină că suntem în stare să explicăm forma exterioară a adevărului, ca ceva găsit în litera Cuvântului. Fundamentalismul moare încet fiindcă a comis această greşeală mortală.

Am uitat că esenţa adevărului spiritual nu poate ajunge la cineva care cunoaşte doar scoarţa exterioară a adevărului, afară dacă se face o lucrare miraculoasă a Duhului în inimă. Acele nuanţe de culoare religioasă care însoţesc adevărul când îl luminează Duhul lipsesc astăzi cu desăvârşire din Biserică. Noi avem nevoie să învăţăm că adevărul nu stă în învăţătura corectă, ci în învăţătura corectă plus luminarea lăuntrică •operată de Duhul Sfânt. Reflecţia asupra adevărului revelat are loc, în mod normal, după sosirea credinţei, dar credinţa vine întâi la urechea care aude, nu la mintea care cugetă. Ca să găsim drumul, avem nevoie mai mult decât de lumină: avem nevoie şi de vedere.
Sfintele Scripturi sunt izvorul luminii morale şi spirituale. Totuşi, eu consider că nu defăimez paginile sfinte când spun că singură strălucirea lor nu este de ajuns. Numai lumina nu este de ajuns. Lumina este o figură de stil pe care Biblia şi învăţătorii religioşi o folosesc adesea când gândesc la cunoaştere. Vestirea cunoaşterii este asemănătoare răsăritului soarelui. Dar răsăritul soarelui nu înseamnă nimic pentru ochiul care nu vede. între lumină şi vedere există o considerabilă deosebire. Cineva poate să aibă lumină rară vedere: el este orb. Altul poate avea vedere fără lumină: el este orb temporar. Ce ne spun toate acestea? Pur şi simplu că instrucţia religioasă, oricât de sănătoasă, nu este de ajuns. Ea aduce lumină, dar nu poate să dea vedere. Presupunerea că lumina şi vederea sunt sinonime a avut consecinţe tragice, din punct de vedere spiritual, pentru

milioane de oameni. Fariseii au privit drept la Lumina lumii timp de peste trei ani, dar nici o rază de lumină n-a atins fiinţele lor lăuntrice. Lumina nu este de ajuns. Lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt este de trebuinţă credinţei care mântuieşte. Evanghelia este lumină, dar numai Duhul poate să dea vedere. Când ne gândim că ne scoatem convingerile din Scriptură, de-a lungul acelor hotare unde mulţi oameni buni nu sunt de acord unii cu alţii, poate că, fără să ne dăm seama, trecem de partea temperamentului nostru. Probabil că nici o parte din Sf. Scriptură nu se poate compara cu Epistolele lui Pavel când e vorba de făcut sfinţi artificiali. Apostolul Petru vorbeşte undeva despre răstălmăcirea scrierilor lui Pavel. Lucrul 28
de rău augur este că învăţăturile lui Pavel pot fi învăţate cu desăvârşită credincioşie, fără să-i facă pe auditori nici măcar cu o iotă mai buni. Nu este oare semnificativ că tocmai creştinii care îi acordă cea mai mare importanţă lui Pavel au adesea cel mai puţin din spiritul lui Pavel? Există o uriaşă deosebire între crezul lui Pavel şi o viaţă ca a lui Pavel. Pavel era unul care căuta şi care găsea şi care tot mai căuta. Ei caută şi găsesc şi apoi nu mai caută. Pentru ei adevărul devine un văl care să ascundă Faţa lui Dumnezeu. Pentru Pavel, adevărul era o uşă care da direct în prezenţa lui Dumnezeu. Spiritul lui Pavel era acela al unui cercetător plin de dragoste. El era unul care prospecta munţii lui Dumnezeu, în căutarea aurului unei cunoaşteri spirituale personale. Mulţi stau astăzi alături de învăţătura lui Pavel, dar nu vor să-1 urmeze în dorinţa lui fierbinte după realitatea divină.

Adevărul care nu este experimentat nu este mai bun decât o eroare şi, poate fi, tot atât de primejdios. Cărturarii care şedeau pe scaunul lui Moise nu erau victime ale erorii: ei erau victime ale neglijenţei lor de a experimenta adevărul pe care îl propovăduiau.

Crucea veche şi cea **nouă**

Cu totul neanunţată şi de asemenea nedescoperită, a apărut în timpurile moderne o cruce nouă în cercurile popu-'lare evanghelice.

Din această cruce nouă a rezultat o filozofie nouă a vieţii creştine, şi din această filozofie a ieşit o tehnică nouă evanghelică, un tip nou de adunare şi un fel nou de a predica. Crucea veche nu obişnuia să aibă relaţii cu lumea. Pentru firea pământească îngâmfată a lui Adam, ea a însemnat sfârşitul călătoriei. Crucea nouă, dacă este înţeleasă corect, este izvorul unei infinităţi de distracţii bune şi curate şi de amuzamente nevinovate. Ea îl lasă pe Adam să trăiască fără să se amestece. Motivarea vieţii lui e neschimbată, el încă trăieşte pentru propria lui plăcere. Crucea nouă nu-1 omoară pe păcătos: ea îl orientează într-o altă direcţie. Ea îl angrenează pe o cale mai curată şi mai veselă de trăire şi îi salvează respectul de sine. Crucea veche este un simbol al morţii. Dumnezeu îl

mântuie pe individ lichidându-1 şi apoi înălţându-1 iarăşi la o înnoire a vieţii. Dumnezeu oferă viaţă, dar nu o viaţa veche îmbunătăţită. Viaţa pe care o oferă este o viaţă din moarte. Ea se află întotdeauna de cealaltă parte a Crucii. în sfinţii artificiali din zilele noastre, Domnul

Isus trebuie să moară numai El singur, şi tot ce dorim noi este să auzim o nouă predică despre moartea Lui. Dorim să fim mântuiţi, dar stăruim ca Domnul să moară singur. Nici o cruce pentru noi, nici detronare, nici moarte. Noi rămânem împăraţi în interiorul micii împărăţii a Sufletului-Omului şi purtăm amăgitoarea noastră cunună cu toată îngâmfarea unui Cezar, dar ne osândim la întuneric slăbiciunea şi sterilitatea spirituală. Atât de subtil este Eul, încât abia dacă este cineva conştient de prezenţa lui. Fiindcă omul este răzvrătit din naştere, el nu este conştient că este răzvrătit. Statornica lui afirmare de sine, în măsura în care cugetă la ea, îi apare ca un lucru perfect normal. El este bucuros să se împartă, uneori chiar să se jertfească pentru un .ţel dorit, dar niciodată să abdice de la tron.
Păcatul are multe manifestări, dar esenţa lui este una. O fiinţă morală creată să se închine înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu sade pe scaunul de domnie al propriei sale personalităţi şi de pe această înaltă poziţie declară: „Eu sunt". Acesta este păcatul în esenţa lui concentrată; totuşi deoarece este firesc, el pare a fi bun. „Ce să facem?" (F.A. 2.37) este strigătul adânc al oricărui ins, care ajunge să se convingă că este un uzurpator şi că sade pe un scaun de domnie furat. Afirmarea Eului sub pretextul afirmării Domnului Isus Cristos este, de obicei, un lucru atât de obişnuit, încât trece aproape neobservată. Eul poate trăi necenzurat chiar la altar; poate să privească la victima sângerândă cum moare şi să nu fie atins câtuşi de puţin de ceea ce vede. El poate să lupte pentru credinţa Reformatorilor,

să predice cu eleganţă crezul mântuirii prin credinţă şi să dobândească tărie prin eforturile lui. A spune tot adevărul pare, într-adevăr, ca şi cum te-ai hrăni cu ortodoxia, şi Eul se simte mai în largul lui la o Conferinţă biblică decât într-o tavernă. El poate să ne creeze chiar o stare de dorinţă aprinsă după Dumnezeu, o condiţie excelentă sub care să prospere şi să crească. Eul este vălul opac care ne ascunde Faţa lui Dumnezeu. El poate fi '30
înlăturat numai în experienţa spirituală, niciodată prin simpla instruire. încearcă tot aşa de bine să izgoneşti lepra din organism! înainte de a te bucura de slobozenie, trebuie să aibă loc o lucrare de distrugere din partea lui Dumnezeu.

Trebuie să chemăm Crucea să facă lucrarea ei aducătoare de moarte înăuntrul nostru. Trebuie să aducem la Crucea judecăţii păcatele Eului nostru. Firea noastră pământească nerăstignită ne va jefui de curăţia inimii, de asemănarea cu Domnul Isus Cristos în privinţa caracterului, de pătrundere spirituală, de rodnicie şi, mai mult decât orice, ne va lipsi de vederea Feţei lui Dumnezeu, vederea aceea care a fost lumina pământului şi plinătatea cerului. De ce zidim noi bisericile pe firea pământească, omenească? Pentru că noi nu-i învăţăm pe oameni să moară cu Cristos, ci să trăiască în puterea firii lor omeneşti muritoare.

Odată, un tânăr a venit la un sfânt bătrân care propovăduia viaţa mai adâncă, viaţa răstignită şi 1-a întrebat ce înseamnă să fii răstignit. Bătrânul a răspuns: „A fi răstignit înseamnă trei lucruri:

1. în primul rând, omul care este răstignit are firea pământească îndreptată într-o singură direcţie. Dacă aude ceva înapoia lui nu se poate întoarce să vadă ce este. Omul răstignit priveşte numai spre Dumnezeu, spre Domnul Isus Cristos şi spre Duhul Sfânt, priveşte în direcţia Revelaţiei biblice, a evanghelizării lumii, a zidirii Bisericii, a unităţii creştine şi a vieţii pline de Duhul.
2. în al doilea rând, omul de pe cruce nu se întoarce din drum. Când pleci să mori pe cruce, ţi-ai luat rămas bun de la tine însuţi. Dacă s-ar predica mai mult lucrul acesta şi dacă s-ar pune capăt oricărui efort de a se face viaţa creştină cât mai uşoară, ar fi mai mulţi convertiţi iar toţi aceştia ar rămâne statornici.
3. în sfârşit, omul de pe cruce nu mai are gânduri proprii. E frumos să spui: «Sunt răstignit cu Cristos» şi să ştii că Cristos împlineşte planurile tale. Omul care îşi ia crucea şi urmează Domnului Cristos are moartea înapoia lui şi se îndreaptă către o viaţă voioasă şi ascendentă."
Comparaţi creştinismul Noului Testament cu creştinismul de astăzi. Biserica primară n-a fost numai o organizaţie sau o

mişcare caracterizată prin întruparea ambulantă a unei energii spirituale. Biserica a început în putere. Când n-a mai avut putere, ea şi-a construit întărituri de apărare sub pământ şi a căutat să-şi păstreze binecuvântările. Ele au făcut viermi şi 's-au împuţit ca şi mana evreilor. Aşa am avut monasticism, scolasticism, instituţionalism etc,

şi toate acestea n-au fost decât nişte indicii ale absenţei puterii spirituale. în istoria Bisericii, orice întoarcere la puterea Noului Testament a marcat un nou progres, şi orice diminuare de putere a văzut ieşirea la suprafaţă a vreunui nou mecanism pentru păstrare şi apărare. Dacă această analiză este justă, atunci noi ne aflăm astăzi într-o stare de foartă scăzută energie spirituală.
Singura putere pe care o recunoaşte Dumnezeu în Biserica Lui este puterea Duhului Sfânt, în vreme ce singura putere cunoscută astăzi de^ majoritatea evanghelicilor este puterea omului. Dumnezeu îşi face lucrarea prin acţiunea Duhului, în vreme ce conducătorii creştini încearcă s-o facă pe a lor prin puterea intelectului antrenat şi devotat. Personalitatea strălucită a luat locul insuflării divine, dar numai ceea ce este făcut prin Duhul cel veşnic va dăinui veşnic. Esenţa acţiunii adevărate este suveranitatea mişcărilor supranaturale ale Duhului Sfânt asupra şi în duhul liber al oamenilor răscumpăraţi. Când religia îşi pierde caracterul ei suveran şi devine o simplă formă, este pierdută şi această spontaneitate, şi locul ei îl ocupă precedentul, conformismul şi mentalitatea de cartotecă. în spatele mentalităţii de cartotecă este convingerea că spiritualitatea poate să fie organizată.
Timp de secole, Biserica s-a opus cu putere oricărei forme de amuzament lumesc, recunoscându-1 ca fiind ceea ce este: un instrument pentru pierdere, sau un loc de refugiu care să-1 ascundă pe om de glasul tulburător al cugetului, un aranjament menit a distrage atenţia de la responsabilitatea morală. Dar în ultima vreme, ea pare

să fi hotărât că, dacă nu poate să-1 cucerească pe marele zeu, Amuzament, ea poate tot atât de bine să-şi unească puterile cu el şi să folosească o bună parte din forţele sale. Creştinismul este atât de întreţesut cu lumea, încât milioane de oameni nici nu bănuiesc cât de mult s-au îndepărtat de modelul nou-testamental. Compromisul se află pretutindeni. Lumea este destul de spoită ca să treacă cu bine inspecţia unor oameni orbi care se dau drept credincioşi. 32

Creştinismul evanghelic este acum în chip tragic sub etalonul Noului Testament. Spiritul lumesc este o parte componentă a felului nostru de viaţă. Dispoziţia noastră religioasă este socială în loc să fie spirituală. Am pierdut arta de a ne închina. Nu mai naştem sfinţi. Ne continuăm activităţile religioase după metoda făcătorilor de reclamă moderni. Modelele noastre sunt oameni cu succes în afaceri, atleţi sărbătoriţi şi personalităţi teatrale. Căminele ne-au fost preschimbate în teatre. Literatura ne este superficială şi terminologia noastră se învecinează cu sacrilegiul. Şi abia dacă se mai îngrijorează cineva. Mult din ceea ce trece drept creştinism nu este altceva decât adevăr obiectiv îndulcit cu cântare şi făcut plăcut la gust prin amuzament religios.

Domnul Isus Cristos îi cheamă pe oameni să poarte cru-cea; noi îi chemăm să se amuze în Numele Lui. El îi cheamă să părăsească lumea; noi îi asigurăm că, dacă doar îl primesc pe El, lumea este simbria lor. El îi cheamă să sufere; noi îi chemăm să se bucure de tot confortul modern pe care îl produce civilizaţia. El îi

cheamă la lepădare de sine şi la moarte; noi îi chemăm să se întindă asemenea unor copaci verzi pe marginea apei sau poate chiar să devină stele într-un jalnic zodiac religios. El îi cheamă la sfinţenie; noi îi chemăm la o fericire ieftină şi stridentă care ar fi fost respinsă cu dispreţ de cel mai neînsemnat dintre filozofii stoici.
Un decalog nou a fost adoptat de Neo-Creştinii zilelor noastre, al cărui prim cuvânt glăsuieşte: „Să nu ai păreri diferite"; şi, de asemenea, o altă serie de fericiri care începe cu: „Fericiţi sunt cei ce tolerează orice, căci ei nu vor da seama de nimic". Acum este un lucru unanim acceptat să vorbeşti în public despre deosebirile religioase cu înţelegerea că nimeni nu va încerca să convertească pe altul sau să-i atragă atenţia asupra erorilor din convingerile lui. Să ni-1 închipuim pe Moise ca fiind de acord să ia parte la o discuţie în public cu Israel asupra viţelului de aur; sau pe Ilie angajându-se într-un dialog manierat cu proorocii lui Baal. Să încercăm să ni-L închipuim pe Domnul Isus căutând o întâlnire cu fariseii ca să aplaneze deosebirile de opinii dintre El şi ei. Făcătorului de pace îi este făgăduită binecuvântarea lui Dumnezeu, dar ar fi mai bine ca împăciuitorul religios să-şi păzească pasul. întunericul şi

lumina nu pot fi niciodată împăcate prin vorbe. Unele lucruri nu sunt negociabile. O sută de persoane religioase, unite între ele, printr-o organizare îngrijită nu constituie o Biserică, la fel după cum 11 oameni morţi nu pot constitui o echipă de fotbal. Primul lucru necesar

este, mereu, viaţa.
Moda modernă de a aduce ştiinţa în sprijinul creştinismului dovedeşte nu adevărul credinţei, ci nesiguranţa care roade inimile celor ce trebuie să se bizuie pe ştiinţă pentru a da temeiuri de respect pentru credinţa lor. Ştiinţa, zeiţa cu glas dulce, care doar cu puţin timp în urmă folosea, zâmbind, Biblia drept călăuză vrednică de încredere şi lua lumea de mână ca s-o ducă într-un mileniu făcut de om, a devenit un balaur capabil să distrugă aceeaşi lume cu o uşoară atingere a cozii lui învăpăiate. Biblia ne vorbeşte despre o altă lume -prea fină ca să fie descoperită de instrumentele cercetării ştiinţifice. Prin credinţă, noi angajăm această lume şi o facem a noastră. Ea ne este accesibilă prin sângele legământului celui veşnic.
Concepţii creştine primejdioase. Cursele Diavolului.
„Credinţa", ziceau primii luterani, „este un lucru tulburător". Dar învăţăturii îndreptăţirii prin credinţă, aşa cum a propovăduit-o Luther, i s-a întâmplat ceva. Credinţa lui Pavel şi a lui Luther era ceva revoluţionar. Ea răsturna întreaga viaţă a individului şi-1 transforma într-o cu totul altă persoană. Punea stăpânire pe viaţă şi o aducea la ascultare de Cristos. Avea în ea o finalitate. Apuca inima omului ca un cârlig. Regrupa toate acţiunile vieţii şi le aducea în armonie cu voia lui Dumnezeu. Acum credinţa nu înseamnă mai mult decât o acceptare morală pasivă a Cuvântului lui Dumnezeu şi a crucii Domnului Isus. Pentru a face lucrul acesta, noi trebuie să ne sprijinim numai pe un genunchi şi să dăm din cap, în semn de încuviinţare (că adică suntem de

acord cu instrucţiunile unui lucrător care se arată foarte zelos să ne mântuiască sufletele). O astfel de credinţă nu-i tulbură pe oameni. îi mângâie. Faţa Eului lor este spălată şi încrederea în ei înşişi este scăpată de descura-jare. Trebuie să li se spună oamenilor că religia creştină nu 34
este ceva cu care se pot juca. Singurul om care poate fi sigur că are adevărata credinţă biblică este cel care s-a aşezat într-o poziţie de unde nu se mai poate întoarce înapoi.

în planul divin al mântuirii, doctrina despre credinţă este centrală. Orice avantaj care decurge din ispăşirea Domnului Isus Cristos ajunge la individ prin poarta credinţei. Noi nu îndrăznim să luăm nimic ca fiind valabil cu privire la ea. De câţiva ani, inima mea este tulburată cu privire la doctrina credinţei aşa cum este primită şi propovăduită pretutindeni de creştinii evanghelici. Mă tem că însăşi concepţia modernă despre credinţă nu este cea biblică. Credinţa nu se reduce la a crede într-o formulă despre care ştim că este adevărată. Credinţa întemeiată pe raţiune, ce-i drept, este un fel de credinţă, dar nu-i asemenea credinţei din Biblie, deoarece ea urmează dovezii în chip infailibil şi n-are nimic de natură morală sau
spirituală.

Credinţa adevărată se sprijină pe firea lui Dumnezeu, şi nu mai cere nici o dovadă pe lângă desăvârşirile morale ale Unuia, Care nu poate să mintă. E de ajuns că Dumnezeu a zis aşa. Credinţa, aşa cum o cunoaşte Biblia, este o încredere în Dumnezeu şi în Fiul Său, Isus

Cristos. Ea este replica sufletului la firea lui Dumnezeu, aşa cum este descoperită în Scripturi. Şi tocmai această replică nu este posibilă fără lucrarea lăuntrică prealabilă a Duhului Sfânt. Credinţa este un dar al lui Dumnezeu, dat unui suflet care se pocăieşte şi n-are nimic de-a face cu simţurile sau datele cărora le dau ele naştere.
.Credinţa e un miracol, este destoinicia pe care ne-o dă Dumnezeu ca să ne încredem în Fiul Său.
Credinţa şi morala sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Cu siguranţă, adevărata esenţă a credinţei este morala. Orice credinţă, mărturisită, în Cristos, ca Mântuitor personal, care nu aduce viaţa la ascultare deplină de Cristos ca Domn, este necorespunzătoare şi trebuie să-şi trădeze victima în cele din urmă. Omul care crede va şi asculta. Dumnezeu dă credinţă numai unei inimi ascultătoare. Unde este pocăinţă reală acolo este şi ascultare. Căutând să scăpăm de doctrina greşită a *mântuirii prin fapte*, am căzut în doctrina greşită opusă a *mântuirii fără ascultare.* Dumnezeu va face nouă paşi spre noi, dar nu-1 va face pe al zecelea. Ne va îndupleca să ne pocăim, dar nu Se poate pocăi El pentru noi.

S-a ivit o întreagă generaţie nouă de creştini, care considera ca este cu putinţă „să primească" pe Cristos fără să părăsească lumea. Expiraţia este tot atât de necesară vieţii ca şi inspiraţia. Pentru „a primi pe Cristos" e necesar să lepădăm tot ce I se opune Lui. A-L primi pe Cristos, înseamnă a cunoaşte înţelesul cuvintelor: *„Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta"Cl* ioan 4.17). Noi privim pe prietenii Lui ca prieteni ai noştri,

pe vrăjmaşii Lui ca vrăjmaşi ai noştri. Căile Lui sunt căile noastre. Viaţa Lui este viaţa noastră şi viitorul Lui este viitorul nostru.
Satan a umplut lumea de curse. Un domeniu unde apar, din belşug, curse inofensive la prima înfăţişare, dar înrealitate mortale, este acela al rugăciunii. Se spune că Dumnezeu răspunde întotdeauna la rugăciuni, prin „da", sau „nu", sau dând altceva în locul lucrului dorit. Ar fi greu de născocit un şiretlic mai aspectuos decât acesta, pentru ca petiţionarul ale cărui cereri au fost refuzate din pricina neascultării să iasă cu faţa curată. Când ne ducem la Dumnezeu cu o cerere, avem de îndeplinit două condiţii:
1. Să ne rugăm după voia lui Dummnezeu.
2. Să ducem o viaţă plăcută lui Dumnezeu.
Când ajungem să fim prea volubili în rugăciune, este sigur că ne vorbim nouă înşine.
Credinţa creştină este o perpetuare a unui miracol major: naşterea din nou. Aceasta este o lucrare vitală şi unică în firea umană. Ea nu este o *convingere* prin argumente asupra unei poziţii, ci un *fapt* care se întâmplă, care nu poate fi explicat de psihologi. In Ziua aceea mare şi grozavă vor îngălbeni de groază aceia care vor afla că ei nu depindeau de creştinism decât pe baza unui consimţământ mental, nu prin minunea naşterii din nou. „Creştinismul la moment", găsit aproape pretutindeni în cercurile evanghelice a sosit cu epoca maşinii şi nu izbuteşte să priceapă adevărata natură a vieţii creştine, care nu e statică ci dinamică şi extensibilă. Nu-şi dă seama că un creştin este un

organism tot atât de sigur viu pe cât este un prunc nou-născut şi are nevoie de hrană şi de exerciţiu ca să i se asigure creşterea normală. Un creştin este născut; este o întrupare de viaţă care creşte, şi ca atare poate fi întârziat, împiedicat, subalimentat sau vătămat, ca orice organism. 36

Condiţii favorabile vor da naştere unui organism mai puternic şi mai sănătos decât o vor face nişte condiţii adverse. Lipsa de instruire adecvată, de pildă, va pune obstacole creşterii creştine.

Trebuie să fim cu ochii în patru, ca nu cumva creştinismul nostru să nu facă decât să ne cizeleze păcatele, fără să le îndepărteze, şi pretinzând că am fost izbăviţi de păcate, în realitate am schimbat un soi de păcate cu altul. Trebuie să avem grijă ca pocăinţa să nu fie numai o schimbare de situaţie, în vreme ce odată păcătuiam într-o ţară depărtată, a.cum suntem fraţi de cruce cu persoane religioase mult mai curate şi mai vrednice de respect, în aparenţă, dar, negreşit, nu mai aproape de curăţia unei inimi credincioase, decât eram înainte. în afară de aceasta, printr-o înrâurire religioasă, mândria poate fi rafinată într-o stimă paşnică de sine însuşi, camuflată cu dibăcie printr-o folosire îngrijită a cuvintelor din Biblie, pentru ca să. ascundă o adâncă iubire de sine, care este înaintea lui Dumnezeu un lucru odios şi de nesuferit. Astfel, necazul adevărat nu este limpezit, ci numai împins în subteran. Persoana flecară şi tulburătoare se schimbă uneori, la o convertire, într-un „sfătuitor spiritual", dar adesea, o privire mai atentă descoperă la lucru acelaşi spirit neastâmpărat şi

iscoditor. Ea încă aleargă în aceeaşi direcţie, dar pe partea cealaltă a străzii.
Aceasta e calea cea mai accesibilă pentru Satan de a pătrunde în Biserică spre a pricinui slăbiciune, apostazie şi dezbinare. Multe tranzacţii de afaceri pe care noi le-am înfiera ca practici necinstite ale oamenilor din lume, când sunt întreprinse de un creştin, după ce s-a rugat pentru ele, sunt salutate drept un remarcabil răspuns la rugăciune, ca o dovadă că Dumnezeu este un partener al afacerii. Acestea sunt doar nişte ilustraţii menite să arate că păcatul poate să-şi schimbe înfăţişarea, fără să-şi schimbe firea. Voia lui Dumnezeu este ca păcatul să fie îndepărtat, şi nu doar îmbunătăţit.
Fără credinţă, este cu neputinţă a plăcea lui Dumnezeu, dar nu orice credinţă îi place lui Dumnezeu. Nu-mi amintesc de vreo altă perioadă în care credinţa să fi fost atât de populară ca astăzi. Credinţa este aproape pe placul tuturor. Omul de ştiinţă, birjarul, şoferul, filozoful, actriţa, politicianul, boxerul,

gospodina, toţi sunt gata să recomande credinţa drept panaceu pentru toate bolile lor: morale, spirituale şi economice. Numai dacă credem destul de ferm, vom izbuti în vreun fel. Aşa spune şi cântecul popular. Nu are însemnătate ce crezi, numai să crezi. în spatele acestora stă ideea nebuloasă potrivit căreia credinţa e o atotputernică forţă care curge prin univers şi la care oricine se poate conecta după cum vrea. Când intră ea, ies afară: pesimismul, înfrângerea, teama, nereuşita; şi intră: optimismul, încrederea, stăpânirea de sine şi

succesul deplin pe toată linia: în război, în dragoste, în sport, în afaceri şi în politică. în toate acestea, se trece cu vederea ca numai atunci este bună credinţa, când la baza ei stă adevărul; dacă e făcută să se sprijine pe minciună, ea poate duce la tragedie veşnică. Căci nu e de ajuns să credem: trebuie să credem ceea ce este just. Credinţa adevărată ne cere să credem tot ce a spus Dumnezeu despre Sine însuşi şi tot ce a zis El despre noi. Până când nu credem că suntem atât de răi, cum ne-a spus Dumnezeu, nu vom putea crede că El va face pentru noi ce-a spus că va face. Tocmai aici religia populară dă greş. A avea o credinţă mântuitoare în Domnul Isus Cristos înseamnă să credem tot ce au spus apostolii despre El. Să fim atenţi ca nu cumva Cristosul pe Care îl acceptăm să fie omul creat'din.pra-ful imaginaţiei noastre şi alcătuit după asemănarea noastră. Credinţa adevărată ne angajează la ascultare. Credinţa aceea visătoare, sentimentală care ignoră judecăţile lui Dumnezeu împotriva noastră şi îşi apleacă urechea la afirmaţiile sufletului, este tot atât de ucigătoare ca acidul cianhidric. Credinţa în credinţă este credinţă rătăcită. A nădăjdui cerul prin mijlocirea acestei credinţe, înseamnă a încerca să traversăm o •prăpastie adâncă, recurgând la un pod care nu ajunge la malul celălalt.

Eroarea şi adevărul

Eroarea şi adevărul călătoresc pe aceeaşi şosea. Există sfere de gândire creştină, (şi dacă de gândire, atunci şi de viaţă) în care asemănările şi deosebirile sunt atât de greu de distins, încât, adeseori, abia dacă mai putem scăpa de o înşelare 38

.desăvârşită. Atât de iscusită este eroarea în a imita adevărul, încât foarte mulţi le confundă fără să-şi dea seama. De aceea, din punct de vedere critic, este important ca fiecare credincios să folosească din plin avantajul oricăror mijloace pe care le-a pregătit Dumnezeu ca să-1 scape de înşelare. Acestea sunt: rugăciunea, credinţa, meditaţia statornică asupra Scripturilor, ascultarea, smerenia, activitatea intensă, gândurile serioase şi iluminarea Duhului Sfânt.
Trăim vremuri de încercare pentru sufletele oamenilor. Timpurile din urmă au venit asupra noastră şi nu putem scăpa de ele; trebuie să triumfăm în mijlocul lor (1 Tim. 4.1-2). Oricât de ciudat ar părea, astăzi primejdia este mai mare pentru creştinismul înflăcărat decât pentru cel căldicel şi pentru cel mulţumit de sine însuşi. Cel ce caută lucrurile cele mai bune doreşte să audă pe cineva care indică o cale pe care le poate dobândi, mai ales dacă această cale e arătată de cineva cu o personalitate atrăgătoare şi cu o reputaţie de evlavie puţin obişnuită. Acum, Domnul Isus, Marele Păstor al oilor, nu Şi-a lăsat turma Lui la bunul plac al lupilor. El ne-a lăsat Scripturile, Duhul Sfânt şi puteri omeneşti de observaţie. *„Cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este bun..."* (1 Tes. 521; 1 Ioan -4.1; Mt. 7.15-16). Pentru cei care doresc o regulă pe baza căreia să poată efectua o testare eficientă, le pun aici la îndemână o cheie cu care am testat eu, propriile mele experienţe spirituale şi imbolduri religioase timp de mulţi ani. Enunţat pe scurt, mijlocul de încercare este acesta: această învăţătură nouă, acest nou obicei religios, această nouă concepţie

despre adevăr, această nouă experienţă religioasă, cum înrâureşte ea atitudinea şi legătura mea cu Dumnezeu, cu Domnul Isus Cristos, cu Sfintele Scripturi, cu Eul meu, cu ceilalţi creştini, cu lumea şi păcatul. Prin această înşeptită încercare, putem proba tot ce este religios.

încercarea vitală a oricărei experienţe religioase este cum afectează aceasta legătura noastră cu Dumnezeu, ideea noastră despre Dumnezeu şi atitudinea faţă de Dumnezeu. Orice învăţătură despre Dumnezeu şi orice experienţă care slujeşte a-L preamări pe El, ar putea să fie insuflată de El. Creştinii sunt conduşi uneori în experienţe emoţionale care depăşesc

puterea lor de înţelegere. încercarea cea mare este: cum a influenţat aceasta legătura mea cu Dumnezeu şi Tatăl Domnului Isus Cristos? (Apoc. 4.11).

încercarea următoare este cum înrâureşte această experienţă nouă atitudinea mea faţă de Domnul Isus Cristos? El trebuie să Se afle în centrul oricărei învăţături, al oricărei practici acceptabile şi al oricărei experienţe creştine autentice. O creştinătate fără Cristos sună contradictoriu, dar ea există ca fenomen real în zilele noastre. Dacă experienţa cea nouă tinde să facă din Domnul Isus ceva de care nu ne putem lipsi, dacă ne distrage atenţia de la simţămintele noastre şi o concentrează asupra Domnului Isus, suntem pe drumul cel bun. Tot ce face ca Domnul Isus să ne fie drag, vine de la Dumnezeu.

Altă încercare revelatoare este cum înrâureşte lucrul

acesta atitudinea mea faţă de Sfintele Scripturi. Această nouă experienţă, această nouă concepţie despre adevăr îşi are obârşia în Sf. Scriptură? Oricât de înalt ar fi conţinutul ei emoţional, nici o experienţă nu poate fi dovedită ca fiind autentică dacă nu găsim în Scripturi un pasaj care s-o încuviinţeze (îs. 8.20).

Apoi putem proba calitatea experienţelor religioase prin efectul lor asupra vieţii Eului. Duhul Sfânt şi Eul omenesc căzut sunt diametral opuse. Pentru ca Duhul lui Dumnezeu să poată lucra într-un mod creator în inimile noastre, trebuie ca El să aibă consimţământul nostru deplin să înlocuiască Eul nostru firesc cu Persoana Domnului Isus Cristos. Această înlocuire este explicată foarte minuţios în Romani 6, 7 şi 8. O regulă bună este aceasta: dacă experienţa respectivă m-a smerit şi m-a făcut mic şi fără preţ în proprii mei ochi, este de la Dumnezeu, dar dacă mi-a dat un sentiment de satisfacţie de sine este mincinoasă şi trebuie respinsă. Nimic din ce vine de la Dumnezeu nu va sluji orgoliului meu sau autofelicitării.

Orice experienţă religioasă care nu izbuteşte să ne adâncească dragostea faţă de fraţii noştri de credinţă, putem s-o dăm la o parte, ca nelegitimă, fără nici o grijă. Orice spirit, care îngăduie compromisul cu lumea este un spirit mincinos. Orice mişcare religioasă care imită lumea, în vreuna din manifestările ei, este mincinoasă faţă de crucea Domnului Isus Cristos şi aliată Diavolului.

Ultima încercare a autenticităţii experienţei creştine este ce înrâurire are ea asupra atitudinii noastre faţă de păcat.

Tot 40
ce face sfinţenia mai atractivă şi păcatul mai de neîngăduit poate fi acceptat ca autentic. (Cf. Tit 2.11-13). Domnul Isus ne-a prevenit: *„Se vor scula Cristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi... să înşele chiar pe cei aleşi."* (Mt. 24.24). Cuvintele acestea zugrăvesc zilele noastre.
Cu cât pătrundem mai mult în sanctuar, cu atât mai mare devine primejdia autoînşelării. Cei mai mulţi oameni se joacă de-a religia la fel cum fac sport. Grădina neglijată va fi năpădită de buruieni. Nu-i păcat să te îndoieşti de anumite lucruri, dar poate fi fatal a crede orice. Credinţa nu înseamnă credulitate. Credulitatea nu-L cinsteşte niciodată pe Dumnezeu, împreună cu credinţa noastră în Dumnezeu, trebuie să meargă o necredinţă sănătoasă în tot ce este ocult şi ezoteric. Numero-logia, astrologia, spiritismul şi orice ursită sau element straniu •care trece drept religie trebuie să fie lepădate. Sunt o materie toxică şi nu au loc în viaţa unui adevărat creştin.
Sfinte Doamne, Te rugăm să ne faci să recunoaştem într-o măsură mai mare cât de nesfinţi suntem, ca să iie putem ocupa locul care ni se cuvine înaintea Ta! Fie ca păcătoşenia firii noastre şi tot ce ţine de propriul nostru Eu să se descopere în aşa fel încât să nu mai putem trăi în ele! Şi tot lumina Ta, care ne-a descoperit acest lucru, să ne arate că Sfinţenia Ta e singura noastră nădejde, locul nostru de refugiu, singura noastră scăpare. Te rugăm, Doamne, să spui sufletului nostru: „Eu, sunt Cel Sfânt, Mântuitorul tău". Descoperă-ni-Te, prin puterea Ta şi înarmează-ne ca să fim martori ai Sfinţeniei Tale

şi să spunem poporului Tău cât eşti Tu de sfânt, cât de sfinţi trebuie să fim noi şi cum ne sfinţeşti Tu!

Câteva chei pentru o viaţă mai adâncă

A vorbi despre „viaţa mai adâncă" nu înseamnă a vorbi despre ceva mai adânc decât simpla religie a Noului Testament. Viaţa „mai adâncă" este mai adâncă fiindcă media vieţii creştine este tragic de superficială. Iată cinci juruinţe pe care le am în minte, pe care este bine să le facem şi să le ţinem:

1. Să nu facem nici un compromis cu păcatul.
2. Să nu posedăm niciodată nimic, să ne debarasăm de orice simţ al proprietăţii.

3. Să nu ne apărăm niciodată.
4. Să nu trecem niciodată în contul altuia ceva care l-ar vătăma.
5. Să nu acceptăm niciodată slavă de la oameni. Aceste cinci juruinţe nu trebuie doar să fie scrise pe spatele Bibliei şi apoi uitate. Ele trebuie să fie scrise în propriul tău sânge.

Cuvântul lui Dumnezeu bine înţeles şi ascultat cu religiozitate este calea cea mai scurtă pentru desăvârşirea spirituală. .Şi nu trebuie să selectăm câteva pasaje favorite cu excluderea altora. Nimic mai puţin decât Biblia întreagă poate face un creştin întreg. Faceţi din gândurile voastre un sanctuar curat. Pentru Dumnezeu, gândurile noastre sunt lucruri. Gândurile noastre sunt decoraţii în mijlocul sanctuarului în care trăim. Dacă gândurile noastre sunt curăţite prin sângele Domnului Isus, trăim într-o încăpere curată şi nu are

însemnătate dacă suntem îmbrăcaţi într-o salopetă plină de grăsime. Gândurile voastre hotărăsc în mare măsură dispoziţia, atmosfera, climatul din adâncul inimii voastre, şi Dumnezeu consideră gândurile voastre ca o parte din voi înşivă. Deci fiţi stăpâni pe gândurile voastre şi nu îngăduiţi sufletului să fie o pustie în care hoinăreşte orice fiară necurată şi zboară orice pasăre. Sunt două feluri de.vieţi: pârloagă şi teren arat. Minunile vin după plug. Pavel era un om mai bun din pricina ţepuşului lui. De ce unele persoane îl „găsesc" pe Dumnezeu într-un fel în care altele nu-L găsesc? El nu are favoriţi. Deosebirea nu se află în Dumnezeu, ci în noi. Eu mă încumet să sugerez că singura calitate vitală pe care o aveau în comun sfinţii cei mari era receptivitatea spirituală. Când simţeau o dorinţă fierbinte, ei intrau numaidecât în acţiune. Receptivitatea poate fi sporită prin exerciţiu sau nimicită prin delăsare. Ea nu vine asupra •noastră ca o forţă irezistibilă. Este un dar al lui Dumnezeu care trebuie recunoscut şi cultivat. Faptul că nu se vede lucrul acesta este pricina unei serioase prăbuşiri a evanghelismului modern. Noi cerem vrajă şi acţiune dramatică ce se desfăşoară repede. Aplicăm metodele secolului vitezei în relaţiile noastre cu Dumnezeu. Citim în fugă un capitol şi ne îndeplinim scurtele îndeletniciri religioase, după care alergăm să luăm parte la o altă adunare de evanghelizare ca să compen-42
săm falimentul lăuntric. Ne trebuie o inimă hotărâtă şi mult curaj ca să scăpăm din strânsoarea lăuntrică a timpului nostru şi să ne întoarcem la căile biblice.

„Cristosîn voi, nădejdea slavei".
Diavolul are un sistem de luptă de care eu nu am auzit niciodată. Dar el nu poate manevra pe Unul de Care eu sunt legat, pe Unul cu Care eu sunt unit, pe Unul a Cărui fire locuieşte în firea mea. Biserica este familia lui Dumnezeu şi locul ideal pentru creşterea copiilor lui Dumnezeu. Creştinul care se retrage de la părtăşia cu alţi creştini va suferi o mare vătămare sufletească şi nu se va dezvolta normal. Domnul nu poate să binecuvânteze pe deplin pe un om pe care nu 1-a cucerit mai întâi. Noi, creştinii/trebuie să ne simplificăm viaţa; altfel, vom avea pagube nespuse pe pământ şi în veşnicie. Civilizaţia modernă este atât de complexă încât face aproape imposibilă viaţa de evlavie. Ştiinţa le-a creat oamenilor un oarecare confort material, dar i-a jefuit de sufletele lor, înconju-rându-i cu o lume potrivnică existenţei.
Un mod în care lumea civilizată distruge pe oameni este prin a-i împiedica să gândească propriile lor gânduri. „Metodele de informare considerabil îmbunătăţite" cu care miopii se fălesc introduc în milioane de suflete un material de gândire străin, gata confecţionat şi digerat de mai înainte. Se cere doar o mică asimilare fără efort a acestor idei împrumutate, şi omul de mijloc a făcut toată cugetarea pe care vrea sau poate s-o facă. Această subtilă înrâurire a minţii continuă zi de zi. Nevoia de singurătate şi de linişte n-a fost niciodată mai mare decât astăzi. Ca să avem credinţă trebuie să ne afundăm în Scripturi. Şi credinţa trebuie să fie exersată ca să aibă putere. Credinţa, la fel ca muşchii, creşte prin încordare.

Străduieş-te-te să depăşeşti o simplă năzuinţă meditativă. Faceţi-vă faţa ca o cremene şi puneţi-vă viaţa în ordine! Orice om este atât de sfânt cât doreşte în realitate să fie. Dar dorinţa trebuie să fie autoconstrângătoare. începe să-ţi plăteşti datoriile evlaviei, repară pagubele, instituie rugăciunea în familie, pune-ţi deoparte vreme pentru rugăciune şi pentru cercetarea Scripturilor... predă-te în întregime lui Dumnezeu! Descotoroseşte-te de orice obicei necreştin! Adu-ţi aminte de cuvintele: „Alţii au voie, tu nu poţi". Nu osândi, nici nu critica, ci caută o cale

43

mai bună! Adu pe Domnul Isus însuşi în focarul inimii tale şi păstrează-L acolo necontenit! Numai în Domnul Isus vei găsi realizare completă. Deschide-ţi inima larg pentru Duhul Sfânt şi pofteşte-L pe El să te umple! El o va face. Fiecare om este atât de plin de Duh, cât doreşte el să fie. Goleşte-ţi inima, şi Domnul Se va grăbi să-ţi-o umple. Fii aspru cu tine însuţi şi îngăduitor cu alţii! Poartă-ţi crucea tu însuţi, dar să nu pui niciodată vreuna pe spatele altuia! începe să practici prezenţa lui Dumnezeu!

Slujire în cazuri extreme

Pământul va cunoaşte o perioadă de dezastre, şi locuitorii lui vor trăi într-o stare de extraordinară urgenţă. Sunt creştini evanghelici care trăiesc în vremea acestei cumplite crize, ca şi cum n-ar fi deloc criză. Ei spun că slujesc Domnului, dar îşi împart zilele în aşa fel ca să le rămână belşug de timp, să se joace, să hoinărească şi să se bucure de plăcerile lumii. Ei sunt

tihniţi în vreme ce lumea arde. în faţa scaunului de judecată, slujirea mea va fi evaluată nu după cât de mult am făcut, ci după cât de mult aş fi putut să fac. Darul meu este măsurat nu după cât de mult am dat, ci după cât de mult aş fi putut să dau, după cât de mult mi-a rămas. Darul este judecat nu după mărimea lui, ci după cât de mult din mine este în el. Ceea ce dai nu are nici o valoare până când nu te-ai dat mai întâi pe tine însuţi în dragoste şi sacrificiu. • Creştinismul secolului al xx-lea face din Dumnezeu un cerşetor. Atât de înaltă ne este părerea despre noi înşine, încât ne este foarte uşor, ca să nu zicem plăcut, să credem-că-I suntem de trebuinţă lui Dumnezeu.. Mă tem că mii de persoane tinere intră în slujirea creştină pentru a ajuta ca Dumnezeu să fie izbăvit din situaţia jenantă în care L-a condus dragostea Lui şi din care destoiniciile Lui mărginite par neputincioase să-L scoată. Adaugă la aceasta o anumită măsură de idealism lăudabil şi o frumoasă cantitate de milă pentru cei subprivilegiaţi şi vei avea adevărata forţă din spatele multor activităţi creştine de astăzi.
Să nu ne închipuim că adevărul divinei autosuficienţe va paraliza activitatea creştină. Mai de grabă o va stimula.
Acest *44*
adevăr va ridica din sufletele noastre povara istovitoare a gândului morţii şi ne va încuraja să luăm jugul uşor al Domnului Isus Cristos. Căci vestea binecuvântată este că Dumnezeu, Care nu are nevoie de oameni, S-a sment printr-o bunăvoinţă suverană, să lucreze *cu, în,* şi *prin* copiii Lui ascultători. Credinţa creştină nu oferă butoane pe care să apeşi pentru o slujire rapidă. Ordinea cea

nouă trebuie să aştepte timpul potrivit al Domnului, şi lucrul acesta este prea mult pentru omul care se grăbeşte. El renunţă pur şi simplu şi devine interesat de altceva.
Biserica are o dublă sarcină: să extindă creştinismul în toată lumea şi să se asigure că religia, respectiv creştinismul pe care-1 difuzează, este de soiul curat al Noului Testament. Creştinismul se va reproduce mereu după soiul lui. O biserică cu mentalitate lumească va da naştere unui creştinism foarte asemănător ei însăşi. Nu numai cuvântul, ci şi caracterul mărturiei determină calitatea convertiţilor. Ideea populară că cea dintâi obligaţie a Bisericii este să ducă Evanghelia până în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii este falsă. Cea dintâi obligaţie a ei este să fie vrednică din punct de vedere spiritual pentru a o răspândi. Domnul, Care a zis: „Duceţi-vă", a zis .şi: „Zăboviţi", iar zăbovirea trebuie să vină înaintea ducerii. Dacă ucenicii ar fi plecat ca misionari înainte de ziua Cinci-zecimii, aceasta ar fi fost un zdrobitor dezastru spiritual. A răspândi în ţările păgâne un soi de creştinism sterp, degenerat nu înseamnă a îndeplini porunca Domnului Isus sau a ne exonera de obligaţia faţă de păgâni. Adeseori este greu de spus într-un caz dat, dacă am fost biruitori sau am fost biruiţi într-o luptă. Uneori ceea ce se pare a fi o înfrângere se va vedea mai târziu că a fost o biruinţă hotărâtă. Principiul acesta lucrează şi invers. Domnul nostru a putut să doarmă cu acelaşi calm cu care veghease. El ştiuse că aparenta Lui înfrângere se va sfârşi printr-o slavă universală pentru neamul omenesc.

Domnul Isus a trecut printr-un eşec aparent, învierea a arătat cât de slăvit a biruit El. Totuşi astăzi, Biserica mărturisitoare pare să nu fi învăţat nimic din aceasta. Cât de multă lucrare pripită se face astăzi din dorinţa firii pământeşti de a face bine! Compromisul va elimina presiunea. Satan nu se va supăra pe unul care şi-a părăsit lupta. Dar preţul pentru
45
părăsirea luptei va fi o viaţă de stagnare paşnică. Noi, fii ai veşniciei, nu ne putem îngădui acest lucru.
Numai dacă am înceta să ne tânguim şi am privi în sus!... Dumnezeu este aici. Domnul Isus Cristos a înviat, este viu. Duhul Sfânt a fost revărsat de sus. Pe toate acestea le ştim, le cunoaştem ca adevăruri teologice. Ne rămâne ca, prin credinţă, dragoste şi ascultare să le schimbăm într-o fericită experienţă spirituală. Chiar după ce am pătruns în locul cel tainic al Celui Preaînalt, adesea ne frământăm şi ne temem, ca nu cumva să uităm şi să încetăm a ne odihni la umbra Celui Atotputernic. Toate acestea ne împiedică înaintarea, fiindcă luăm asupra noastră răspunderi pentru lucruri care pot fi împlinite numai de Domnul.
Cum sâ scăpăm de îngrijorări şi descurajare
Credinţa activă că Tatăl nostru ceresc împrăştie în chip statornic în jurul nostru împrejurări providenţiale care lucrează pentru binele nostru prezent şi pentru bunăstarea noastră veşnică aduce o binecuvântare veritabilă. Tot ce mă ţine departe de Biblie este vrăjmaşul meu, oricât de inofensiv ar părea. Tot ce îmi angajează atenţia când ar trebui să meditez asupra lui

Dumnezeu şi asupra lucrurilor veşnice îmi vatămă sufletul. îngăduind grijilor vieţii să-mi scoată Scriptura din minte voi suferi o pierdere de neîngăduit. Dacă accept orice altceva în locul Scripturilor, voi fi trişat şi jefuit spre veşnica mea ocară.
Una din problemele care creează nedumeriri şi care poate să-1 chinuiască pe cercetătorul creştin este cum poate el să împlinească porunca Scripturii de a iubi pe Dumnezeu cu toată inima lui şi pe aproapele lui ca pe sine însuşi. El doreşte lucrul acesta, dar nu poate. Izvoarele care desfătează simţămintele nu vor, pur şi simplu, să curgă. Pentru ca să găsim drumul care ne scoate din umbră şi ne aduce în lumina înveselitoare de soare, avem neapărată nevoie să ştim că există două feluri de dragoste: dragostea simţirii şi dragostea voinţei. Una se află în emoţii, cealaltă în voinţă. Dragostea pe care o porunceşte Biblia nu este dragostea simţirii ci a voinţei, năzuinţa voită a inimii. 46
Religia rezidă în voinţă; tot aşa şi neprihănirea. Voinţa este pilotul automat care ţine sufletul pe albie. Voinţa, nu sentimentele, determină direcţia normală. Rădăcina tuturor relelor din firea pământească este stricarea voinţei. Fiul risipitor a făcut primul pas de la cocina de porci către casă, când a zis: *„Mă voi scula şi mă voi duce la tatăl meu"*. Dacă odinioară voise să-1 părăsească pe tatăl său, acum voia să se reîntoarcă. Pentru a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima noastră, trebuie înainte de toate să vrem să facem lucrul acesta. Ar trebui să ne pocăim de lipsa noastră de dragoste şi să ne hotărâm ca, începând din acest moment, să facem din

Dumnezeu pricina devoţiunii noastre. Vom constata în curând, spre marea noastră desfătare, că sentimentele noastre încep să se mişte în direcţia „voinţei care exprimă năzuinţele inimii".
Emoţiile noastre vor deveni disciplinate şi îndrumate, astfel că vom începe să gustăm „dulceaţa pătrunzătoare" a dragostei Domnului Isus Cristos. întreaga noastră viaţă, asemenea unui instrument delicat, va fi strunită ca să cânte laudele Aceluia Care ne-a iubit şi ne-a spălat de păcate cu propriul Lui sânge. Dar înainte de toate, trebuie să vrem, căci voinţa este stăpânul inimii. Să nu uităm că păcatul nu este singura cauză a stricăciunii. „Religia", spun teologii, „rezidă în voinţă". Ceea ce are însemnătate, în chip real, până la urmă, este lucrul acela pe care voinţa noastră începe să-1 facă cu vigoare. Sentimentul este activitatea emoţiei în contextul voinţei, un tip de acompaniament în universul muzical al trăirii noastre. Deşi este plăcut, într-adevăr, să mergem spre Sion în acordurile orchestrei, lucrul acesta nu este, în nici un caz, indispensabil. Putem umbla şi lucra fără muzică şi, dacă avem credinţă adevărată, putem umbla cu Dumnezeu fără sentiment. Nu-i place nimănui să umble pe un vânt rece. Totuşi Biserica a trebuit să meargă contra vântului timp de câteva secole.
Cel mai vast lucru din univers nu este spaţiul, ci capacitatea extraordinară a inimii omeneşti. Fiind creată după chipul lui Dumnezeu, ea este capabilă de o extensiune aproape nelimitată, în toate direcţiile. Şi una din cele mai mari tragedii ale lumii este că noi îngăduim inimilor noastre să se zbârcească, aşa încât să nu mai poată

cuprinde mai nimic în afară de noi înşine. Dintre toţi oamenii, creştinii ar trebui să aibă inimile cele mai largi, dar una din cele mai usturătoare acuzaţii la adre-
47
sa creştinilor este că sufletele lor sunt strâmte şi că inimile lor sunt mici. O asemenea învinuire constituie o motivaţie suficientă pentru o serioasă cercetare a inimii şi pentru rugăciune. Toate celelalte lucruri fiind egale, rugăciunile noastre sunt doar atât de puternice, pe cât sunt şi vieţile noastre. în lungul nostru efort, noi ne rugăm doar atât de bine după cum trăim.

în lumea aceasta stricată, există primejdia reală ca un creştin serios să suprareacţioneze în rezistenţa lui la rău şi să devină victima bolii profesionale religioase care se numeşte cinism. Nevoia permanentă de a merge împotriva orientărilor curente poate uşor dezvolta în el obiceiul ursuz al criticii şi defăimării şi să-1 transforme într-un critic posac al treburilor altora, fără milă şi fără dragoste. Ceea ce face ca acest spirit critic să fie deosebit de primejdios este faptul că, de obicei, cinicul are dreptate. Analizele lui sunt exacte, judecata lui este sănătoasă; cu toate acestea, el este nedrept, teribil, sfâşietor de nedrept. Ca leac împotriva atitudinii de critică acră, eu recomand cultivarea obiceiului gratitudinii. Aducerea de mulţumiri are mari puteri curative. O inimă recunoscătoare nu poate fi cinică.

Sunt necesare o mare grijă şi o adevărată cunoaştere de sine pentru a distinge o povară spirituală de o iritare religioasă. Adeseori, acte făcute într-un spirit de iritare religioasă au urmări care depăşesc cu mult orice

închipuire. întotdeauna este mai important să păstrăm un spirit just faţă de alţii decât să-i aducem pe ei la felul nostru de a gândi, chiar dacă modul în care gândim noi este corect. Lui Satan puţin îi pasă dacă ne rătăcim mergând după o învăţătură greşită sau numai ne înăcrim. în ambele cazuri, el are de câştigat.
O problemă serioasă şi adesea dureroasă pentru mulţi •creştini este teama că Dumnezeu S-ar afla departe de ei. E greu să te bucuri în Domnul dacă te copleşeşte acest sentiment al îndepărtării. Este ca şi cum ai vrea să ai o vară caldă, luminoasă, fără soare. Să chibzuim împreună asupra acestui lucru. în problemele spirituale, noi gândim corect numai atunci când excludem cu îndrăzneală ideea de spaţiu. Dumnezeu este spirit, şi spiritul nu locuieşte în spaţiu. Spaţiul are de-a face cu materia, şi spiritul este independent de ea. Ar trebui să nu gândim niciodată despre Dumnezeu ca fiind aproape sau departe din punct de vedere al spaţiului. Dum-48 nezeu este nemărginit şi, în nemărginirea Lui, umple tot spaţiul. Dumnezeu nu este cuprins de nimeni şi de nimic. El cuprinde totul. Totuşi când vorbim despre oameni ca fiind „departe de Dumnezeu", spunem adevărul. Domnul a zis despre Israel: *„Inima lor este departe de Mine",* şi aici avem definiţia a ceea ce înseamnă „departe" şi „aproape" în relaţia noastră cu Dumnezeu. Cuvintele nu se referă la distanţa fizică, ci la asemănare. Deosebirea este aceea care generează sentimentul depărtării dintre creaturi, pe de o parte, şi dintre oameni şi Dumnezeu pe de altă parte. Pentru neasemănarea morală dintre om şi Dumnezeu, Biblia are

cuvântul alienare (înstrăinare). Firea omenească, după căderea în păcat, a ajuns diametral opusă firii lui Dumnezeu, după cum ne este descoperit acest fapt în Domnul Isus Cristos. Fiindcă nu există asemănare morală, nu există nici părtăşie; de aici sentimentul că Dumnezeu S-ar afla departe în spaţiu. Această ideee greşită descurajează rugăciunea şi îi împiedică pe mulţi păcătoşi să creadă în viaţă. Adevărul este că El e mai aproape de noi, decât suntem noi de noi înşine (F.A. 17.27-28).
Dar cum poate păcătosul conştient să treacă peste marea prăpastie care-1 desparte de Dumnezeu în experienţa vieţii? Răspunsul este că el nu poate, dar slava mesajului creştin este Domnul Isus Cristos. El a putut (Col. 1.21-22). Naşterea din nou ne face părtaşi firii divine. Acolo începe lucrarea de nimicire a deosebirii dintre noi şi Dumnezeu. De aici încolo, cel mântuit înaintează, prin lucrarea de sfinţire a Duhului Sfânt, până când Dumnezeu va fi satisfăcut. Dar, cum am spus, chiar sufletul născut din nou poate uneori să resimtă teama că Dumnezeu ar fi departe de el. Ce-ar trebui să facă el? Mai întâi, ar putea fi vorba doar despre o breşă temporară în părtăşia cu Dumnezeu, datorată unui lung şir de cauze. Iată ce-ţi recomand:
1. întâi de toate, continuă să te încrezi în Dumnezeu în întuneric, până când se reîntoarce lumina.
2. Apoi, dacă simţămîntul îndepărtării persistă, în ciuda rugăciunii şi a ceea ce tu crezi că e credinţă, cercetează-ţi viaţa ta lăuntrică pentru a descoperi anumite atitudini greşite, gânduri rele sau deficienţe de caracter. Acestea

nu sunt asemănări cu firea lui Dumnezeu şi creează o prăpastie

psihologică între tine şi El. Dă la o parte răul din tine, şi sentimentul apropierii va fi restatornicit. în primul rând, Dumnezeu n-a fost niciodată departe. Este o regulă splendidă a ne abţine să luăm hotărâri, când suntem descurajaţi. în viaţa noastră, perioadele de criză nu sunt inevitabile, ci sunt ceva obişnuit. Puţini sunt creştinii care n-au experimentat vremuri de deprimare, de lâncezire spirituală. Uneori tulburarea nu este de natură morală, ci fizică. Creştinul care oboseşte în lucrarea Domnului şi rămâne prea mult timp în starea aceasta va ajunge un om uzat, învechit. Ne putem păzi de a deveni învechiţi, prin odihna cuvenită, prin practicarea unei rugăciuni deosebit de sincere, prin introducerea unei variaţii în viaţa noastră, prin a lua seama la chemarea lui Dumnezeu de a înainta şi prin exercitarea continuă a unei credinţe liniştite, încetează de a mai încerca să te iei la întrecere cu alţii! Dă-te pe tine însuţi lui Dumnezeu şi apoi fii ce eşti şi cine eşti, fără să te preocupe prea mult ce gândesc alţii despre tine. Mulţumeşte-te cu puţin! Nu încerca să cunoşti ceea ce nu-ţi va fi de folos! învaţă să te rogi în gând fără încetare! Practică sinceritatea, cinstea de copil, smerenia! Cere-I Domnului un ochi sănătos! Fii mai selectiv în lectură şi citeşte mai mult din ceea ce este important pentru viaţa ta lăuntrică! Cheamă-ţi acasă

gândurile hoinare! Priveşte atent la Domnul Isus Cristos cu ochii sufletului! Practică zilnic concentrarea spirituală!
Sfântul cel mai curat, aflat în culmea puterii, este la fel de slab, cum era înainte de a se întoarce la Dumnezeu. Ce s-a întâmplat este că a trecut de la mica lui baterie umană la puterea nemărginită a lui Dumnezeu. El a schimbat în mod literal şi complet slăbiciunea cu tăria, dar tăria nu-i a lui: ea se scurge în fiinţa lui de la Dumnezeu, atâta vreme cât el rămâne în Domnul Isus Cristos. *„Cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea"* (îs. 40.31).

O necesitate actuală

A sosit vremea pentru noi să căutăm iarăşi călăuzirea Duhului Sfânt. Domnia omului ne-a costat prea mult. Voinţa intrusă a omului a făcut să apară o asemenea mulţime de căi nespirituale şi de activităţi nescripturale, încât viaţa Bisericii este categoric ameninţată. 50
Cineva îşi face o idee despre credinţă, după litera Scripturii, şi îşi închipuie că ştie ce-i credinţa, că el este în credinţă. Grozavă iluzie! A şti ce-i credinţa şi a şti că eşti în credinţă presupune certitudinea locuirii lui Cristos în noi, precum şi a cunoaşte, ca o forţă implantată în sufletele noastre, puterea vieţii Sale, a suferinţelor, a morţii, a învierii şi a proslăvirii Sale. A fi în credinţă înseamnă a nu te mai nelinişti de formula credinţei, de diverse păreri despre credinţă, pentru că adevărata credinţă o constaţi şi o simţi prin energia sa vie şi prin roadele sale lăuntrice care sunt: dreptatea, pacea, bucuria în Duhul Sfânt. Dar oare, dreptatea,

pacea şi bucuria nu sunt trei puteri care izvorăsc din Domnul Isus Cristos? Numai El este dreptatea, pacea şi bucuria noastră. Noi nu posedăm credinţa niciodată în virtutea unei opinii, pe baza unei adeziuni, a unui sentiment oarecare. Credinţa este Cristos în noi, este natura divină în noi. Fără Cristos, noi nu putem face nimic; şi totuşi, prin credinţă, putem totul. Aceasta constituie o dovadă suficientă cum că, într-adevăr, credinţa înseamnă simplu Cristos întrupându-Se şi trăind în noi.

Avem nevoie de un botez care să aibă ca efect limpezirea vederii noastre. Avem, în chip deznădăjduit, nevoie de văzători care pot să vadă prin ceaţă, conducători creştini cu viziuni profetice. Dacă ei nu vin curând, mâine va fi prea târziu pentru această generaţie. Iar dacă vin, noi îi vom răstigni, fără îndoială, pe câţiva dintre ei, în numele ortodoxiei noastre lumeşti. între cărturarul care a citit şi proorocul care a văzut este o distanţă ca de la cer la pământ. Noi suntem azi năpădiţi de cărturari ortodocşi, dar proorocii unde sunt? Glasul puternic al cărturarului răsună aspru în toate mediile evanghelice, dar Biserica aşteaptă glasul gingaş al Sfântului, care a străpuns perdeaua şi a privit îndelung, cu ochiul lăuntric, la minunea care este Dumnezeu. Dacă, în a doua jumătate a acestui secol, Biserica trebuie să-şi vindece rănile pe care le-a suferit în prima jumătate, atunci trebuie să se ivească un nou tip de predicator. Cel convenţional, cârmuitorul de tipul „fruntaş al sinagogii", nu este de ajuns. De asemenea, nici tipul preoţesc de om care-şi împlineşte datoriile, îşi

încasează remuneraţia şi nu pune întrebări, şi nici tipul de pastor care vorbeşte mieros şi care ştie să facă religia creştină acceptabilă tuturor. Toţi aceştia au fost încercaţi şi găsiţi uşori. Un alt soi de con-

ducător religios trebuie să se ivească dintre noi. El trebuie să fie de tipul vechiului prooroc: un om care vede vedeniile lui Dumnezeu şi aude glasul Celui ce sade pe Scaunul de Domnie al universului. Dacă nu avem intenţia de a îndrepta, nici nu-i nevoie să ne mai rugăm. A cerşi ca un şuvoi de binecuvântări să se reverse asupra unei Biserici apostate şi neascultătoare înseamnă pierdere de timp şi efort zadarnic.

Trebuie să ne întoarcem la creştinismul Noului Testa-, ment, nu în crez numai, ci, de asemenea, şi în felul desăvârşit de viaţă. Despărţire de păcat şi de lume, ascultare, smerenie, simplitate, seriozitate, stăpânire de sine, modestie, purtatul crucii, toate acestea trebuie să fie făcute din nou parte esenţială din noţiunea de viaţă creştină totală şi împlinite în conduita zilnică. Trebuie să curăţăm templul de negustorii ambulanţi şi de zarafi şi să venim, pe deplin, încă o dată, sub autoritatea Domnului nostru înviat. Aţi băgat de seamă cât de multă rugăciune pentru reînsufleţire a avut loc în ultima vreme şi cât de puţină reînsufleţire a rezultat? Eu cred că situaţia noastră dificilă rezidă în aceea că am încercat să substituim ascultarea cu rugăciunea; or, lucrul acesta, pur şi simplu, nu va folosi. A te ruga pentru reînsufleţire, în vreme ce ignori şi dispreţuieşti, realmente, porunca lămurită enunţată în Scripturi,

înseamnă a irosi o mulţime de cuvinte şi a nu dobândi nimic prin această osteneală. Rugăciunea va deveni puternică atunci când vom înceta s-o folosim ca un înlocuitor al ascultării.
Marea nevoie a persoanelor înfometate spiritualiceşte în momentul de faţă este dublă: întâi să cunoască Scripturile, fără de care nici un adevăr mântuitor nu va fi acordat de Domnul nostru; apoi, să fie luminate de Duhul, fără de Care Scripturile nu pot să fie înţelese. Mesajul *„Cristos în voi, nădejdea slavei",* trebuie să fie restatornicit în Biserică. Trebuie să arătăm unei generaţii noi de creştini viguroşi, aproape frenetici, că puterea se află în centrul vieţii. Păcatele izvorâte din fire (caracter) sunt la fel de dăunătoare cauzei creştine, ca şi actele mai vădite ale răutăţii. Să întocmim o listă a câtorva dintre ele: susceptibilitatea, nervozitatea, mojicia, critica distructivă, vorbirea de rău, irascibilitatea, ţâfna, resentimentul, cruzimea, atitudini lipsite de dragoste şi alte lucruri asemănătoare cu acestea. Multe persoane care doriseră fier-52
binte, în taină, să-L găsească pe Domnul Isus Cristos, au fost dezamăgite şi bulversate prin manifestarea unor urâte fisuri de caracter în însăşi viaţa acelor persoane care doreau să le câştige pentru Evanghelie. Sfinţii nesfinţi sunt tragedia creştinătăţii. Mă tem că noi, creştinii moderni, suntem lungi la vorbă şi deficitari în conduită. Folosim limbajul puterii, în timp ce faptele noastre sunt faptele slăbiciunii. Optăm pentru vorbe, fiindcă faptele sunt prea costisitoare. E mai uşor să te rogi: „Doamne, ajută-mi să-mi port crucea zilnic" decât

să ridici crucea şi s-o porţi; dar, deoarece simpla cerere după ajutor pentru a face lucruri pe care, în realitate, nu avem intenţia să le facem ne asigură o oarecare măsură de tihnă religioasă, noi ajungem să ne mulţumim cu repetarea cuvintelor.

în Biserica lui Dumnezeu, trebuie să fie recunoscute şi evitate două extreme, şi anume: o inimă rea şi un cap fierbinte. Ambele sunt la fel de primejdioase. S-ar putea spune, pe bună dreptate, că nu poate fi niciodată prea mult foc, dacă acesta este focul autentic al lui Dumnezeu; şi se poate spune, cu aceeaşi convingere, că nu poate fi vorba de prea multă judecată rece în probleme religioase, dacă judecata aceasta este sfinţită de Duhul. Istoria trezirilor în Biserică a demonstrat cât de vătămătoare pot să fie capetele fierbinţi. Printre darurile Duhului, abia dacă este vreunul de o mai mare utilitate ca acela al discernământului. Acest dar ar trebui să fie foarte preţuit şi căutat cu sinceritate, el fiind aproape indispensabil în aceste vremuri atât de critice. Acest dar ne va face capabili să distingem între pleavă şi grâu şi să despărţim manifestările firii pământeşti de lucrările Duhului. Sudoarea omului nu poate adăuga nimic la lucrarea Duhului, îndeosebi când ea este sudoarea nervilor. Focul cel mai fierbinte al lui Dumnezeu este caracterizat printr-o răceală moderată când atinge intelectul omului răscumpărat. El face inima să dogorească, dar lasă judecata cu desăvârşire calmă. Trăim zile de mare zarvă religioasă. îngăduiţi dragostei să ardă cu o înflăcărare crescândă, dar lăsaţi ca orice act să fie încercat de înţelepciunea liniştită. Păstraţi focul în

cuptor, unde este locul lui. Un horn supraînfierbântat va crea un mai mare freamăt decât un cuptor bine controlat, dar s-ar putea să ardă casa până la temelie. Regula să fie: un cuptor fierbinte dar şi un horn uşor răcit.

53

O selecţie finală

Nenorocirea fariseului de altădată era învăţătura fără'dra-goste. Noi suntem în siguranţă numai atunci când dragostea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, numai atunci când intelectul nostru este locuit de focul iubitor care s-a coborât la Cincizecime. Domnul nostru le-a a spus ucenicilor Săi că dragostea şi ascultarea sunt unite într-un mod organic. încercarea finală a dragostei este ascultarea. Credinţa, în concepţia lui Pavel, era un lucru viu, înflăcărat, care conduce la predare în mâna lui Dumnezeu şi la ascultare de poruncile Domnului Isus Cristos. Păcătosul care se întoarce la Dumnezeu nu este mântuit prin vreo tranzacţie judecătorească, fără o schimbare morală corespunzătoare. Mântuirea trebuie să includă şi o schimbare judiciară a stării celui în cauză, dar ceea ce este trecut cu vederea de către cei mai mulţi învăţători este că ea include, de asemenea, o schimbare reală în viaţa individului. Şi prin aceasta noi înţelegem mai mult decât o schimbare de suprafaţă; înţelegem o schimbare tot atât de adâncă pe cât sunt rădăcinile vieţii lui omeneşti.

Faptul că lumea aceasta este un teren de joc, şi nu un câmp de luptă, a fost acceptat în practică de marea majoritate â creştinilor fundamentalişti. Ei sunt orientaţi

în ambele direcţii, încercând să se bucure şi de Domnul Isus Cristos, dar şi de lume. Este aproape imposibil, în cele mai multe locuri, să găseşti pe cineva dispus să ia parte la o adunare unde singura atracţie să fie Dumnezeu. Numai persoana aceea este din Dumnezeu, care cinsteşte Duhul Sfânt şi propăşeşte pe seama Eului omenesc. Omul blând nu este un şoarece uman hărţuit de simţământul propriei lui inferiorităţi. Mai degrabă el poate fi, în viaţa morală, la fel de îndrăzneţ ca un leu şi tot atât de puternic ca Samson; dar a încetat să se mai lase tras pe sfoară. A acceptat preţuirea pe care o dă Dumnezeu vieţii lui. El ştie că este atât de slab şi de neputincios, cum a declarat Dumnezeu despre el că este, dar, lucru paradoxal, el ştie totodată că, în ochii lui Dumnezeu, are o mai mare însemnătate decât îngerii. în el însuşi, nimic; în Dumnezeu, totul. Aceasta este maxima lui. Un progres mai mare în domeniul spiritual poate fi făcut mai degrabă într-o clipă de tăcere mută, în prezenţa sublimă a lui Dumnezeu, decât în ani de 54 simplu studiu. Numai atunci când înţelepciunea noastră fan-faroană a fost întâlnită şi biruită, într-o ciocnire liniştită cu Atot-' ştiinţa, ni se dă ocazia de a cunoaşte, cu adevărat, cum sufletul doborât la pământ şi rămas mut primeşte cunoaşterea divină asemenea unui fulger de lumină pe o placă sensibilizată. Dumnezeu a pus înaintea copiilor Lui răscumpăraţi o uriaşă lume de comori spirituale, însă dacă ei refuză sau neglijează să şi le însuşească, se va ajunge la o a doua mare tragedie, cea dintâi şi cea mai mare fiind căderea omului în păcat. Comorile respective sunt rezervate pentru fiecare ins

care trece, realmente, în Ţara Făgăduinţei, dar sunt mulţi aceia care stau o vreme şi privesc spre celălalt mal, plini de dor, şi apoi se întorc trişti la siguranţa aproximativă a pustiilor nisipoase ale vieţii celei vechi. Se poate afirma, cu certitudine, că toţi oamenii sunt atât de sfinţi şi de plini de Duhul cât simt ei că au nevoie. Ei nu pot fi atât de plini *cât ar dori* să fie, dar sunt, în mod sigur, atât de plini *cât se cuvine* să fie. Harul îl va mântui pe om, dar nu-1 va mântui şi pe el şi pe idolul lui. în suveranitatea Lui absolută, Dumnezeu a găsit cu cale să-i acorde omului o libertate mărginită, căci cine este cel care să-I oprească mâna şi să-I zică: „Ce faci?" Voinţa omului este slobodă. Fiindcă Dumnezeu este suveran, n-ar putea acorda o libertate morală absolută făpturilor Lui. I-ar fi frică s-o facă. în ceea ce ne priveşte pe noi, mântuirea este o alegere; din perspectiva lui Dumnezeu, este o apucare, o "cucerire de către Cel Preaînalt. „Acceptarea" şi „voinţa" noastră sunt mai degrabă reacţiuni decât acţiuni. Dreptul de a decide trebuie să-1 rămână întotdeauna lui Dumnezeu. Din tot ce se face sub soare, actul religios ar trebui să fie cel mai accesibil examinării. în Biserică nu există, categoric, presti-digitaţie sau vorbe în doi peri. Tot ce se face de către Biserici ar trebui să fie, în chip absolut, deasupra oricărei bănuieli. Biserica adevărată nu va avea nimic de ascuns. Biserica autentica este depozitara vieţii lui Dumnezeu printre oameni, şi dacă, în vreun loc, vasele fragile eşuează, viaţa aceea evadează în altă parte. O Biserică locală poate să moară, însă Biserica universală nu poate să moară. Ţineţi-vă picioarele pe pământ, dar

lăsaţi-vă inima să se înalţe cât de sus vrea. Refuzaţi să fiţi mediocri sau să cedaţi răcelii mediului spiritual în care suntem siliţi să trăim. Atâta vreme cât suntem pe pământ, în trup, va trebui să îndurăm o anumită parte din acea

55

suferinţă comună cu care se confruntă toţi fiii oamenilor. Dar există şi o altfel de suferinţă, cunoscută numai creştinului: este suferinţa voluntară, stârnită deliberat şi conştient de dragul Domnului Isus Cristos. Aşa ceva este un articol de lux, o comoară de o valoare fabuloasă. Şi pe cât este de rară, pe atât este de preţioasă, căci în această epocă decadentă sunt puţini cei ce vor să coboare, din propria lor iniţiativă, în această mină întunecoasă pentru ca să caute mărgăritare. Dumnezeu nu vrea să ne silească la acest tip de suferinţă; El nu vrea să pună pe noi această cruce, nici să ne îngreuneze cu bogăţii pe care nu le dorim. Astfel de bogăţii sunt rezervate celor care se consacră să slujească în legiunea celor ce se jertfesc, care nu-şi iubesc viaţa, care suferă în chip voluntar, de dragul Domnului Isus Cristos şi care duc până la capăt râvna lor, cu vieţi care-1 provoacă pe Satan la luptă şi stârnesc furia iadului. Unii ca aceştia au zis *adio* jucăriilor lumii; ei au acceptat truda anevoioasă şi suferinţa ca fiind partea rezervată lor pe pământ. Ei poartă pe inimi semnele crucii şi sunt cunoscuţi în cer şi în iad. Dar unde sunt ei? A dispărut definitiv de pe pământ această rasă de creştini? Noi ne putem îngădui să suferim acum; vom avea o lungă veşnicie ca să ne înveselim, în ceasul

acesta de întuneric aproape universal, apare o rază de lumină încurajatoare: în ţarcul creştinătăţii conservatoare, se află un oarecare număr de creştini ale căror vieţi religioase sunt marcate de o foame crescândă după Dumnezeu însuşi. Ei doresc fierbinte rezultate spirituale şi nu pot fi liniştiţi doar cu cuvinte; nici nu pot fi mulţumiţi „numai cu nişte interpretări concrete ale adevărului". Ei sunt însetaţi după Dumnezeu, şi nu vor fi satisfăcuţi, până când nu vor fi băut adânc din Fântâna cu Apă Vie. Acesta este singurul vestitor real al trezirii pe care eu am fost în stare să-1 descopăr undeva pe orizontul religios. în lucrurile lui Dumnezeu, simplitatea este condiţia fundamentală pentru a le înţelege. Duhul Sfânt ca Persoană nu era perceptibil prin simţuri. Era perceptibilă doar puterea exterioară care-L însoţea. E foarte important să facem distincţia aceasta fără de care, în absenţa semnelor exterioare, oamenii sunt în pericol de a nega ori de a dis-preţui acest incomparabil dar, care este întotdeauna mai presus de efectele lui.

Astăzi..."

J5ă ne deschidem larg inima la această chemare şi ea să gonească de la noi orice teamă şi orice necredinţă. Să ascultăm glasul divin până când el va ajunge să răsune fără încetare în străfundurile fiinţei noastre. Atunci, acest „astăzi" al lui Dumnezeu va deveni al nostru. La acest „astăzi" al dragostei, va răspunde cu „astăzi" credinţa noastră şi vom da deja de gustul veşnicului „astăzi" din cer. Când vom trăi neîncetat în acel „astăzi"

al Duhului Sfânt, El va deveni în noi puterea unei vieţi nepieritoare, experienţa unei mântuiri veşnice mereu actuale. Am auzit pe un slujitor al lui Dumnezeu spunând că încă de la întoarcerea sa la Domnul, el obişnuia să zică: „Voi face astăzi voia lui Dumnezeu, fără să mă gândesc la ce va fi mâine". în felul acesta, a recoltat nenumărate binecuvântări. Deci, să trăim azi, prin harul lui Dumnezeu, o viaţă de predare fără rezerve! Mâine va fi ca şi azi, şi poate chiar mai bine.

Moartea Eului

Primul păcat, păcatul originar al omului, a fost încercarea de a căuta ceea ce este bun, înţelept şi raţional, după părerea sa. Copiii lui Dumnezeu fac aceeaşi greşeală. Ei trebuie să înţeleagă că, din clipa când au crezut în Domnul Isus şi au primit Duhul Sfânt, Care locuieşte în inima lor, trebuie să-I acorde Duhului autoritate completă asupra sufletului lor. Noi

înclinăm să credem că, deoarece ne-am rugat şi l-am cerut Duhului Sfânt să ne descopere gândul Său şi să lucreze în noi, am făcut tot ce trebuie făcut. Presupunerea aceasta nu este adevărată, căci până când nu dăm morţii, în mod concret şi în fiecare zi, viaţa noastră firească, puterea şi înţelepciunea noastră, Eul şi sentimentele noastre şi până când nu dorim sincer cu toată fiinţa noastră, să ascultăm şi să avem încredere în Duhul Sfânt, nu-L vom vedea în realitate făcându-şi lucrarea Sa în noi.

Legea vieţii divine

într-adevăr, este o mare taină, de ce Dumnezeu, o dată

cu transmiterea vieţii Sale, ne cere experienţa morţii împreună cu Cristos, astfel ca viaţa Sa să se manifeste cu putere în noi. Aceasta este legea vieţii dumnezeieşti. Şi o dată ce posedăm viaţa lui Dumnezeu suntem împuterniciţi să trecem periodic prin moarte şi apoi să continuăm a intra iarăşi în viaţă. Prin continua pierdere a vieţii sufletului în moarte, noi putem să câştigăm necurmat, mai abundent şi într-un mod mai slăvit, viaţa lui Dumnezeu în înviere. Cea mai mare ispită pentru un sfânt serios şi zelos este să-şi angajeze puterea proprie în slujba lui Dumnezeu înainte de a aştepta cu smerenie ca Duhul Sfânt să accepte şi să execute acea lucrare. Trebuie să mergem pe urmele Domnului Isus. Dacă, cu adevărat, noi ne vărsăm sufletul şi ne încredinţăm duhul în mâinile lui Dumnezeu, vom cunoaşte puterea învierii şi ne vom bucura astfel de un perfect progres spiritual în gloria vieţii divine. Răstignirea noastră, ca şi sfinţirea, este ceva pe deplin înfăptuit în Cristos. în plinătatea care, după buna plăcere a Tatălui, locuieşte în Cristos, răstignirea omului nostru vechi, a cărnii, a lumii, a noastră înşine sunt o realitate spirituală.
„Eu sunt Viţa ". Doamne, spune Tu aceste cuvinte inimii mele! Aşa voi şti că toată plinătatea Ta îmi este asigurată şi că pot conta pe Tine, că vei face ca ea să se reverse în mine, şi că a rămâne în Tine este aşa de uşor şi de sigur, când uit de mine şi mă pierd în credinţa tare că Viţa ţine mlădiţa şi îi procură tot ce-i trebuie.

Măria şedea **la picioarele Domnului Isus**
Dacă vrei să te ridici plin de putere şi la vremea

potrivită, trebuie să te aşezi la picioarele Domnului Isus şi să rămâi acolo, ascultând cuvintele Lui. Trebuie să devii prizonierul Lui până la cea din urmă fibră a fiinţei tale; trebuie să te laşi dus din şcoală în şcoală până când te încredinţezi că ceea ce poţi face tu este egal cu zero... Pavel, care a lucrat mai mult decât toţi apostolii, a învăţat să lucreze şezând: *„Nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este în mine."* (1 Cor. 15.10), aceasta numesc eu *a lucra şezând:* să-ţi dai seama că harul lui Dumnezeu lucrează în tine. Ceea ce nu este lucrat de harul lui Dumnezeu n-are nici o valoare pentru veşnicie, nu este un rod care rămâne. Rod care rămâne se găseşte numai în cel care a devenit mlădiţă în viţa dumnezeiască, şi aceasta nu se poate realiza decât aşezându-ne la picioarele Domnului Isus şi ascultându-L.

Sâ privim ţinta la Domnul Isus

Fiul omului înălţat la cer a devenit chiar împăratul cerului, Marele vostru Preot şi Mântuitorul vostru. Contemplaţi-L, pentru ca să vi se alipească inima de El! El vă va face să fiţi cereşti. Da, să-L contemplăm pe El, în loc să privim necurmat la mizeria noastră spirituală şi la slăbiciunea noastră; să ne aţintim privirile la Domnul Isus, şi vom găsi în El tot ce ne trebuie pentru a răspunde chemării cereşti. Să nu credeţi că ştiţi totul cu privire la Domnul Isus! Sunt încă multe comori minunate de bucurie cerească, iar acestea vă vor fi descoperite pe măsură ce-L veţi cunoaşte mai bine. Veţi şti atunci ce înseamnă a fi una cu El, a-L adora ca Locatar permanent în inima voastră, ajutându-vă şi

conducându-vâ prin puterea Sa, în Locul preasfânt, în prezenţa şi în dragostea Tatălui, ca să rămâneţi acolo pentru totdeauna. Inima lui Dumnezeu trebuie să fie locuinţa noastră, iar inima noastră locuinţa lui Dumnezeu. Nici colosenii nu pricepuserâ taina aceasta: „noi suntem Trupul Lui, sau Cristos în noi, nădejdea slavei." De aceea erau în primejdie să fie furaţi cu filozofia. Ori taina, ori filozofia. La începutul vieţii creştine, afli că ai devenit tovarăşul,

prietenul lui Cristos; abia mai târziu pricepi că eşti un mădular în Trupul Lui şi că El este Capul tău. Atunci, toate se schimbă şi toate se fac noi.

Cum să-L urmam pe Cristos

Dacă nu eşti pe deplin supus Duhului, şi dacă nu continui să aştepţi totul de la El, zi de zi, cu umilinţă şi docilitate, ai să treci foarte curând de la încrederea în Duhul, la încrederea în firea pământească. în felul acesta, orice efort al cărnii de a-I sluji lui Dumnezeu devine însăşi puterea păcatului. De exemplu, fariseii, practicând îndreptăţirea de sine, au devenit prada orgoliului, a egoismului; deci au ajuns robi ai păcatului. Ca să putem renunţa la Eul nostru în legăturile cu aproapele, şi astfel ca să biruim egoismul, mânia, lipsa de dragoste etc, trebuie să începem prin a renunţa la Eul nostru în raporturile noastre cu Dumnezeu. Aici, sufletul, reşedinţa Eului, trebuie să înveţe a se înclina înaintea Duhului Sfânt, Care vine de la Dumnezeu. Noi vrem să-L urmăm pe Domnul Isus, dar fără a ne lepăda de noi înşine.

„Veniţi la Mine!..."

Dumnezeu neglijează întotdeauna desăvârşirea noastră prezentă pentru ca să Se ocupe de ultimul ei stadiu. Nu ţine să te facă fericit chiar acum; El caută în primul rând şi întotdeauna să lucreze în tine ultima Sa desăvârşire. *„Ca toţi să fie . una, cum suntem Noi."* Tu îţi pierzi puterea de a acţiona, când ajungi să-L cunoşti pe Domnul. Dumnezeu este puternic, şi te trezeşti că nu mai poţi acţiona din proprie iniţiativă. Trebuie să trăieşti prin puterea Altuia. Trebuie să-ţi iei totul de la El. Nu ne îngrozim de noi înşine cât ar trebui. De multe ori spunem: „Dacă vrea Dumnezeu pot să fac lucrul acesta", dar gândul nostru este că putem face lucrul acela chiar dacă El nu ne împuterniceşte. Astfel, noi decidem, acţionăm, folosim putere fără a-L lua pe El în considerare. Mulţi dintre noi suntem oameni cu suflete foarte „dezvoltate". Am crescut prea mari în ochii noştri. De aceea, este posibil ca viaţa Fiului lui Dumnezeu în noi să fie înăbuşită. Credinciosul, de fapt, a şi fost răstignit şi omorât fără să ştie, încă de la întoarcerea lui la Dumnezeu. Ce-i lipseşte este să-şi dea consimţământul cu

60

privire la ceea ce a primit deja, înainte de a înţelege, şi prin-tr-un act de voinţă, să se predea pentru a muri sau a fi omorât cu Cristos. Viaţa creştină nu este o viaţă îmbunătăţită, ci o altă viaţă. înainte de toate, să-L lăsăm, cu toată încrederea, să aibă El grijă de credinţa noastră. Dacă noi vrem să fim purtătorii Săi de cuvânt, trebuie să căutăm îndurarea Lui, adresându-I rugăciunea aceasta:

„Doamne, fă în mine o lucrare divină pentru a zdrobi omul meu de afară şi a-1 da la o parte!" Altfel, le veţi da oamenilor ceva din voi înşivă. Numele Domnului se va resimţi nu din cauză că vă lipseşte viaţa, ci datorită vălului impurităţii voastre. *„Noi, cei vii, totdeauna suntem dau morţii pentru Domnul Isus, ca şi viaţa Lui să se arate în trupul nostru.* "(2 Cor. 4.11). Ce înseamnă aceasta? înseamnă, pur şi simplu, că eu nu voi mai lua nici o hotărâre fără Dumnezeu. Nu voi mai găsi suferinţă în mine însumi. Nu voi mai întreprinde ceva considerând că nu sunt capabil să fac acest lucru. Chiar dacă am în mine puterea moştenită, nu voi merge înainte doar pe această bază. Luând fructul, Adam a devenit posesorul unei puteri proprii, intrinseci de a funcţiona, însă al acelei puteri care, prin independenţa ei faţă de Dumnezeu, 1-a adus sub puterea lui Satan.

Adorarea

Adorarea sau închinarea îl ridică pe om la cea mai înaltă treaptă spirituală. Toate aspectele vieţii creştine: cugetarea, rugăciunea, dragostea, credinţa, predarea, ascultarea, totul se regăseşte în închinare. închinarea înseamnă apropierea cea mai completă şi mai intimă de Dumnezeu.

Ea cuprinde orice simţământ şi orice slujbă duhovnicească. Ea este cea mai înaltă stare a omului, căci, pentru acela care se închină, Dumnezeu reprezintă totul. Tocmai pentru a ne putea închina, am primit noi Duhul Sfânt. Orice făgăduinţă a lui Dumnezeu cere un răspuns din partea noastră.

„Tată, aşa a fost buna plăcere a voii Tale"

Aceasta este pentru noi calea de a scăpa de experienţele umilitoare şi apăsătoare ale vieţii omeneşti. Ea constă în aceea că, până şi în cele mai dureroase experienţe, nu mai vedem
61
lucrarea lui Satan, a oamenilor ori a întâmplării, ci planul lui Dumnezeu Care controlează totul. „Le-ai ascuns, ei nu pot să le vadă". Cam aşa zice Domnul Isus către Tatăl, şi voia Tatălui nu este pentru El un lucru înaintea căruia să se aplece cu greu şi după îndelungată împotrivire. Nu, El îl laudă pe Tatăl pentru că lucrează în felul acesta. El Se odihneşte în voia lui Dumnezeu - buna plăcere a Tatălui este şi buna plăcere a Fiului, căci Tatăl I-a dat totul în mână şi nimeni nu cunoaşte pe Tatăl decât Fiul şi acela căruia vrea Fiul să i-L descopere. Fiul nu vrea nimic altceva decât ceea ce vrea Tatăl. El Se orientează mereu după Tatăl, iar situaţia aceasta sau aceea nu face altceva decât să-L ducă şi mai adânc în inima Tatălui. Aceasta este calea prin care blestemul se schimbă în binecuvântare, iar mărăcinii şi ghimpii omeneşti devin roditori pentru Dumnezeu. în felul acesta, necazurile care, omeneşte vorbind, ţintesc să ne scoată din odihnă, tocmai ele ne fac să ne adâncim tot mai mult în inima de Tată a lui Dumnezeu. Şi pentru că Domnul Isus a trebuit să treacă prin toate acestea şi să Se retragă în inima Tatălui, ca să nu fie copleşit de necazuri în slujba pe care a împlinit-o pe pământ, tocmai de aceea a putut să-i cheme la El pe cei împovăraţi de truda vieţii şi care sunt aproape gata să se prăbuşească. Pentru că, la El şi numai la El, la Cel ce

poate să schimbe blestemul în binecuvântări, li se vor linişti inimile. Insuccesul nostru asigură succesul lui Dumnezeu; neputinţa noastră face loc puterii lui Dumnezeu.

Când Domnul ne deschide - mie sau ţie - cerul, într-o măsură cât de mică, şi când prin norii întunecaţi ai experienţelor vieţii noastre ne strecoară o rază de mângâiere, atunci Duhul Lui ne împiedică să ne tulburăm şi face ca privirile noastre, trecând dincolo de vina oamenilor, să ne fie îndreptate spre Tatăl. Tatăl a făcut lucrul acesta.

Responsabilitatea omenească şi hotărârea mai dinainte a Domnului se întrepătrund. Trebuie să se împlinească tot ce a hotărât Domnul. Aceasta înseamnă că, orice ar fi, trebuie să ne rugăm aşa cum ne învaţă a doua cerere a rugăciunii „Tatăl nostru", ca Numele Lui să fie sfinţit, în loc să-i tragem la răspundere pe oameni când ei ne resping. întotdeauna acţionează două principii, dar să ne ferim ca, sub impulsul inimii noastre, să 62
cerem să se coboare foc din cer asupra oamenilor. De la începutul Genezei până la sfârşitul Apocalipsei, de la prima până la ultima literă a Scripturii, sunt foarte evidente aceste două elemente: atotputernicia lui Dumnezeu, care este suverană, şi responsabilitatea oamenilor, care nu-L primesc pe Domnul Isus. Cum se poate lucrul acesta, vom înţelege abia când nu vom mai fi încarceraţi între graniţele logicii noastre omeneşti.

Prin faptul că Domnul Isus îl adoră pe Tatăl şi sfinţeşte Numele Tatălui, chiar şi în cele mai neînţelese cârmuiri ale Sale, El este conştient de slava Lui şi nu vede nici o înfrângere, nici chiar în cele mai amare experienţe pe

care a trebuit să le aibă în Horazin şi în Betsaida... Oare n-a vrut Fiul să-L descopere pe Tatăl în Horazin? Şi aici sunt adâncimi ale gândurilor dumnezeieşti până la care biata noastră logică nu poate să ajungă, şi porunca este să stăm liniştiţi, să-L adorăm pe Dumnezeu, să nu ne cuprindă supărarea. Dumnezeu este suveran. El conduce totul.

„Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi"

„Veniţi la Mine, spune Domnul Isus. Puteţi să vă descărcaţi poverile asupra Mea. Eu am purtat unele mai grele decât ale voastre." Vina cea mai mare a omenirii, Dumnezeu a pus-o asupra Fiului Său, şi tot ce avem de făcut, în drumul spre Patria de sus, este nimic în comparaţie cu povara uriaşă pe care Tatăl n-a putut s-o încredinţeze nimănui de pe pământ.

Suflete scump, ce povară grea apasă astăzi asupra ta? Domnul Isus a mers la Tatăl cu povara pe care avea s-o poarte, şi lucrul acesta I-a dat posibilitatea să nu se împotrivească, ci să se aplece sub ea, în supunere sfântă; de aceea a fost ferit de răzvrătire împotriva Tatălui, deşi după ce a pus să i se spună lui Ioan Botezătorul că este *„ferice de acela pentru care El nu va fi o pricină de poticnire"*, a trebuit să guste şi El încercarea cu privire la poticnirea faţă de Tatăl.

în lume, noi suntem ca nişte condamnaţi la muncă sil-nică. Dar putem să luăm jugul Său, putem să ne ascundem în El în ciuda a tot ce vor oamenii să pună asupra noastră, învăţăm astfel să aruncăm, la picioarele Domnului, poverile pe care nu ni le-a încredinţat El, ca să fim slobozi şi să-i

putem ajuta să-şi ducă poverile pe cei care este voia lui Dumnezeu să fie ajutaţi. Să învăţăm de la Domnul adevărata adorare şi astfel, în loc să ne supărăm pe alţii, îi vom îndrepta spre Acela la Care am găsit şi noi odihnă. Domnul Isus zice „Veniţi!" nu „Duceţi-vă, că Eu am destule pe cap!" Să nu ne lăsăm niciodată doborâţi de vreo experienţă grea, aşa încât să nu mai fim în stare să-i ajutăm pe alţii. în orice clipă, Marele Preot al nostru mijloceşte pentru noi înaintea lui Dumnezeu.

Voia Iui Dumnezeu şi voia mea

Priveşte la Domnul Isus şi vei vedea că voinţa şi conştiinţa ta sunt de acord cu El. Glasul acela din tine care te face să zici: „Nu voi face lucrul acesta!", nu-i la fel de adânc şi puternic ca voinţa ta. Este stricăciunea, egoismul, şi aceste însuşiri nu sunt niciodată de acord cu Dumnezeu. Mai adânc ca orice în om este voia sa, nu păcatul. Voinţa este elementul de căpetenie în crearea omului. Păcatul este o înclinaţie pervertită, care şi-a făcut apariţia mai târziu în om. într-un om născut din nou, izvorul puterii este atotputernic, căci Dumnezeu este Cel ce lucrează în noi şi voinţa, şi înfăptuirea. Tu trebuie să te în-crezi în izbăvirea deplină şi nezdruncinată a Domnului. Făcând aşa, nu vei opune lui Dumnezeu o voinţă străină: voia Lui e viaţa, propriile tale hotărâri corespund voii Lui şi viaţa în Dumnezeu devine pentru tine la fel de naturală ca respiraţia. Dumnezeu este izvorul voinţei tale; de aceea eşti în stare să faci voia Lui. încăpăţânarea este o picătură imperceptibilă care se luptă să fie luată în consideraţie;

şi singurul lucru pe care îl poţi face faţă de ea este s-o arunci în aer cu dinamită; şi dinamita aceasta este ascultarea de Duhul Sfânt:

Cred eu că Dumnezeul cel atotputernic este izvorul voinţei mele? Dumnezeu nu aşteaptă numai de la mine să fac voia Sa, El însuşi este în mine ca s-o facă. *„Orice veţi cere în Numele Meu, voi face"*(Ioan 14.13). Un ucenic care rămâne în Dumnezeu face voia lui Dumnezeu, şi chiar aşa-zisele lui hotărâri libere nu sunt decât planul mai dinainte stabilit al lui Dumnezeu. Ciudat? De neînţeles şi paradoxal? Da, şi totuşi este un splendid adevăr pentru un om sfânt. Ori de câte ori stăruim în gândurile sau în voinţa noastră proprie şi suntem

captivaţi de năzuinţele proprii, noi îl jignim pe Domnul Isus Cristos. Ori de câte ori ţinem la demnitatea noastră, îl întristăm pe Duhul Sfânt. Când ajungem apoi la convingerea că Domnul Isus Cristos a fost Acela pe Care L-am prigonit tot timpul, facem cea mai umilitoare descoperire care poate exista pentru noi. Nu-i cazul să ne plângem când ne vedem incapabili de a ne face mai buni. Dar dacă ţi-ar lipsi sentimentul acesta, religia ta n-ar fi decât curată idolatrie, o religie firească, deşartă. Pentru a veni la Dumnezeu şi a crede în El, a-L adora în Duh şi în adevăr, trebuie să înţelegem, în primul rând, că El singur poate să dea -şi că noi n-avem decât să primim -binele ceresc care poate să locuiască în noi. Carnea şi sângele, duhul lumii acesteia conduc inima omenească până în cele mai mici detalii. De aceea,

niciodată nu vom preţui îndeajuns raza aceasta de lumină care, străbătând întunericul nostru, ne revelează starea reală a inimii noastre şi trezeşte în noi dorinţa, - fie ea oricât de slabă, de a scăpa de o asemenea stare. Slăbiciunea acestei dorinţe n-o împiedică, totuşi, să fie excelentă. Ea va ajunge un soare puternic. Nu faptele bune atrag harul lui Dumnezeu, ci starea mea vrednică de plâns. Preocuparea mea de căpetenie şi de fiecare zi trebuie să fie nu agonisirea de merite proprii, ci cunoaşterea şi dezvăluirea lipsurilor şi cusururilor mele. Nu-i vorba de locul cuvenit mie pe drept, ci de locul lui Cristos. Omul căruia lepra i-a acoperit trupul din cap până în picioare era declarat curat. Iată ce-i dădea dreptul la însănătoşire, la curăţire. Cine s-ar fi gândit vreodată la aşa ceva?

Puterea sfinţeniei

La întrebarea: „De ce nu este mai multă binecuvântare între noi?" există un singur răspuns: „Nu L-am cinstit pe Duhul Sfânt cum ar fi trebuit. Nu ne-am cerut iertare pentru că L-am întristat." Epoca actuală este, prin excelenţă, dispensaţia Duhului Sfânt. Acţiunea Sa actuală este cu totul diferită de cea pe care a exercitat-o în Vechiul Testament. Duhul lucrează *în* noi şi *cu* noi şi *prin* noi. Dar Domnul Isus Cristos este Domnul, şi ne este descoperit în această calitate prin Duhul

Sfânt, Care ne pune într-o poziţie de supunere faţă de El. Duhul Sfânt Şi-a asumat sarcina de a-L slăvi pe Cristos în timpul de faţă şi a imprima asupra noastră

caracterul de robi ai lui Cristos. Domnul să descopere în fiecare din noi sentimentul viu şi distinct al prezenţei personale a Duhului Sfânt, trimis de El, Cel ce Se află la dreapta Tatălui. Iar adevărul acesta preţios să ocupe nu numai un loc din ce în ce mai important în inimile noastre ca indivizi, ci să fie tot mai mult preţuit în adunările lui Dumnezeu de pe pământ. Duhul Sfânt este puterea sfinţeniei în cel credincios, după cum Legea e puterea păcatului. Cum se face că, deşi avem un aşa de mare Sfinţitor, totuşi, cei mai mulţi dintre cei ce caută sfinţenia, cad într-un mod atât de dureros şi cunosc aşa de puţin din bucuria unei vieţi sfinte? Cred că cei mai mulţi caută să-L apuce pe Cristos şi să-L păstreze cu puterea lor proprie, şi nu ştiu că Duhul Sfânt este în ei şi că de la El trebuie să aştepte descoperirea, în inima lor, a minunatei fiinţe divine a Sfântului lui Dumnezeu. A crede este actul cel mai sublim şi mai simplu din câte există. De ce este greu a crede? Pentru că în loc să privim la El, privim la noi şi la greutăţile noastre.

Revelaţie

Nu vom putea cunoaşte nici urâciunea păcatului, nici cât de trădătoare este propria noastră fire, până când nu vine acea străfulgerare a lui Dumnezeu asupra noastră. Nu vorbesc despre o senzaţie, ci despre o revelaţie lăuntrică a Domnului Isus însuşi, prin Cuvântul Său. O astfel de explozie a luminii divine face pentru noi ceea ce doctrina nu poate face niciodată. Cristos e lumina noastră, şi El este Cuvântul-viu. O astfel de iluminare s-ar putea să nu vină dintr-o dată ci treptat, dar ea va fi din ce în ce mai clară şi mai scrutătoare, până când ne vom

vedea pe noi înşine în lumina lui Dumnezeu şi toată încrederea în noi înşine va dispărea. Căci lumina este cel mai pur lucru din lume. Ea curăţeşte. Ea sterilizează. Ea ucide ceea ce n-ar trebui să fie acolo. în iradierea ei, despărţirea „încheieturilor şi măduvei" devine un fapt real, nu numai o învăţătură... Ne apucă frica şi cutremurul, pe măsură ce recunoaştem corupţia firii noastre, urâciunea Eului şi... ca *66*
niciodată constatăm că avem nevoie de tratamentul lui Dumnezeu, dacă vrem ca El să ne folosească. Când vom cunoaşte şi vom înţelege, ca şi Fiul, că nu putem face nimic de la **noi** înşine, atunci Dumnezeu va face totul şi va lucra cu putere în noi.

Judecata de sine

Dacă Domnul ne dă harul să ne însuşim gândurile şi voia Sa care sunt experimentate în Cristos, judecata de sine devine neapărat necesară. Dacă, la primirea adevărului, nu aplicăm judecata de sine, nu ne judecăm pe noi înşine, atunci cădem în mâinile lui Satan. Petru a avut o descoperire minunată din partea Tatălui şi o alta din partea Domnului Isus, dar a omis judecata de sine, în aplicarea acestor adevăruri, şi a devenit aproape imediat purtătorul de cuvânt al lui Satan. Nu obţinem nimic de la Cristos în mod real, fără a resimţi o amără-ciune corespunzătoare prin judecata de sine. Dacă mâncăm, ou adevărat, Cuvântul Domnului, el pătrunde în inimile noas-ire şi le cercetează. Valoarea unei slujbe, a unei predici se măsoară după frământarea pe care o produce când omul cel vechi e înlocuit cu Cristos. Abia după aceea putem măsura lucrurile cu măsura Lui.

îţi mulţumim, Doamne, că nu ne trimiţi numai raze de soare, căci ne-am transforma într-un pustiu. Tu ne trimiţi şi nori şi ploaie, ca să putem da roade. A fugi de suferinţă înseamnă a fugi de viaţă. A nu suferi înseamnă a nu trăi, a fi un om de prisos, inutil, condamnat la şomaj în cel mai crud sens al acestui cuvânt.
Domnul ne poate folosi tocmai din pricina neputinţei şi a slăbiciunilor noastre. „Doamne, iată slăbiciunea mea Ţi-o aduc ca jertfă, pentru slava Ta." Iată strategia la care nu se găseşte replică. Este forţa care învinge lumea. Mă odihnesc în făgăduinţa Lui că va face întocmai cum a spus. Aceasta-este credinţa mântuitoare. Cine o are, are viaţa veşnică. Să luăm seama că putem fi foarte serioşi, lucrători buni şi predaţi, având chiar succese mari în lucrarea Domnului, şi totuşi firea pământească să fie în noi foarte puternică. Un exemplu este apostolul Petru. Cine poate spune cât de adâncă a fost pocăinţa lui după ce s-a lepădat de Domnul Isus?
61
Nu cred că noi am realizat o pocăinţă aşa de adâncă cum a fost aceea a lui Petru. Aşa a fost pregătit Petru pentru a scăpa de sine însuşi. înainte de a se lepăda de Cristos, Petru scosese draci şi făcuse vindecări. Poate că avem şi noi o oarecare putere, dar Dumnezeu ar vrea să ne-o dubleze, sau chiar să ne-o înzecească. Ce-L împiedică? Faptul că nouă ne place să ne trăim viaţa proprie. Trebuie să ne tăgăduim pe noi înşine. Asta înseamnă să crezi că este o binecuvântare să fii zdrobit în mod vădit, să ajungi la disperare pentru a învăţa să te încrezi numai în Dumnezeu. Pavel spune adesea: „Port sentinţa morţii

în fiinţa mea, pentru ca să învăţ să nu mă încred în mine însumi, ci în Dumnezeu, Care învie morţii." Suntem noi gata să ne predăm cu totul în mâinile Domnului?
1. în primul rând, Dumnezeu *cere* acest lucru de la noi.
2. în al doilea rând, Dumnezeu *vrea* să lucreze El însuşi această predare absolută. Dumnezeu ne dă şi voinţa şi înfăptuirea, după buna Lui plăcere.
3. în al treilea rând, nu numai că cere şi lucrează El însuşi .predarea noastră, dar o şi *primeşte,* când I-o aducem.
4. în al patrulea rând, nu numai că Dumnezeu cere acest lucru, îl face şi îl primeşte, dar îl şi menţine, îl *păstrează.*

Lepădarea de sine

în firea pământească, nu locuieşte nimic bun, şi nimic nu te va ajuta în afară de o altfel de viaţă care să te însufleţească. Trebuie să te lepezi de tine o dată pentru totdeauna. Şi totuşi, de lepădarea de sine avem nevoie în fiecare clipă, iar aceasta are loc doar prin puterea vieţii Lui. Atunci Cristos vine înăuntrul nostru şi ne ia în stăpânire.

Să fim ocupaţi cu Dumnezeu, să privim la El

Un important domeniu în care noi greşim adeseori este acela al priorităţilor celui credincios: el trebuie să fie mereu ocupat cu Dumnezeu, în ce priveşte predarea deplină. Vă rog, ocupaţi-vă cu Dumnezeu în aşa fel ca El să fie totul în viaţa voastră de fiecare zi! Să începem chiar de acum a privi 68
la Domnul Isus, şi nu la noi înşine. Să ne aplecăm înaintea Sa şi, în simplitate, să-I spunem: „Doamne,

primesc condiţiile predării absolute". Când Dumnezeu a început în tine lucrarea de predare absolută şi când a luat act de predarea ta, atunci El S-a legat să aibă grijă de tine şi să te păzească. Vrei să crezi acest lucru? în materie de predare, sunt angajate două persoane: eu şi Dumnezeu. Eu, un vierme, şi Dumnezeul cel atotputernic, Iehova.
Tu care nu eşti decât un vierme, ţi-e frică să te încrezi în Dumnezeul cel atotputernic? Când adevărul locuirii lui Cristos în noi îşi va lua locul cuvenit, atunci Adunarea se va îmbrăca în haine slăvite, iar smerenia va străluci în toate mădularele ei ca frumuseţe a sfinţeniei sale. A crede este actul cel mai sublim şi mai simplu totodată.
Un secret al trăirii creştine
Ca sa poţi avea o atitudine justă şi să poţi trăi creştineşte, trebuie să cunoşti un secret, o taină. în primul rând, trebuie să cunoşti ce este în inima lui Dumnezeu cu privire la tine. .Duhul va da viaţă şi realitate cunoştinţei noastre despre Cristos: El ne va face să-I încercăm puterea în activitatea noastră. Nu poţi să dai altuia ce ai găsit tu, dar poţi trezi în el dorinţa puternică după ceea ce ai tu. Experienţele religioase sunt calea, nu ţinta. Duhul Sfânt îndeplineşte în viaţa ta tot ce a câştigat Domnul Isus Cristos pentru tine. Cei mai mulţi dintre noi „trăiesc încă în mod conştient". Toate acestea arată o stare de nedesăvârşire. Cu totul altceva este adevărata viaţă în Dumnezeu. Starea pe deplin normală este asemenea vieţii unui copilaş, care nu e conştient de el însuşi. în starea aceasta, noi suntem predaţi lui Dumnezeu în aşa măsură, încât nu mai avem

sentimentul că suntem folosiţi de Dumnezeu. Dacă, în mod conştient, ne lăsăm folosiţi ca „pâine frântă şi ca vin vărsat", avem de urcat încă o treaptă, pe care treaptă, conştiinţa propriei noastre persoane şi a ceea ce face Dumnezeu prin noi se şterge. Un om sfânt nu este niciodată conştient de sfinţenia lui. Un sfânt atârnă, în mod conştient, de Dumnezeu.

69

Rămânerea în Domnul Isus

Nu te gândi prea mult la tine ca mlădiţă, nici la rămânerea în Domnul Isus, Viţa, ca la o obligaţie. întâi, caută să înţelegi ce este Domnul Isus ca viţă. El să te poarte, să te nrănească şi să rămână răspunzător de creşterea şi de rodirea ta. Fă-ţi timp pentru a te gândi la asta şi a crede din inimă: „Viaţa mea, Acela de la Care aştept totul, tot ce îmi trebuie, este Domnul Isus". Roagă-te ca, prin Duhul Sfânt, să ţi se arate cât de slăvit, de plin de dragoste şi de puternic este Domnul Isus, în Care tu poţi să trăieşti şi să locuieşti. Ocupă-te mult cu Domnul Isus şi aşteaptă mult de la El, ca de la adevărata Viţă.

Creştinul spiritual

Credinciosul nu va progresa doar sprijinindu-se pe puterea spirituală şi excluzând intervenţia sufletului său. Dacă va folosi puterea sufletului, sau chiar o combinaţie între sufletesc şi duhovnicesc, rezultatul va fi un creştin sufletesc sau carnal. Calea lui Dumnezeu e limpede. Trebuie să tăgăduim orice lucru care îşi are originea în noi înşine, ceea ce suntem, ce avem, ce putem face, şi să ne mişcăm cu totul prin El, -apucând în fiecare zi, prin

Duhul Sfânt, viaţa lui Cristos. Dacă nu înţelegem lucrul acesta sau nu ascultăm, nu ne rămâne decât să trăim prin puterea sufletului. Un creştin duhovnicesc este acela al cărui spirit se lasă călăuzit de Duhul Sfânt. El îşi extrage puterea necesară pentru umblarea zilnică din viaţa care i s-a dat prin Duhul Sfânt, Care locuieşte în duhul lui. El nu se află aici pe pământ ca să-şi facă voia sa, ci voia lui Dumnezeu. Nu se încrede în inteligenţa lui când este vorba să planifice şi să facă o slujbă pentru Dumnezeu. Regula umblării lui este să trăiască liniştit în Duhul, fără să fie controlat sau influenţat de alt om.

Păcatul şi Eul

Pe măsură ce înaintăm în viaţa duhovnicească, vom descoperi foarte multe ocazii când păcatul este absent, dar Eul este prezent din plin. Se pare că este inevitabil ca Eul să nu

se strecoare în cea mai sfântă lucrare şi în cea mai profundă trăire spirituală. Pentru că a fost multă vreme legat de păcat, copilul lui Dumnezeu îşi interpretează uşor eliberarea de sub puterea păcatului ca fiind viaţa prin excelenţă. Or, tocmai acum îl pândeşte cel mai mare pericol, ca pe unul care conchide că orice element periculos a fost înlăturat. El nu-şi dă seama că, deşi omul vechi a murit faţă de păcat şi trupul păcatului a fost dezbrăcat de puterea lui, totuşi păcatul n-a murit. Creştinul nu-şi dă seama uneori că eliberarea de sub puterea păcatului este doar primul pas în viaţa de biruinţă. Este victoria iniţială dată de Dumnezeu pentru a-1 asigura că vor urma şi alte victorii cu mult mai mari.

Triumful asupra păcatului este ca o uşă: faci un pas şi ai intrat. Triumful asupra Eului este ca un drum: mergi, şi iarăşi mergi până la sfârşitul zilelor. După biruinţa asupra păcatului, suntem chemaţi să ne biruim pe noi înşine, în fiecare zi, să învingem chiar Eul cel mai bun, cel mai zelos şi mai religios. Dacă cineva nu cunoaşte decât eliberarea de sub puterea păcatului, dar n-a făcut experienţa tăgăduirii de sine sau a pierderii vieţii sufletului, atunci se vede pus în situaţia de a recurge la puterea naturală, sufletească, pentru a împlini voia lui Dumnezeu în umblarea sa, însă el nu va putea realiza lucrul acesta, deoarece, în afară de păcat, rezidă în fiinţa sa încă două puteri: puterea spirituală şi puterea sufletească.

Puterea spirituală

Puterea spirituala este însăşi puterea lui Dumnezeu primită în chip spiritual la naşterea din nou, în timp ce puterea sufletească este dăruită în chip natural, o dată cu venirea pe lume. Dacă cineva va ajunge un om spiritual sau nu, depinde de felul cum va folosi aceste două forţe ale lui.

Dumnezeu priveşte moartea Domnului Isus ca ziua morţii tuturor oamenilor din lume. Umanitatea lui sfântă a suferit moartea pentru toată omenirea nesfântă. Dar mai rămâne ceva de făcut de către fiecare om în parte. El trebuie să-şi exerseze credinţa în a se preda pe sine însuşi: duh, suflet şi trup, pentru a deveni una cu Domnul Isus. Cu alte cuvinte, trebuie să socotească moartea Domnului Isus ca însăşi moartea lui şi învierea Domnului Isus ca învierea sa proprie. Acesta

este înţelesul celor spuse la Ioan 3.16: *„Oricine crede în El nu piere, ci are viaţă veşnică".* Păcătosul trebuie să-şi exercite credinţa şi trăirea cu Domnul Isus. Făcând lucrul acesta, el este unit cu Domnul Isus în moarte şi înviere şi primeşte viaţă veşnică (Ioan 17.3), care este viaţa spirituală a naşterii din nou.

Crucea Domnului Isus este poarta mea de intrare în inima lui Dumnezeu. Crucea mea e poarta de intrare a lui Dumnezeu în inima mea.

Ce meritam şi ce avem

Mie şi ţie ni se cuvenea coroana de spini pe care a purtat-o Mântuitorul. Al nostru era blestemul care a căzut peste El. Nouă ni se cuveneau loviturile care L-au umilit pe Mântuitorul, şi în locul meu şi al tău a fost rănit El. El Şi-a oferit trupul Său sfânt ca jertfă pentru noi şi pentru întreg neamul omenesc. Să nu ne ascundem faţa înaintea Lui! Să ne oprim şi să-L privim! Ochii Săi privesc spre noi. O dată ce L-am privit sincer, nu mai putem pleca din Faţa Lui. Privirea Sa străbate tot ce ne-a umplut inima până atunci şi ne schimbă radical viaţa. Avem „pace" cu Dumnezeu, neprihănirea, iertarea păcatelor. Avem, dar nu ştim ce avem, din cauză că n-am crescut normal şi nu ne-am identificat cu Domnul Isus ca să avem propria Sa conştiinţă de sine. Noi nu putem avea altă conştiinţă decât aceea a Domnului Isus Cristos. Trăind în omul cel vechi, în noi înşine şi nu în Cristos, nu ne putem da seama nici că avem ceva, nici ce avem. Pentru un lucrător al Domnului nu este important, în primul rând, cât lucrează, ci cât loc îi lasă lui Dumnezeu în inima şi în lucrarea sa, şi dacă Domnul

Se poate arăta cu putere prin el, aşa încât unealta să nu se mai vadă.

Ce înseamnă a trai după îndemnurile Duhului

în primul rând, nu este vorba despre o lucrare, ci despre o trăire. în al doilea rând, „a trăi după" înseamnă supunere. Există un singur lucru pe care nu-1 poate face omul care trăieşte după îndemnurile Duhului, şi anume să fie independent faţă de El. Porunca Legii va fi împlinită nu *de* mine, ci *în* mine. Dragostea lui Dumnezeu este izvorul oricărei binecu-72
vântări spirituale; harul Domnului Isus Cristos a făcut cu putinţă ca bogăţia duhovnicească să devină a noastră, iar împărtăşirea Duhului Sfânt este mijlocul prin care ne-a fost .dăruită. Puţini sunt însă cei care au învăţat ca, stând liniştiţi înaintea lui Dumnezeu şi privind la El, să le facă loc Cuvântului şi Duhului Său. Dumnezeu nu ne-a spus niciodată să ne silim să fim ceea ce nu suntem în mod natural. Poate ştiţi ce înseamnă să trăieşti între creştini căldicei, care cu greu pot să găsească în inimă o cântare de laudă pentru Miel. Acolo, ca să nu devii rece, să nu te întinezi şi să nu te îmbraci în nepăsare, trebuie să-L ai pe Mântuitorul în întregime şi să ai Cuvântul în întregime. Aceasta înseamnă a avea adevărata pocăinţă. Când nu mai eşti pe drumul cel adevărat, trebuie să te pocăieşti.

Un imbold

Să înaintăm în smerenie şi blândeţe, să ne înălţăm spre puterile veacului viitor, să ne adâncim în dragoste faţă de toţi copiii lui Dumnezeu! Să ne apropiem unii de alţii, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, să devenim tot

mai calzi! Să ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu, şi, prin aceasta, să ne apropiem mai mult de toţi fraţii, cu o dragoste neprefăcută! Să citim Biblia, dar fără să ne sforţăm. Acum lucrează în noi o lege nouă care ne dă foame după Cuvântul lui Dumnezeu. Cititul cu o inimă flămândă timp de o jumătate de oră poate fi mai util decât cinci ore de lectură silită. Dumnezeu a fost cu adevărat darnic cu noi. El ne-a dat această nouă lege a Duhului, şi pentru noi *a zbura* cum zboară păsările nu mai este o problemă a vieţii noastre, ci a vieţii Lui. Mare lucru este să ştii să apreciezi viaţa nouă care deja pulsează în tine. Ea ne poate face oameni cu totul noi, căci ea operează atât în lucrurile mari, cât şi în cele mici.

Când treci prin greutăţi

Credinciosul poate pierde bucuria faptului de a fi pe deplin adăpostit în Cristos, dar starea în care este aşezat prin sângele Domnului Isus n-o poate pierde niciodată. Credinciosul se află întotdeauna în Faţa lui Dumnezeu. Prin sângele

Domnului Isus a fost adus acolo şi n-ar trebui să îngăduie nici unei încercări să-1 smulgă de acolo. Locul ce i-a fost dat în Faţa lui Dumnezeu nu poate să-1 piardă niciodată câtă vreme Cristos, Capul şi Locţiitorul lui, este acolo pentru el. Ori de câte ori îngăduie dificultăţilor vieţii să se interpună greutăţile -între inima lui şi Domnul Isus, negreşit că nu se poate bucura de prezenţa divină, ci suferă în faţa greutăţilor care îl nă-pădesc, după cum un nor care vine în dreptul soarelui ne

lipseşte pentru câtva timp de razele lui. Norul nu distruge soarele, nici nu-i răpeşte strălucirea, ci doar ne împiedică pe noi să-1 vedem.
Oare nu ne întrebăm noi, destul de des, de ce suntem puşi într-o împrejurare sau alta? Nu ne batem deseori capul să aflăm cauzele pentru care trecem printr-o situaţie sau alta? Ce bine am face dacă ne-am pleca şi noi capul, într-un gest de smerită supunere, şi am zice: „Totul e bine!" Şi totul va merge bine. Este suficient să ştim că Dumnezeu e Cel ce ne-a pus în cutare sau cutare situaţie. Putem fi siguri că El a ales totul cu înţelepciune şi că lucrurile vor decurge spre binele nostru. Şi chiar dacă am ajuns într-o situaţie oarecare împinşi de nebunia noastră, Dumnezeu, în mila Sa, stă deasupra ne-buniei noastre şi face ca până şi împrejurările în care ne-am aruncat de capul nostru să lucreze spre binele nostru duhovnicesc.
Pacea cugetului şi pacea inimii
Mulţi credincioşi au pacea cugetului, fără să aibă şi pacea inimii. Ei L-au văzut pe Cristos prin har, prin credinţa în dumnezeiasca putere a sângelui Său, stând între ei şi toate păcatele lor; totuşi nu pot să-L vadă pe Cristos ca înţelepciunea, dragostea şi puterea divină care mediază între ei şi împrejurările prin care trec. Nimic nu-L slăveşte mai mult pe Dumnezeu ca această linişte a sufletului care provine din faptul că-L avem pe Domnul Isus între noi şi tot ce ar putea fi un prilej de nelinişte pentru inima noastră. *„Pe cel cu mintea aţintită spre Tine, îl vei ţine într-o pace desăvârşită; da, pacea, căci se încrede în Tine."* (îs. 26.3, o altă versiune).

Lasă împrejurările să fie cum vor vrea, tu rămâi statornic în a-L recunoaşte pe Domnul Isus şi păstrează-ţi mereu 74
încrederea în El! Dacă stai pe gânduri fie şi pentru o clipă, după ce a vorbit Dumnezeu, totul s-a sfârşit! Câtă vreme un credincios cunoaşte lupta şi tulburarea interioară, sentimentele sale nu depăşesc pe cele ale sfinţilor Vechiului Testament. Romani 12.1-3 şi Efeseni 4.7 ne arată că nu trebuie să ne apropiem de o slujbă pentru care nu ne-a înarmat şi nu ne-a pregătit Dumnezeu, de o lucrare pe care nu ne-a încredinţat-o El însuşi.

Predarea în mâna Domnului

Când te-ai predat Domnului trebuie să ştii că El ţi-a acceptat imediat predarea. Există un ceas important în viaţa noastră: ceasul capitulării înaintea lui Dumnezeu. Acum poţi spune: „Nu mai sunt al meu. M-am dăruit Domnului." El este acum Stăpânul tău şi pacea Lui domneşte în inima ta. Fireşte, nu poţi să mai ai un lucru, după ce l-ai dat altei persoane. Trebuie să-ţi aminteşti în permanenţă că nu-ţi mai aparţii şi să spui: „Eu nu mai sunt al meu. Nu mai am nici un drept să dispun de timpul meu, de darurile mele, de banii mei, aşa cum cred eu de cuviinţă." Această devotare este latura omenească a predării, iar latura divină o găsim în versetele: *„Noi toţi.... suntem schimbaţi" O.* Cor. 3.18). *„Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi sunt dintr-unul"(Evr.* 2.11). *„Căciprintr-o singură jertfă...."*(Evr. 10.14). Dacă te-ai predat Domnului Isus şi ai renunţat la gândul de a te schimba singur, Duhul lui Dumnezeu începe,

într-un mod tainic, să te transforme după chipul lui Cristos.

Sfinţirea

Sfinţirea, în adevăratul înţeles al cuvântului, este şi ea un dar divin. Domnul este la lucru, chiar dacă tu nu-I simţi prezenţa! Duhul Sfânt este mereu la lucru în noi, până la sfârşitul vieţii noastre pământeşti. Să nu uităm că Dumnezeu însuşi ne dă ceea ce aşteaptă de la noi. Faptul că prezenţa lui Dumnezeu ni se arată, pătrunde în noi şi ne ia în stăpânire, iată ce înseamnă sfinţirea. Sfinţirea nu-i ceea ce este sau ce face omul, ea se află mereu acolo unde Se află Dumnezeu. Nici măcar simţirile şi descoperirile pe care le avem despre Cristos

nu pot să ne hrănească duhovniceşte, pentru că acestea sunt supuse la mii de schimbări, pe câtă vreme Cristos este pururea Acelaşi.

Dacă un suflet renunţă la eforturile proprii şi se odihneşte în Domnul Isus, în Acela Care a împlinit totul *pentru* noi şi vrea să împlinească totul *în* noi, dacă acel suflet se lasă purtat de o încredere calmă, senină, semnul unei credinţe adevărate, atunci el va şti din experienţă ce înseamnă adevărata .sfinţire. Există un ceas important în viaţa noastră: ceasul capitulării faţă de Dumnezeu.

Smerenia

„ *Cei care sunt ai lui Cristos Isus şi-au răstignit firea pământească împreună cu patimile şi poftele ei"(* Gal. 5.24). Poate ajunge la o asemenea smerenie numai acela care se predă Domnului Isus din toată inima acceptând să trăiască într-o strânsă unire cu moartea Lui. Pentru a

atinge un asemenea nivel, sunt necesare două lucruri:
1. Hotărârea fermă de a nu mai trăi cu nici un chip decât pentru Dumnezeu.
2. Credinţa care îşi însuşeşte puterea morţii Domnului Isus Cristos.

Numai prin călăuzirea şi lucrarea puternică a Duhului Sfânt, putem recunoaşte acest adevăr, îl putem primi şi păstra. De aceea, vrem să ne predăm pe deplin călăuzirii Duhului Sfânt, şi El ne va conduce, întrucât aceasta este misiunea Lui. El va proslăvi pe Domnul Isus în noi şi ne va face să înţelegem că noi suntem morţi faţă de păcat şi faţă de Eul nostru şi că, de acum înainte, viaţa şi smerenia Domnului Isus ne aparţin. Procesul acesta poate avea loc spontan, însă experienţa se dobândeşte treptat. De câte ori zicem: „Mă predau Ţie, Doamne, ca să fiu îmbrăcat în smerenia Domnului Isus," se revarsă din El o putere divină, care umple întreaga noastră fiinţă.

Asemenea lui Cristos în moarte

Asemănarea cu moartea Domnului Isus înseamnă renunţare totală la voia noastră şi predare totală a vieţii noastre voii lui Dumnezeu, pentru ca El să înfăptuiască în noi ce-I

este plăcut. Să dorim cu toţii ca Duhul Sfânt să ne arate şi strălucirea vieţii, prin asemănarea în înviere cu Domnul Isus. Aici se află taina din care primim puterea să ne transformăm după chipul Domnului Isus. Să credem că Dumnezeu a şi primit viaţa noastră în dar pentru proslăvirea Lui prin mântuirea altora. Domnul

Isus ia în primire fiecare suflet care I se abandonează în deplină predare, fiind părtaş la moartea Lui, pentru ca, prin însăşi această moarte, să aducă rod. Când Duhul nostru se odihneşte în mâinile Sale, atunci El ne poate folosi şi binecuvânta. Toate temerile şi toate îndoielile se spulberă sub sentimentul harului. Să-i ajutăm pe credincioşi să cunoască poziţia slăvită şi binecuvântată în care Dumnezeu îi aşază pe ai Săi, poziţie în care toate temerile şi toate îndoielile se spulberă sub sentimentul harului desăvârşit care ne-a apropiat de El, fără să rămână înaintea Lui, acuzatoare, nici măcar o umbră de păcat sau de nesiguranţă. Tot ce a făcut Cristos, tot ce avem în El, ne aparţine de pe acum.

Izbăvirea de sub puterea păcatului

Dacă Domnul Isus a fost cunoscut cândva în special prin harul aducător de iertare care dă viaţă şi mântuieşte, El va fi căutat din nou ca Izbăvitor al sfinţilor de sub puterea păcătuim, şi în această calitate El vine şi atrage sufletul care-L caută, în părtăşia suferinţelor şi a morţii Sale. El ne descoperă că o parte din lucrarea Lui de mântuire este să ne înzestreze cu o voinţă care s-a predat voii lui Dumnezeu, cu o viaţă care, prin răstignirea voinţei proprii, s-a dat morţii şi, prin puterea lui Dumnezeu, a revenit din moarte la viaţă. El ne descoperă aceste lucruri, iar sufletul care le înţelege, le primeşte şi îşi predă voinţa şi viaţa, crezând în Domnul Isus, în moartea şi .învierea Lui, dar şi în răstignirea Lui, ca într-o moştenire pe care trebuie s-o ia în stăpânire, sufletul acela va găsi şi va experimenta aceste lucruri. Acela va spune: „Eu mor, deoarece trăiesc. *Am*

fost răstignit cu Cristos şi trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine." Şi viaţa pe care o trăieşte acum credinciosul respectiv este o viaţă pe care o primeşte zilnic, prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu şi Care trăieşte în El prin puterea morţii Sale. Referitor la moartea

77

Lui, Domnul Isus ar fi putut vorbi astfel: „Tată, iată viaţa Mea atât de scumpă Mie, viaţa Mea cea fără păcat, Ţi-am predat-o Ţie în viaţă, şi acum Ţi-o predau în moarte."

Acum El este la lucru în viaţa noastră unde zdrobeşte, umileşte, aranjează totul cum îi place Lui. De ce face aşa, noi nu ştim, dar El urmăreşte prin aceasta un singur scop. Ar vrea să poată spune: „Bărbatul acesta este al Meu; femeia aceasta este a Mea". Trebuie să stăm în mâna lui Dumnezeu, pentru ca prin noi El să pună şi alţi oameni pe stâncă, aşa cum ne-a pus pe noi. Dumnezeu trebuie să ne aducă pe fiecare în ţărâna morţii. Altfel, negreşit, lucrezi pentru El, dar, în realitate, este lucrarea ta şi nu a Lui. Crede, aşadar, că este o mare binecuvântare să fii zdrobit într-un mod vizibil, să ajungi la disperare, pentru a învăţa să te încrezi numai în Dumnezeu.

„Rămâneţi în Mine, şi Eu voi rămâne în voi"

Dumnezeu cu însăşi mâna Sa ne-a pus în Cristos. Noi trebuie să rămânem acolo unde ne-a pus El. Prezintă o mare importanţă practică faptul de a accepta, prin credinţă, că tot ce este valabil pentru Cristos este şi pentru noi, căci noi suntem în El. Satan caută fără

încetare să ne scoată din locul acesta, sau măcar să ne convingă că suntem *afară.* în acest fel el foloseşte apăsările, căderile, suferinţele şi încercările. Satan începe prin a ne inspira gândul că nu ne-am putea afla într-o situaţie aşa de grea dacă, într-adevăr, am fi în Domnul Isus, astfel că ajungem să ne rugăm: ,,Doamne, pune-mă în Cristos!" Ce rătăcire! Porunca lămurită a lui Dumnezeu este să rămânem în Domnul Isus Cristos. Aceasta este calea eliberării, care-I dă posibilitatea lui Dumnezeu să pătrundă în viaţa noastră şi să-Şi împlinească planul Său cu noi. Numai aşa se va face loc pentru puterea învierii (Rom. 6.4-10), pentru ca tot ce este valabil cu privire la Cristos să se adeverească, din ce în ce mai mult, şi în experienţa noastră de fiecare zi. Acolo unde odinioară a domnit păcatul, aducând moartea (Rom. 5.12) putem vedea, spre marea noastră bucurie, că, iată, nu mai slujim păcatului. Dacă ne întoarcem pe tărâmul propriei noastre fiinţe, găsim că firea veche a rămas aceeaşi. în Cristos, avem totul; în noi înşine, n-avem nimic. De multe ori, noi 78
căutăm moartea omului vechi în noi înşine, însă aceasta trebuie căutată doar în Cristos. Dacă ne uităm în noi înşine, vom vedea cât de înclinaţi suntem spre păcat. Dar dacă privim la Domnul Isus, atunci Dumnezeu va îngriji ca atât moartea, cât şi viaţa cea nouă, (Rom. 6.4) să lucreze în noi, ca să fim „ *vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos"*(Rom. 6.11).

Desăvârşirea

învăţând ascultarea, ascultarea care L-a însoţit până la moarte, DomnuJ Isus a dus la desăvârşire firea

omenească, pe a Sa şi peâ răscumpăraţilor Săi. Două lucruri sunt de reţinut: trebuie ca noi, prin. credinţă, să vedem limpede ce făgăduieşte Dumnezeu; apoi, să-I dăm voie să facă în noi ce-a promis. Adorarea trece dincolo de orice slujire. (în timp ce Marta slujea, Măria şedea jos la picioarele Domnului Isus). Cristos a îndeplinit *pentru* noi, pe pământ, în slăbiciune, lucrarea Sa de răscumpărare. Dar în puterea învierii şi a înălţării, El o îndeplineşte *în* noi de la înălţimea cerului. Crucea proclamă iertarea păcatelor; tronul ceresc, graţie Regelui nostru şi Mare Preot, ne face să intrăm în odihna lui Dumnezeu, în viaţa de biruinţă. Dumnezeu este gata să împlinească în noi tot ce ne-a făgăduit. Dar nu va putea s-o facă, dacă nu-L lăsăm să lucreze, în inima noastră, în mod liber, cruţându-L de toate eforturile noastre. Voind să lucrăm în noi înşine, împiedicăm lucrarea lui Dumnezeu. Nu mai este vorba despre o lege care constrânge din afară, ci despre e o viaţă care lucrează dinăuntru; astfel că a-L iubi pe Dumnezeu şi a asculta de El, face parte de aici înainte din însăşi firea noastră. Preoţia lui Cristos, lucrând în profunzimile fiinţei noastre spirituale nu cu gândul sau cu imaginaţia, ci în duh şi în adorare, ne duce până la comuniunea vie cu Dumnezeu. Şi această viaţă pe care ne-o insuflă, fiind propria Sa viaţă, este absolut sănătoasă şi viguroasă, o viaţă care nu-i destinată .să cunoască, nici măcar pentru o clipă, o cât de neînsemnată vestejire sau întrerupere. Este însăşi viaţa veşnică menţinută în noi de Marele nostru Preot. Noi nu ne căutăm timp să privim la Viţa care poartă mlădiţele şi care lucrează totul în ele, în mod

desăvârşit. Ne străduim să facem singuri ceea ce,
79
de fapt, numai Domnul Isus Cristos poate să facă, ceea ce Domnul nostru cel plin de iubire doreşte atât de mult să facă pentru noi. *„Cine rămâne în Mine... aduce multă roadă".* (Ioan 15.5). Grija noastră nu este să aducem roade, ci să privim la El.

Sâ ne apropiem de Dumnezeu cu încredere

Noi avem o intrare liberă (literal: *îndrăzneală, încredere) în Locul preasfânt.* Este expresia celei mai depline încrederi, siguranţa că nu mai e nici o barieră şi că putem, realmente, să intrăm în Locul preasfânt, fără teamă, fără cea mai mică ezitare, cu sentimentul libertăţii filiale, al acelei libertăţi cu care un copil se adresează tatălui său. Sângele lui Cristos ne-a dobândit siguranţa aceasta, o îndrăzneală a credinţei, pe care preoţia Sa cerească ne-o comunică şi o întreţine prin Duhul Sfânt. Ea este rezultatul natural şi chiar infailibil al contemplării Marelui nostru Preot, dacă-L contemplăm într-un duh de credinţă şi adorare. Nu există viaţă creştină normală, nici vigoare spirituală, fără această îndrăzneală filială. Dacă există vreun lucru pe care creştinul trebuie să-1 caute şi să-1 păstreze cu grijă, este tocmai libertatea aceasta constantă şi perfectă de a se apropia de Dumnezeu cu îndrăzneală. Să ne apropiem, deci, cu încredere sau cu îndrăzneală! îndrăzneala aceasta nu poate fi produsul artificial al meditaţiilor sau al eforturilor noastre. Numai Marele nostru Preot, în dragostea Lui plină de milă, o sădeşte în sufletul acela care vrea să se piardă în El. El însuşi ne

este îndrăzneala, când rămâne în noi şi domneşte, fără nici o împotrivire din partea noastră. Prin inimă, suntem părtaşi ai lui Cristos. Când Cristos trăieşte în noi, poate face ca încrederea noastră să fie deplină. Ori de câte ori te rogi, roagă-te stăpânit de această îndrăzneală! Măsura îndrăznelii tale să fie măsura lui Cristos, lucrând în tine ca să te aducă la Dumnezeu. Ce conştiinţă simţitoare, ce gelozie sfântă, ce umilinţă va produce în noi această îndrăzneală! Să nu ne permitem nimic din ceea ce este osândit de inima noastră şi care ne-ar putea face să ne pierdem libertatea de a merge înaintea lui Dumnezeu. Vom şti astfel, din experienţă, ce înseamnă viaţa trăită în cea mai strânsă intimitate cu Dumnezeu.

80

Adevărul eliberator

Există o izbăvire de păcat şi de Lege, şi această slobozenie este o lege nouă, o forţă superioară, o putere efectivă care eliberează. Puterea Duhului care rămâne în noi este tot aşa de reală, tot aşa de activă şi chiar mai mult decât era odinioară puterea păcatului în mădularele noastre. Legea Duhului de viaţă domneşte acum în mădularele noastre, cel puţin cu acelaşi realism, putere şi spontaneitate cu care domnea atunci legea păcatului. Calea este următoarea: întâi, studiem cap. 6-7 din Epistola către Romani şi ne însuşim tot ce spun ele despre poziţia noastră în Cristos: morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, slobozi faţă de păcat şi Lege şi uniţi cu Cristos. *„Dacă rămâneţi în Cuvântul Meu, veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi"*(Ioan 8.31-32). Tot ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre

faptul că suntem una cu Cristos să fie pentru noi izvorul obişnuit al credinţei şi al vieţii noastre! Rămâneţi în Cristos, şi El va rămâne în voi. Meditaţi şi păstraţi cu tărie cuvântul acesta, strângeţi-1 în inimă şi asimilaţi-1 cu credinţă şi răbdare! Este un mijloc de a ne ridica mai sus şi a atinge adevărurile pe care le învaţă Scriptura. Când e vorba să umblăm călăuziţi de Duhul, trebuie să ne aducem aminte mai mult ca oricând de cuvintele: *„Nu te teme, crede numai!"* (Le. 8.50)

Cei smeriţi îl găsesc pe Gel Sfânt

Când conştiinţa păcatului şi a slăbiciunii noastre, precum şi descoperirea a cât de mult din propria noastră fiinţă este încă în noi ne umple de teama că niciodată nu vom putea fi sfinţi, tocmai atunci Cel Sfânt Se pune la dispoziţia noastră. Nu atunci când priveşti la tine însuţi şi cauţi să descoperi dacă eşti destul de zdrobit şi de umilit, nu, ci atunci când nu mai priveşti la tine - deoarece ai pierdut orice nădejde de a vedea în tine altceva în afară de păcat - ci priveşti la Cel Sfânt şi vezi că făgăduinţele Sale sunt singura ta nădejde. în credinţă, Cel Sfânt se descoperă sufletului zdrobit. Credinţa este întotdeauna suprimarea a ceea ce vedem şi simţim; ea priveşte numai la Dumnezeu. Şi ea crede că în profunda conştiinţă a lipsei sale de sfinţenie şi în teama că niciodată nu va putea fi sfânt, Dumnezeul Cel Sfânt este aproape de ai Săi ca Izbăvitor

şi Mântuitor. Starea de supunere absolută faţă de voia lui Dumnezeu, atitudinea de credinţă lipsită de orice

susţinere, în lucrurile văzute, credinţa în dragostea Sa infinită este cea mai înaltă perfecţiune de care e capabil sufletul omenesc. Sfinţirea constă în a fi dezbrăcat de sine şi a fi îmbrăcat în Duhul Sfânt şi în sfinţenia Domnului Isus. Am luat eu slăvitul privilegiu de a fi răstignit cu Domnul Isus până când în carnea şi în sângele meu nu va mai rămâne decât viaţa lui Cristos? *„Am fost răstignit cu Cristos şi trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine"(Ga*. 2.20).

Viaţa de înviere

Concentrează-te, fă-ţi timp să fii numai cu Domnul Isus, ia-ţi hotărârea lăuntrică şi spune: „Doamne, identifică-mă cu moartea Ta, ca să ştiu că păcatul în mine este mort." Ia în inima ta hotărârea că păcatul din tine trebuie să fie omorât. Tu poţi primi chiar acum viaţa de înviere a Domnului Isus, şi aceasta ţi se va descoperi prin Duhul Sfânt.

Dacă un credincios primeşte o descoperire cu privire la necurăţenia, mârşăvia şi decăderea firii sale pământeşti, ajungând în stare să se urască pe sine şi să se scârbească de sine însuşi, va reuşi să obţină o nouă lumină despre semnificaţia Crucii. Credinţa nu trebuie să o căutăm în noi înşine, ca şi când ar avea de a face cu sentimentele noastre, cu conştiinţa de sine sau ar fi o dispoziţie sufletească oarecare. Ea străluceşte mai tare atunci când suntem mai apăsaţi, când împrejurul nostru este numai întuneric. Atunci privim la Cel ce a făcut toate lucrurile de ieri şi de azi. Cu El izbutim în orice înprejurare, cu El mergem înainte, chiar şi atunci când ne stau în cale cele mai mari greutăţi. Noi privim la El, nu numai pentru

iertarea păcatelor, dar şi pentru a primi putere să fim statornici, stăruind în lucrarea noastră, iubind, suferind, aşteptând în răbdare venirea Domnului.

Eşti gata să fii jertfit?

„Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură" (o altă traducere: *„...eu am şi fost jertfit. "2* Tim. 4.6). Acesta este un act de voinţă, nu de simţire. Spune-I Domnului că eşti 82
gata să fii jertfit şi lasă consecinţele pe seama Lui! Atunci nu te vei mai plânge, orice ar vrea Dumnezeu să-ţi trimită. Domnul te trece prin criză de unul singur. Nici un om nu poate să-i ajute altuia în împrejurarea aceasta. în afară, viaţa ta poate să rămână neschimbată. Deosebirea este numai în materie de voinţă. Treci prin criză cu voia ta, şi dacă, criza se manifestă şi în afară, nu te vei gândi cât costă. Dacă în adâncul inimii nu te afli în armonie cu Dumnezeu, atunci se va trezi în tine autocompătimirea. *„Legaţi cu funii vita pentru jertfă, şi aduceţi-a până la coamele altarului" (Ys.* 118.27). Altarul înseamnă consumare, limpezire, separare, pentru un scop anume, zdrobirea oricărei înclinaţii care se opune voii lui Dumnezeu şi a oricărei legături, în afara celeilalte care ne uneşte cu Dumnezeu. însă nu trebuie să le zdrobeşti tu: El face lucrul acesta. Tu doar legi vita de coarnele altarului, însă ia seama să nu laşi loc compătimirii de sine când începe s-o ardă focul. După această încercare a focului, nu mai este nimic care să te poată apăsa ori să te întristeze. Şi când vine criza, vei observa că lucrurile nu te mai pot atinge ca înainte. Care este pentru tine încercarea focului? Spune-I Domnului

că eşti gata să fii jertfit şi atunci El îţi va dovedi că este cu mult mai mult decât tot ce ai visat tu vreodată despre Dumnezeu. Pentru a ne duce la viaţa de înviere, El Se vede obligat să ne lase să epuizăm toate resursele noastre fireşti şi să depunem armele, convinşi de inutilitatea propriilor noastre eforturi în domeniul duhovnicesc al vieţii noastre.

Ambasador al Domnului pe pământ

Creştinul este dator să fie întotdeauna conştient de uriaşul privilegiu şi de marea răspundere de a avea grijă de interesele Domnului pe pământ. *„Alergînainte, căutând să-1 apuc, întrucât şi eu am fost apucat de Cristos"* CFil. 3.12). Nu lua singur hotărârea de a deveni un lucrător pentru Dumnezeu, dar nu uita că-i vai de tine dacă ai fost chemat în lucrarea Lui, şi ai apucat la dreapta sau la stânga. Nu suntem aici ca să lucrăm pentru Dumnezeu fiindcă ne-am ales noi, ci pentru că am fost „apucaţi" de El însuşi. Realitatea prezenţei lui Dumnezeu nu atârnă de un anumit loc, ci de hotărârea de a-L avea pe Domnul întotdeauna în faţa noastră. Probleme se ivesc

numai atunci când evităm a rămâne în realitatea prezenţei Sale. *„învăţătura şi propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înţelepciunii."* (1 Cor. 2.1-5). Tot ceea ce, în activitatea de propovăduire a Evangheliei pe care o desfăşor, înalţă Eul meu, va face din mine un trădător al Domnului Isus Cristos, pentru că, prin aceasta, eu nu las ca puterea creatoare a mântuirii să-şi facă în mine lucrarea sa.

O jertfă vie
înaintea lui Dumnezeu nu are valoare faptul de a-I preda viaţa noastră ca o jertfă moartă. El vrea să fim o jertfă vie şi să-I predăm toate capacităţile şi puterile care au fost curăţite şi sfinţite prin Domnul Isus Cristos. Aceasta este jertfa plăcută lui Dumnezeu.
Credinciosule, cere şi însuşeşte-ţi prin credinţă moartea şi învierea Domnului Isus! Intră în mormântul Lui, în odihna Lui şi beneficiază de perfecţiunea lucrării Lui! Secretul unei vieţi de adâncă predare poate fi exprimat, simplu, în felul următor: în timp ce eu mă predau cu totul Domnului Isus, obţin .puterea de a-L „apuca" deplin pentru mine şi, în timp ce pierd tot ce am şi mă pierd şi pe mine însumi pentru El, Domnul Isus mă ia în întregime în proprietatea Sa şi mi Se dăruieşte deplin.

Golirea de sine

„ *Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie...* "(Ioan 7.38). Domnul Isus n-a zis: „Cine crede în Mine, va avea parte de toate binecuvântările dumnezeieşti" ci a spus: *„Cine crede în Mine din inima lui vor curge râuri de apă vie",* adică va curge ceea ce tocmai a primit. învăţătura Domnului tinde întotdeauna să acţioneze împotriva umplerii de sine. Ţinta Lui nu este să-1 dezvolte pe om; scopul Lui este să-1 facă pe om aşa cum este El, şi semnul distinctiv al Fiului lui Dumnezeu este golirea de Sine. Dacă credem în Domnul Isus, contează nu ce câştigăm noi prin aceasta, ci ceea ce va face El să curgă prin noi. Trăim noi într-o aşa dependenţă de Domnul Isus Cristos, încât viaţa Lui să poată fi văzută în noi în fiecare clipă? 84

Consecinţe ale predării
De ce nu ţi Se descoperă Dumnezeu? Nu poate. Nu pentru că nu vrea, ci pentru că nu poate, deoarece tu îi stai în cale şi nu vrei să te predai Lui fără condiţii. îndată ce vei face lucrul acesta, El va da mărturie despre Sine însuşi. Nu poate să dea mărturie despre tine, dar într-o clipă va da mărturie despre propria Sa fiinţă în tine, de îndată ce tu eşti pregătit pentru .aceasta. Dacă Duhul ar da mărturie, înainte ca tu să fi împlinit porunca divină, totul s-ar reduce la un sentimentalism ieftin, zadarnic. Dar, îndată ce lucrăm pe temeiul izbăvirii şi încetăm cu obiecţiunile noastre neruşinate, Dumnezeu poate să-Şi depună mărturia Sa.
Trecutul nostru
Domnul Isus îşi exprimă profunda tristeţe referitor la şansa pierdută de copiii Ierusalimului: *„Dacă ai fi cunoscut tu..."* (Le. 19.42). Dumnezeu nu redeschide niciodată uşile pe care le-a închis. El deschide altele, dar ne aduce aminte că există şi nişte uşi pe care noi le-am închis şi pe care n-ar fi trebuit să le închidem, gânduri pe care n-ar fi trebuit să le murdărim niciodată.
Nu te speria şi nu te trage înapoi când Dumnezeu îţi pune în faţă trecutul! Lasă cale liberă amintirilor! Cu judecăţile lor, cu mustrările lor şi cu durerea pe care o aduc, ele sunt în slujba Domnului. Din ceea ce ar fi putut să fie, Dumnezeu va scoate o minunată învăţătură pentru viitor.
Mărturia Duhului Sfânt despre Domnul Isus
Dumnezeu Se ocupă de creşterea noastră până în cele mai mici amănunte. Este urechea mea atât de fină, încât

să audă şi cea mai uşoară şoaptă a Duhului, pentru a şti ce pot să fac şi ce nu? *„Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt..."* (Ef. 4.30). El nu Se apropie de noi cu glas de tunet; glasul Lui este aşa de blând, încât s-ar putea foarte uşor să treacă neauzit. Decât să te întrebi: „Oare Dumnezeu ne poate elibera de sub puterea păcatului sau nu?", mai bine ori lasă-L să facă lucrul
85
acesta, ori spune-I că nu va putea. Nu te mai sfătui cu unul şi cu altul, ci acţionează potrivit cu invitaţia Domnului Isus din Matei 11.28: *„Veniţi la Mine!"* Vino, dacă eşti trudit şi împovărat; cere, dacă ştii că eşti rău! (Le. 9.13). îndată ce facem lucrul acesta, Duhul Sfânt, Care este în noi dă mărturie despre propria Fiinţă a Domnului Isus şi pentru eliberarea noastră. Duhul Sfânt nu poate da mărturie numai pentru înţelegerea noastră. Claritatea care vine din hotărârea firească a minţii noastre poate fi foarte uşor socotită drept mărturie a Duhului Sfânt, dar Duhul Sfânt mărturiseşte în noi numai "despre Fiinţa Domnului Isus şi pentru eliberarea noastră. De aceea, nu-i de mirare că ajungem în nesiguranţă şi în întuneric, dacă încercăm să-L facem să dea mărturie pentru raţiunea noastră. Aruncă totul peste bord şi pune-ţi încrederea în El! Atunci El îţi va da mărturia Sa.

O **încredere deplină** în **Dumnezeu**

Cum putem noi să ajungem nişte fiinţe care să nu cunoască nici un fel de dorinţă egoistă şi nici o sensibilitate faţă de dispreţul altora, ci numai iubirea aceea care nu se mânie, care nu pune la socoteală răul şi

este mereu plină de bunătate? Transformarea aceasta este cu putinţă numai atunci când nu va mai rămâne nimic din vechea noastră viaţă, când nu vom mai avea altceva decât o încredere simplă şi deplină în Dumnezeu; o încredere atât de categorică, încât să nu mai căutăm binecuvântările Sale ci numai pe El însuşi. Am ajuns noi pe o asemenea treaptă de creştere spirituală încât Dumnezeu să-Şi poată retrage binecuvântările fără ca încrederea noastră în El să se micşoreze? Dacă recunoaştem că Dumnezeu este la lucru, nu ne mai batem capul cu ceea ce ni se întâmplă, pentru că atunci ne încredem cu adevărat în Tatăl nostru din cer, pe care lumea nu-L poate cunoaşte.

Din nimicire, eu înviez (Rom. 8.35-57)

Ori Domnul Isus Cristos este un înşelător şi Pavel este cel înşelat, ori se întâmplă ceva extraordinar cu un om care stăruie în dragostea lui Dumnezeu, chiar şi atunci când toate 86
aparenţele vorbesc împotriva credincioşiei divine. înaintea unor astfel de lucruri, logica trebuie să tacă. Pentru aceasta, există doar o singură explicaţie: dragostea lui Dumnezeu descoperită în Domnul Isus Cristos. Din nimicire, eu înviez din nou de fiecare dată. *„Scoală-te, căci te voi face slujitor şi martor..."*(F.A. 26.16). Pavel a fost predat unei Persoane, nu unei lucrări; el aparţinea cu totul Domnului Isus Cristos; nu vedea nimic altceva şi nu trăia pentru nimic altceva. *„Căci n-am avut de gând să ştiu între voi altceva, decât pe Isus Cristos, şi pe El răstignit."* (1 Cor. 2.2).
„Când Dumnezeu a găsit cu cale..." (Gal. 1.15)

Lasă-L pe Dumnezeu să te apuce cum îi place Lui! Rămânem surprinşi când Dumnezeu intervine în adunarea sau în predica noastră într-un mod neaşteptat. Nu spera ca Dumnezeu să vină pe o *anumită* cale, dar aşteaptă-L! Lasă-I loc! Aşteaptă-I venirea, dar nu într-un *anumit* fel. Noi suntem înclinaţi deseori să trecem cu vederea elementul acesta al surprinderii, însă Dumnezeu numai aşa lucrează. El atinge pe neaşteptate viaţa noastră.
„Când a găsit El cu cale!" Lasă ca viaţa ta să fie mereu cuplată cu Dumnezeu, astfel ca puterea Lui nemărginită să te poată mişca uşor la dreapta sau la stânga. Fii totdeauna în aşteptare şi lasă loc lui Dumnezeu, ca să te poată „apuca" aşa cum îi place Lui.

Mântuirea prezentă

„întoarceţi-vă la Mine, şi sunteţi mântuiţi" (îs. 45.22). Nu: *„întoarceţi-vă la Mine, şi veţi fi mântuiţi"* ci: „întoarceţi-vă la Mine, şi sunteţi mântuiţi". Deci scoală-te şi priveşte -la Dumnezeu! Pe El să-ţi fie întemeiată nădejdea! Chiar dacă o sută de lucruri te împiedică, dă-le pe toate la o parte şi îndreaptă-ţi privirile spre El! întoarceţi-vă la El, şi veţi primi mântuirea chiar în clipa aceea.

87

Oglindirea în slava Domnului

„Noi toţi privim cu faţa descoperită... "(2 Cor. 3.18). Tu vei şti întotdeauna dacă un om a privit slava Domnului; simţi în duhul tău că el oglindeşte slava Domnului. Fereşte-te de tot ce murdăreşte oglinda aceasta, şi care întotdeauna este un lucru bun, dar nu binele desăvârşit.

Regula de aur pentru mine şi pentru tine este să rămânem atenţi şi receptivi la intervenţiile lui Dumnezeu. Să aruncăm peste bord toate celelalte: lucru, îmbrăcăminte, hrană. Nimic să nu-mi întunece viaţa care este „ascunsă cu Cristos în Dumnezeu". Nu te lăsa îndepărtat din relaţia cu El, căci tocmai legătura aceasta este foarte ameninţată de atacurile Vrăjmaşului. însă tu fii veghetor! Cel mai serios exerciţiu pentru un creştin este să înveţe cum poate să oglindească mereu slava Domnului.

Părtăşia cu Dumnezeu

împărtăşirea cu Tatăl ceresc şi ungerea cu Duhul Sfânt se înnoiesc zilnic. Trebuie să ne facem timp în fiecare zi ca să fim singuri cu El. Trebuie să-L căutăm în fiecare zi pe Tatăl nostru şi să împrospătăm mereu legătura intimă cu El. Dacă Domnul Isus însuşi a avut nevoie de acest lucru, cum n-am avea noi?

Cu cât ne temem mai mult de Dumnezeu şi ne temem, de asemenea, de noi înşine, cu atât mai mult ne va înălţa, la vremea Lui, ca să-L lăudăm. Cel mai vădit semn al iubirii de sine şi al egoismului este faptul că ne plângem de alţii.

Odihna în Dumnezeu

A-ţi acoperi faţa înaintea lui Dumnezeu, a nu îndrăzni să priveşti, nici să vorbeşti, din cauza fricii, iată care este începutul odihnei în Dumnezeu. Cine nu ştie ce înseamnă a fi răstignit cu Cristos este încă într-o stare de creştin căldicel şi nu-şi dă seama cum să iasă din starea aceasta.

Crucea lui Cristos

Sufletul omului poate fi tratat într-un singur fel: prin purtarea crucii în fiecare zi şi prin umblarea pe urmele Domnului Isus. Cu cât vom fi mai adânc botezaţi în moartea

lui Cristos, cu atât mai mult vom fi ridicaţi în puterea unei slujbe roditoare în El. Să uităm orice altceva, dar adevărul acesta să-1 păstrăm mereu în minte! Nu este mai greu să te recunoşti mort faţă de păcat, când Dumnezeu spune că eşti mort, decât să crezi că ai păcatele iertate fiindcă aşa a făgăduit Dumnezeu. Aîndepărta crucea din viaţa creştinului este ca şi cum am lua soarele de pe cer. Numai prin nimicirea şi omorârea ta însuţi, toate minunatele daruri cu care Dumnezeu te-a înzestrat pentru slujba Lui pot fi pe deplin şi în mod liber predate lui Dumnezeu şi oferite Lui ca să le ia în stăpânire, să le sfinţească şi să le folosească. Vine un timp când nu ne mai place să facem o lucrare creştină; într-adevăr, trebuie să ne îngrozim a face lucrări în Numele Domnului. Abia atunci începe El să ne folosească.

Slujirea

„Voi nu veţi putea să-I slujiţi Domnului" (los. 24.19). Tu nu-I poţi sluji lui Dumnezeu, dar te poţi aşeza în locul acela unde puterea Lui nemărginită va lucra prin tine. Eşti tu într-o legătură aşa de strânsă cu Dumnezeu, încât să te aştepţi ca El să-Şi descopere în tine viaţa Sa minunată? Tu zici: „Dumnezeu nu mă poate chema pe mine la lucru; nu sunt vrednic, nu se poate". Dar cu cât vei fi mai slab şi mai umilit, cu atât mai bine. Cel care

are ceva pe care să clădească este ultimul care va veni să spună: „Vreau să-I slujesc Domnului".

Renunţarea la noi înşine

Carnea este termenul întrebuinţat de Sf. Scriptură pentru a denumi firea noastră căzută, fie trup, fie suflet. Orice efort al cărnii de a sluji lui Dumnezeu devine însăşi forţa păcatului. Lucrul acesta poate părea paradoxal, dar nu-i mai puţin adevărat. Fariseii, cu îndreptăţirea lor de sine, sunt o dovadă. Prin religia lor firească, aceştia au devenit prada orgoliului şi egoismului şi au ajuns robi ai păcatului. Pentru a putea renunţa la noi înşine, în relaţiile cu aproapele, pentru a putea triumfa asupra egoismului, a mâniei şi a lipsei de dra-

89

goste, trebuie să începem prin a renunţa la noi înşine, în relaţiile noastre cu Dumnezeu. Aici sufletul, sediul omului, trebuie să înveţe să se supună Duhului Sfânt, Care vine de la Dumnezeu. Să avem mare frică de noi înşine şi de tot ce ar putea ieşi din firea noastră veche!

nu voia mea

Să-L rugăm pe Domnul nostru să ne facă parte şi nouă de apropierea Lui neschimbată şi permanentă, aşa încât să putem gusta prezenţa Lui oriunde şi oricând. Atunci ne va fi uşor să facem orice lucru, slujindu-I Lui. Staţi în voia Lui Dumnezeu ca un pom bine înrădăcinat în pământ, ca să fiţi plini de această voie. Pentru a obţine lucrul acesta, Epafras se lupta în rugăciune (Col. 4.12).

Eul

Cristos înlocuieşte Eul în credincios, acest Eu care a dis-

părut pentru totdeauna în adâncimile morţii Sale. Să nu vă îndoiţi niciodată că Duhul Sfânt locuieşte în voi, chiar dacă nu simţiţi lucrul acesta, după cum nu vă îndoiţi de moartea Domnului Isus pentru voi, măcar că nu simţiţi moartea aceasta. Eul este ateu şi idolatru; este ateu pentru că îl respinge pe Dumnezeu, şi idolatru pentru că îşi este propriul său idol. Este o luptă pentru viaţa veşnică. Lupta aceasta nu-i nimic altceva decât conflictul dintre umilinţă şi orgoliu. Restul nu este decât o îngrămădire de forţe subalterne. Să luăm bine seama la următorul fapt: orice ar face un copil al lui Adam, el nu va putea să se pună, prin firea lui, decât în slujba orgoliului, în slujba Eului. Pentru a-1 salva, este nevoie de o putere coborâtă din cer al cărei nume este umilinţa. Câtă vreme cineva n-o posedă, orice faptă ar face, este ceva făcut de mâna dreaptă, pentru a fi cunoscut de cea stângă. Nu există şi nu va exista în lumea întreagă decât o singură umilinţă, aceea a lui Cristos, pe care nimeni n-o poate avea decât prin El însuşi. Nu-i decât o singură umilinţă, după cum nu-i decât un singur Cristos, un singur Mijlocitor, un singur Răscumpărător. 90

„Să-L cunosc pe El..."

Se poate ca cineva să fie foarte ataşat de adevărurile biblice şi totuşi să nu cunoască adorarea pe care o cere Dumnezeu, pentru că rămâne sub influenţa predominantă nu a acţiunii divine, ci a efortului omenesc. Un om poate să fie sincer convertit, fără ca măcar să-şi dea seama în ce măsură caută încă să prindă adevărurile divine, prin inteligenţa firească; şi dacă atât de multă lectură biblică şi atâta învăţământ biblic

produc aşa de puţin rod în ce priveşte sfinţenia practică, este din cauză că adevărul n-a fost încă învăţat şi primit printr-o intervenţie eficace a Duhului Sfânt. *„Şi să-L cunosc pe El...* £/.să..."(Fil.3.10). Duhul Sfânt a hotărât ca noi să-L recunoaştem pe Domnul Isus, în orice domeniu al vieţii noastre. El ne va duce înapoi, la acelaşi punct, de multe ori, până-L vom recunoaşte pe Domnul Isus. Fie că mâncăm, fie că bem, fie că spălăm picioarele celor ce sunt ucenici împreună cu noi, să facem totul în aşa fel încât să-L recunoaştem peste tot pe Domnul Isus Cristos. Domnul Isus îşi arată relaţia Lui cu Tatăl chiar şi în cel mai neînsemnat lucru. Scopul credinciosului este să-L cunoască pe El. îl recunosc eu acolo unde mă aflu astăzi? Dacă nu-L recunosc, atunci îi fac greutăţi. Eu nu sunt aici pentru a-mi realiza planurile mele, ci pentru a-L cunoaşte pe El. Noi mergem adesea în lucrarea creştinească numai la gândul că este ceva care trebuie făcut şi că tocmai noi am fi aceia care trebuie s-o facă. Nu aceasta este calea pentru un sfânt; el, în orice situaţie s-ar afla, caută să facă noi progrese în cunoaşterea Domnului Isus Cristos.

Trupul lui Cristos

Ajut eu la zidirea Trupului lui Cristos, sau mă preocup numai de propria mea dezvoltare duhovnicească? Scopul meu este Dumnezeu, El însuşi, nu bucuria şi pacea. Şi nici binecuvântările, ci Dumnezeu, El însuşi. îmi măsor eu viaţa cu măsura aceasta, sau cu una mai mică?

Răstignirea împreună cu Cristos

Fă-ţi timp să fii numai tu cu Domnul Isus şi spune-I: „Doamne, identifică-mă şi pe mine cu moartea Ta, ca să ştiu că păcatul în mine a murit!" Ia hotărârea morală ca păcatul din tine trebuie să fie omorât.
Mi-am însuşit eu strălucitul privilegiu de a fi răstignit împreună cu Cristos, până nu va mai rămâne, în carnea şi sângele meu, nimic altceva decât viaţa Domnului Isus Cristos? *„Am fost răstignit cu Cristos..."* (Gal. 2.19-20).
Eu nu vreau să mă pocăiesc, acesta este motivul pentru care Dumnezeu nu poate veni în viaţa mea. Când mă pocăiesc, recunosc că sunt cu totul lipsit de putere şi că am ajuns convins până în adâncul fiinţei mele că nu voi fi niciodată vrednic să-I dezleg cureaua încălţămintelor Lui. Până când nu am ajuns la limita posibilităţilor Dumnezeu nu poate face nimic pentru mine.
Marele duşman al vieţii de credinţă nu este păcatul, ci binele care nu-i în chip desăvârşit bine. Binele este întotdeauna vrăjmaşul mai-binelui.
Desăvârşiţi în Cristos
în Cristos, noi suntem aduşi la desăvârşire. Când văd că plinătatea lui Dumnezeu locuieşte în Cristos şi că în El sunt adus la desăvârşire, nu mai am nevoie de nimic din ce mi-ar putea da firea pământească. N-avem nevoie de nimic, în afară de El. Când am ajuns la această înţelegere, putem primi ceea ce s-a realizat când a murit Cristos, când a fost El tăiat împrejur; pricepem, deci, ce este tăierea împrejur: deplina înlăturare a cărnii în moartea lui Cristos.
Omul duhovnicesc
După cum omul firesc poate deveni un om născut din

nou, tot aşa omul născut din nou, dar încă firesc, poate deveni duhovnicesc. De ce nu se întâmplă aşa în fiecare caz? Asta ne duce la marele şi impenetrabilul mister al libertăţii omului,
92
al capacităţii pe care i-a acordat-o Dumnezeu şi anume să primească sau să refuze ce i se oferă. Numai Duhul Sfânt •poate face ca omul să fie duhovnicesc. El singur poate şi face în mod sigur de fiecare dată ca omul să I se predea în întregime. A fi în întregime pătruns şi sfinţit de Duhul, a pune sub controlul Său mai întâi duhul, apoi sufletul cu voinţa, sentimentele şi inteligenţa şi a-I supune şi trupul, iată ce-1 face pe om să fie spiritual şi ceea ce dovedeşte că este astfel. Să repetăm aceste cuvinte care vor deveni puterea vieţii noastre: „Duhul Sfânt rămâne în mine; duhul meu este sanctuarul Său invizibil".

Cele două firi

Fie că este înzestrat în mod natural, fie că nu, creştinul trebuie să cunoască atingerea Crucii, în moarte, asupra a tot ce provine de la natură în el şi să cunoască totala lui dependenţă de Dumnezeul învierii. Cel credincios are cu adevărat o fire care „vrea să facă binele", „dar el află că răul este lipit de el" şi, în sfârşit, este izbăvit abia atunci când, renunţând cu totul la o luptă disperată, priveşte în afara lui însuşi şi strigă: „Nenorocit om ce sunt, cine mă va izbăvi?" Atunci, el mulţumeşte prin Domnul Isus Cristos. în felul acesta, el a învăţat .(ceea ce orice om trebuie să înveţe pentru a realiza izbăvirea în mod practic) mai întâi că *firea pământească* nu are nici un

preţ, că nu este nimic bun în ea, şi că nici nu exbtă vreun remediu pentru ea (Rom. 7.18; 8.7); iar în al doilea rând, că însăşi firea cea nouă, cu dorinţele ei minunate, nu este puterea reală nici pentru bine, nici împotriva răului.

Predarea acceptată de Dumnezeu

Ştiţi, cred, foarte bine că latura omenească a predării nu vă foloseşte. Pot să mă predau de o sută de ori, cu toată intensitatea de care sunt în stare, şi tot nu-mi foloseşte la nimic. Ceea ce trebuie este ca Dumnezeu să primească şi să pecetluiască predarea mea. Şi acum, vreţi să vă predaţi Duhului Sfânt? Puteţi face acest lucru într-o clipă.

93

Dumnezeu ne păzeşte

Noi suntem păziţi de puterea lui Dumnezeu, nu numai în cele spirituale. El ştie că nu ne putem păzi singuri nici în cele vremelnice. De aceea, El zice: „Copilul Meu, nu există nici o lucrare pe care s-o faci, nici o treabă în care să fii angajat, nici un ban pe care să-1 cheltuieşti, nici o situaţie în care să nu te păzesc Eu". în prosperitate sau în necaz, în lumină ca şi în întuneric, Dumnezeu este gata să ne păzească necurmat.

încrede-te în Dumnezeu

„Nu cerem de la Tine, Doamne, nimic mai mult decât ce ne poţi Tu da, dar nici nimic mai puţin. Doamne, Te rog să faci ca viaţa mea să fie o dovadă a ceea ce poate da atotputernicia Ta!" N-am spus să vă încredeţi în atotputernicia lui Dumnezeu ca în ceva distinct de Persoana Lui, şi nu v-am recomandat să vă încredeţi în Cuvântul lui Dumnezeu, ca într-o carte oarecare, ci v-

am cerut să mergeţi la Dumnezeul atotputerniciei şi la Dumnezeul Cuvântului. Cum a putut su-taşul să creadă cuvintele pe care i le-a spus Cristos? Desigur că în privirea, în tonul şi în glasul Domnului Isus, el a văzut şi a auzit ceva anume care 1-a făcut să simtă că se poate încrede în El. Şi lucrul acesta îl poate face Cristos şi pentru tine, şi pentru mine.

Priveşte la Dumnezeu

Nu trebuie să te frământi, ca să răsară credinţa prin efor-turile tale. Am încercat adesea să fac lucrul acesta, dar a fost o nebunie. Nu poţi face să răsară credinţa în cutele inimii tale. Lasă inima, priveşte spre faţa lui Cristos şi ascultă ce spune El despre faptul că vrea să te păzească. Priveşte Faţa Tatălui celui plin de iubire şi fă-ţi timp să stai în fiecare zi cu El. începe o viaţă nouă, cu un adevărat sentiment de slăbiciune şi sărăcie, ca un om care nu are nimic şi care aşteaptă să primească totul de la El, cu sentimentul reconfortant al omului care se odihneşte în Dumnezeul cel viu, în atotputernicul Iehova. Apoi pune-L pe Dumnezeu la încercare şi vei vedea dacă nu-ţi

va deschide zăgazurile cerurilor şi nu va face să curgă peste tine o asemenea binecuvântare care îţi va inunda inima, te va copleşi pur şi simplu.

Viaţa nouă, predată lui Cristos

„O, Doamne, descoperă-ne şi nouă cine suntem, pentru ca nimeni să nu-şi mai trăiască viaţa lui proprie!" Nu numai că Dumnezeu cere de la noi o predare deplină a vieţii noastre, dar El asigură toate condiţiile necesare

desfăşurării acestui proces. Tot ce este în firea noastră: sentiment, raţiune, voinţă, puse împreună în cântarul lui Dumnezeu, pot să se arate absolut fără nici o valoare în privinţa mântuirii noastre, sau a mântuirii altora. Pentru a da o lovitură de moarte vieţii noastre fireşti, felului acesteia de a aprecia lucrurile, resurselor ei, capacităţilor ei, este nevoie de amărăciunea unei deziluzii; trebuie să ni se deschidă ochii, în sfârşit, asupra nulităţii randamentului nostru, asupra punctului mort la care am ajuns în ce priveşte succesul spiritual; însă o viaţă de om nu este de ajuns pentru a încheia ciclul complet al acestei experienţe. Adevărul arătat aici este cheia enigmei şi rezolvă întreaga problemă. Trebuie să învăţăm să trăim o viaţă nouă, să umblăm într-o „înnoire de viaţă". Dar această viaţă depinde mereu de învierea lui Cristos. Este o viaţă prin care Cristos a biruit lumea. Apostolul Pa vel spune că purtarea noastră trebuie să fie a unor oameni care sunt vii din morţi cum erau. El înţelege prin aceasta că trebuie să arătăm, prin pietatea exterioară ca şi prin cea interioară, că suntem părtaşi împreună cu Cristos ai puterii biruitoare a vieţii Sale de înviere. Această viaţă este unul din planurile cele mai înalte ale lui Dumnezeu pentru noi. Dumnezeu este obligat, pentru că acesta e singurul mijloc de a ne aduce la această viaţă, să ne lase să epuizăm toate resursele vieţii noastre fireşti, când, convinşi de ineficienta propriilor noastre silinţe în domeniul duhovnicesc al vieţii noastre, vom depune armele. Noi nu putem fi aşa cum ne vrea Dumnezeu. Numai viaţa Lui poate să producă în noi ceea ce îi este plăcut, adică viaţa care

ţine de esenţa Sa. Dar dacă aceasta este o lege care constituie, în acelaşi timp, o piatră de încercare, viaţa aceasta este, totodată, un adevăr
95
binefăcător. Cristos a venit tocmai pentru ca noi să avem viaţa aceasta şi s-o avem din belşug. Este mai bine să cazi, decât să stai nemişcat de teamă să nu cazi, sau să rămâi în neascultare firească.

Sfaturi pentru lucrătorul lui Dumnezeu

Cine lucrează pentru alţii trebuie să ajungă să cunoască puterea lui Dumnezeu în propriul său suflet. Spune-I lui Dumnezeu: „Doamne, arată-Ţi puterea în sufletul meu, zi de zi, ca să le pot şi eu arăta oamenilor că Dumnezeu este atotputernic, mai exact că poate să-i mântuiască şi să-i păstreze". Gel mai important exerciţiu al creştinului este să privească neîncetat slava Domnului, cu faţa descoperită; dar n-ai să poţi face lucrul acesta decât dacă Duhul Sfânt ţi-o descoperă şi ţi-o face accesibilă. împărtăşirea cu Tatăl ceresc şi ungerea cu Duhul Sfânt se înnoiesc zilnic. Pocăieşte-te de orice mişcare a imaginaţiei, de orice impresie şi orice nor care-ţi tulbură părtăşia cu Duhul Sfânt! Aceasta este pocăinţa în înţelesul ei biblic. încrede-te în El! El va birui şi în punctul acesta. Sângele lui Cristos nu numai ne iartă, dar ne şi curăţă şi ne dă slobozenie.

îndreaptă-ţi privirile spre Domnul Isus şi apleacă-te adânc ruşinat înaintea Lui, pentru că El încă n-a devenit pentru tine atât de mare cât ar fi trebuit şi n-a triumfat încă asupra stării tale de creştin căldicel. El îşi va pune mâinile Sale străpunse pe fruntea ta obosită şi doritoare

de curăţie şi va spune: „Este balsam şi pentru tine, există vindecare şi pentru sufletul tău!"

Cum să eviţi a deveni un creştin căldicel

Creştinii căldicei fac multe fapte, dar nu-şi dau deloc seama ce lipsuri există în relaţiile lor de inimă cu Persoana Domnului [sus Cristos. Ei ar trebui să-şi facă drum prin atmosfera aceasta căldicică, şi în fiecare dimineaţă, să se acopere cu mantia Persoanei Sale, pentru ca viaţa lor spirituală să nu fie vătămată, nu de aerul rece, ci de acela al încropelii, al nepăsării, al indiferenţei care e cu mult mai periculos, şi pentru ca viaţa lor să pulseze din ce în ce mai caldă şi chiar mai fierbinte. 96

Rugăciunea întăreşte dorinţa, trezeşte nădejdea primirii unui răspuns şi dă putere sufletului să-1 aştepte; ne îndeamnă să căutăm răspunsul, făcând voia lui Dumnezeu. Cerul nu este altceva decât locul unde se manifestă stăpânirea deplină a voii lui Dumnezeu. Nimeni nu intră în cer dacă nu a învăţat să facă voia lui Dumnezeu. La orice rugăciune către Tatăl, ia-ţi locul în Fiul şi fă-o prin puterea Duhului Sfânt! Nici o rugăciune nu se înalţă spre ceruri fără să fie nevoie de Sfânta Treime. Rămâi prosternat înaintea Dumnezeului celui viu şi credinţa ta va deveni tare şi îndrăzneaţă. El este Dumnezeul cel viu, Care le dă viaţă celor ce se apropie de El. Rămâi în prezenţa Lui! Numai aşa, dar numai aşa, vei scăpa de o inimă rea şi necredincioasă.

Moartea noastră - viaţa noastră

Răstignirea Domnului Isus, prin care firea mea a fost judecată, moartea Lui, prin care omul firesc a încetat să

mai existe, nu sunt numai *pentru* noi, ci sunt cu adevărat *ale noastre;* ele sunt viaţa şi puterea care lucrează în noi prin Duhul Său cel Sfânt. Zi de zi, noi rămânem în El. Tremurând, dar bucuroşi, ne luăm locul în El. Gustând moartea, al doilea Adam a câştigat viaţa pentru toţi. Pentru cine îl primeşte pe Mântuitorul, prezenţa şi puterea eficace*a vieţii nu sunt mai puţin reale decât au fost păcatul şi moartea. Să ne rugăm ca Duhul Sfânt să prefacă în duh şi viaţă tot ce citim în Cuvântul lui Dumnezeu.

Desăvârşirea vieţii creştinului

Cred eu că Dumnezeul cel atotputernic este izvorul voinţei mele? Dumnezeu nu Se mărgineşte doar să aştepte de la mine să fac voia Lui, ci El însuşi este în mine ca s-o facă. Dacă şi după naşterea din nou îl rugăm pe Dumnezeu să ne conducă, acesta este un rod necopt. Credinciosul este însăşi expresia voii lui Dumnezeu. Dacă El vrea să mă aibă, să-Şi deschidă drum până la mine şi să găsească mijlocul de a da viaţă celui slăbănog, celui orb, celui mort. Domnul Isus trăieşte în cer pentru a face în tine voia lui Dumnezeu. Numai

cel ce se predă în totul pentru a face voia lui Dumnezeu şi vocmai de aceea vrea să-L aibă pe Cristos se va bucura de experienţa locuirii lui Cristos în inima sa şi va putea face întotdeauna voia Lui cu bucurie. Iată secretul simplu dar necunoscut multora al desăvârşirii vieţii creştine. Am nevoie de împărtăşirea cu moartea lui Cristos, şi cu viaţa cea de după moarte aşa cum am avut

trebuinţă de sângele scump al Domnului Isus.

în aşteptarea lui Dumnezeu

Dragă suflete, în aşteptarea lui Dumnezeu, adesea tu poţi să oboseşti, pentru că ştii foarte puţin despre intenţiile Lui. Eu te rog, nu te descuraja; neştiinţa aceasta este adesea ceva foarte bun. Te va învăţa să laşi totul în mâinile Sale şi să aştepţi totul numai de la El. *Aşteaptă-Lpe Domnul!* Fii tare şi inima să-ţi fie plină de curaj! Orice exerciţiu al vieţii spirituale, citirea şi rugăciunea, voinţa noastră şi fapta au într-adevăr mare valoare. Dar ele nu pot face altceva decât a ne arăta drumul şi a ne pregăti, în umilinţă, să privim spre Domnul nostru, să depindem numai de El şi să aşteptăm în răbdare timpul Său şi îndurarea Sa.

Am murit împreună cu Cristos

Spune-I Domnului că vrei să fii jertfit, că eşti gata să fii jertfit şi Domnul îţi va dovedi că El este tot ce ai visat tu vreodată despre El. Faptul de a fi morţi şi înviaţi împreună cu Cristos este învăţătura măreaţă care stă totdeauna la baza tuturor lucrurilor. Tema constantă a apostolului Pavel în Epistola către Coloseni este că, fiind credincioşi, suntem în întregime asociaţi cu Cristos. Voi menţiona trei trepte în procesul realizării morţii noastre:

1. Judecata lui Dumnezeu care ne spune: „Voi aţi murit".
2. Recunoaşterea acestui lucru prin credinţă: „Voi înşivă socotiţi-vă morţi".
3. Punerea în practică a acestui lucru: purtând totdeauna în trupul nostru moartea Domnului Isus (2 Cor. 4.10).

Stricăciunea firii pământeşti
Credinţa se bazează pe puterea lui Dumnezeu. Iată, dragi prieteni, cea dintâi însuşire a credinţei. (2 Cor. 2.5).
Deşi păcatul se află în firea pământească, nu aduce cu sine un cuget rău, decât dacă devine izvorul gândurilor sau al acţiunilor.
Nu vom părăsi nicidecum firea pământească până când nu vom înţelege cât este de rea în întregime. Din clipa în care ajung să ştiu că relaţia mea cu Dumnezeu depinde de ceea ce este El pentru mine şi de ceea ce a făcut El pentru mine în har, în El însuşi, şi nu de ce sunt eu pentru El, totul devine simplu. Nu mai exist deloc înaintea lui Dumnezeu ca fiu al lui Adam. Nu mai suntem în firea pământească, ci în Dumnezeu, dacă, într-adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuieşte în noi. Dumnezeu nu vede păcat în Domnul Isus. într-adevăr, în El n-a fost păcat. Iar noi suntem în El; de aceea, Dumnezeu nu vede păcat în noi.
Secretul biruinţei
Omul admite că este păcătos, dar nu şi că nu are nici o putere în firea lui. *„Purtăm totdeauna cu noi, în tmpulnostru, omorârea Domnului Isus*... "(2 Cor. 4.10) şi lăsăm Crucea să fie singurul loc pentru firea pământească (altminteri n-aş putea să fac acest lucru). Spui tu, cu toată sinceritatea: „în mine, adică în firea mea pământească, nu locuieşte nimic bun"? Până când nu vei spune acest lucru nu vei obţine slobozenia, învăţătura perseverentă a prezervării sfinţilor este, de

fapt, nu problema rămânerii lor, ci a credincioşiei lui Dumnezeu. *„El vă va întări până la sfârşit" (*\ Cor. 1.18). Se întrerupe comuniunea? Desigur. Dar dragostea lui Dumnezeu nu este întreruptă, nici încrederea mea în El, deşi comuniunea se poate întrerupe deseori. Nu mă duc eu la Avocat să-L rog să intervină pentru mine, ci El Se duce ca Avocat la Tatăl pentru mine. *„Eli-a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei ce sunt sfinţiţi."*(Evr. 10.14).

99

laşitatea Eului

Se poate ca în sărăcia mea şi având sentimentul nimic-niciei mele să fiu totuşi aşa de bogat încât să nu pot fi ucenicul Domnului Isus, la fel ca atunci când cred cu tărie că sunt cineva. Sunt eu gata să fac abstracţie de sentimentul că sunt cu totul gol? Aici începe descurajarea, care nu este decât iubirea de sine ...şi chiar iubirea predării mele în mâinile Domnului Isus poate fi iubire de sine.

„Domnul va purta de grijă"

Avraam a plecat fără să ştie unde se duce (Evr. 11.8). Ai plecat vreodată aşa? Una din cele mai grele întrebări în lucrarea creştină este: „Ce te gândeşti să faci acum?" Tu nu vei şti ce să răspunzi. Singurul lucru pe care-1 ştii bine este că Dumnezeu ştie ce face. încearcă-ţi necurmat poziţia ta faţă de Dumnezeu şi vezi dacă ea este o despărţire totală, o renunţare totală, cu deplină încredere în Dumnezeu. Dacă îţi însuşeşti această atitudine care vede în viaţa creştină o continuă minune, nu ştii ce va face Dumnezeu în clipa următoare. Fiecare dimineaţă va

fi o nouă ieşire, o zidire pe Dumnezeu în deplină încredere. *„Nu vă îngrijiţi pentru hrana voastră, nici pentru trupul vostru..."* adică nu vă mai îngrijoraţi de lucrurile de care v-aţi îngrijorat înainte de a ieşi. L-ai întrebat vreodată pe Dumnezeu ce intenţii are? El nu-ţi vă spune. Dumnezeu nu spune ce va face. El ţi Se descoperă cine este. Crezi tu într-un Dumnezeu Care face minuni şi vrei tu să mergi aşa de departe în predarea faţă de El încât să nu rămâi mirat de nici un lucru pe care-1 face El? Trebuie să înveţi să ieşi din convingerile tale, din mărturisirea ta de credinţă, din experienţele tale până când, în ce priveşte credinţa, nu va mai fi nimic între tine şi Dumnezeu.

„Mori şi negură îl înconjoară"

Un om nenăscut din nou îţi va spune că învăţătura Domnului Isus e prea simplă; dar, dacă am fost botezaţi cu Duhul Sfânt, găsim nori şi negură în jurul Lui... 100 Numai prin lumina Duhului lui Dumnezeu înăuntrul nostru putem să înţelegem învăţătura Domnului Isus. Oamenii care sunt faţă de El vorbăreţi şi familiari încă nu L-au cunoscut pe Domnul Isus Cristos. Numai după bucuria şi eliberarea pe care le aduce cunoaşterea a ceea ce face Domnul Isus Cristos, vine întunericul de nepătruns în care noi căutăm să vedem Cine este El. Domnul Isus a zis: *„Cuvintele acestea pe care vi le spun,* (nu pe care vi le-am spiţs) *sunt duh şi viaţă!"* (Ioan 6.63). Biblia cuprinde cuvinte tari pentru noi, nori şi negură; totuşi, deodată cuvintele acestea devin duh şi viaţă pentru că Cristos ni le spune din nou înainte în împrejurări cu totul deosebite. Acesta este modul în care

Dumnezeu vorbeşte cu noi, nu prin vise şi viziuni, ci prin cuvinte. Dacă un om vine la Dumnezeu, acest lucru se întâmplă prin cel mai simplu mijloc: Cuvântul Său.

Pocăinţa

Pocăinţa este sentimentul unei ticăloşii de nespus, nu doar un al unei păcătoşenii comune. Când mă pocăiesc, recunosc că sunt absolut neputincios şi că nu-s vrednic nici să-I dezleg lui Isus cureaua încălţămintelor. Eu nu sunt gata pentru pocăinţă: acesta este motivul pentru care Dumnezeu nu vine în viaţa mea. Singura experienţă conştientă pe care o fac cei ce sunt botezaţi cu Duhul Sfânt constă în sentimentul unei totale nevrednicii.

Cunoaşterea de sine

Dacă un om ajunge să se vadă pe sine aşa cum îl vede Domnul, atunci nu-1 vor mai înspăimânta aşa de mult păcatele sale cele mai îngrozitoare fapte ale cărnii, ci înspăimân-tătoarea mândrie a inimii sale faţă de Domnul Isus Cristos.

Laudă

Dacă învăţăm să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru încercările noastre, atunci El va schimba situaţia aceasta de îndată ce va găsi cu cale s-o facă.

101

Ai grijă mare de relaţia ta cu Dumnezeu! Domnul Isus Se ruga: „... *pentru ca ei să fie una, cum suntem Noi",* .nimic între om şi Dumnezeu. Păstrează-ţi inima mereu deschisă pentru Domnul Isus Cristos şi nu-I impune nimic! îţi primeşti tu viaţa din alte izvoare decât din Dumnezeu? Dacă depinzi de altceva decât de El, nu vei şti dacă El mai este sau nu de faţă.

Pacea lăuntrica
Cum pot avea pace statornică? Numai având-o în felul lui Dumnezeu. Să nu ne-o întemeiem pe nimic altceva, nici chiar pe lucrarea Duhului în noi înşine, ci numai pe ceea ce a făcut Cristos în afara noastră. Aşa vei cunoaşte pacea: conştient de nevrednicia ta, totuşi în pace. Numai în Cristos îşi găseşte Dumnezeu locul în care Se poate odihni; şi tot aşa stau lucrurile cu sfinţii Săi. Cu cât realizezi întinderea răului care este atât înăuntru cât şi în afară, în jur, cu atât vei găsi că ceea ce este Domnul Isus şi ce a făcut El reprezintă singurul teren pe care te poţi odihni. Legământul de pace este făcut între Dumnezeu şi Domnul Isus. Din clipa în care începem să ne sprijinim pacea pe orice părticică din noi înşine, o pierdem.
O rugăciune
„Doamne, îmi încredinţez în mâinile Tale, sufletul meu, sentimentele mele, gândurile mele, ochii şi urechile mele. Aşa-ză-Te Tu între mine şi om! Păzeşte-mă de mine însumi! Pă-zeşte-mă să nu vin cu nimeni în atingere! Stai Tu între mine şi orice om, între mine şi aproapele meu. Eu nu voi fi zidit prin om, ci dărâmat, dacă nu eşti Tu la mijloc. Oamenii nu pot să-mi facă nici un bine, decât prin mijlocirea Ta. Doamne, păzeşte-mă Tu! Nu mă duce în ispită! Nu mă lăsa în voia Vrăjmaşului! Mână care nu oboseşti, ţine-mă bine să fiu totdeauna tare!"
Lumea de azi
Am ajuns să trăim într-o lume dezorientată, dezordonată şi primejdioasă, neguvernată şi, după toate aparenţele,

negu-vernabilă. Popoarele din toate părţile lumii sunt încurcate şi 102
nelinişţite. Eu cred că situaţia prezentă indică faptul că trecem printr-o perioadă istorică scurtă care va încheia acest fel de trai stabilit pe principii omeneşti. Cineva spunea: „Lumea aceasta trece printr-o perioadă de instabilitate şi violenţe nemaipomenite... Eu ştiu destul despre lucrurile care se petrec ca să vă asigur că, în 15 ani, lumea aceasta va fi foarte primejdioasă pentru toţi locuitorii ei."
„Vom fi ca El"
Domnul Isus este pentru credincios un model şi o făgă-duinţă. Biblia ne asigură: „ *Vom fi ca El"*. El vrea ca adevăratele Lui pretenţii să devină promisiuni despre ceea ce vrea El să facă veghind asupra noastră şi călăuzindu-ne în fiecare zi. Nu numai în dificultăţi speciale şi în vremuri de restrişte, dar chiar în cursul obişnuit al vieţii zilnice, noi putem conta pe El să ne înveţe calea Sa şi să ne arate cărarea Sa. Omul este înaintea lui Dumnezeu aşa cum îi este inima.

Biserica în aşteptare

Nevoia poporului lui Dumnezeu şi solicitarea intervenţiei divine sunt tot aşa de urgente în zilele noastre, cum erau în vremea lui Isaia. (Vezi îs. 64.1-4). Este acum aici, cum a fost şi atunci acolo şi cum a fost în orice vreme, o rămăşiţă care-L caută pe Dumnezeu din toată inima. Dar dacă privim la creştinătate, în totalitatea ei, la starea Bisericii lui Cristos, aici este infinită nevoie de a-L implora pe Dumnezeu să deschidă cerul şi să Se coboare la noi. Nimic nu va folosi, în afară

de o intervenţie specială a Celui Atotputernic. Mă tem că nu avem o concepţie justă despre ceea ce reprezintă înaintea lui Dumnezeu aşa-numita lume creştină. Până când nu Se va coborî Dumnezeu *„ca atunci când arde focul topitowlui... ca să-I cunoască vrăjmaşii Numele",* truda noastră va fi, comparativ, zadarnică. Priviţi la predicatori: ce multă înţelepciune omenească şi cultură literară, dar ce puţină mărturie a Duhului şi a puterii divine! Gândiţi-vă la unitatea Trupului lui Cristos: ce puţină manifestare a puterii, a iubirii cereşti care-i leagă pe copiii lui Dumnezeu într-un singur trup! Gândiţi-vă la sfinţenie: smerenia sfinţeniei asemănătoare cu a lui Cristos şi la

răstignirea faţă de lume! Ce puţin vede lumea că sunt în ea oameni care trăiesc în Cristos în locurile cereşti şi în care trăieşte Cristos şi cerul! Ce e de făcut? Nu este decât un singur lucru de făcut: trebuie să-L aşteptăm pe Dumnezeu! Un grup de credincioşi, adunaţi cu un anumit scop, ajutându-se unul pe altul prin mici intervale de tăcere, ca să-L aştepte numai pe Dumnezeu, deschizându-şi inimile pentru orice descoperire a răului, dar şi a voii Sale, pentru orice descoperiri în ce priveşte lucrul sau metoda de a lucra, va avea în curând motive să spună: „Iată, Acesta e Dumnezeul nostru, pe care L-am aşteptat, şi El ne va mântui; noi L-am aşteptat, noi vom fi fericiţi şi ne vom bucura în mântuirea Sa".

Dependenţi de harul divin

Când creştinii nu recunosc relaţia lor cu Dumnezeu şi starea lor de absolută sărăcie şi neputinţă, nu-şi dau

seama de nevoia absolutei şi necurmatei lor dependenţe de harul Său, nici de nespusa binecuvântare rezervată permanentei aşteptări a lui Dumnezeu. Dar când credinciosul începe să vadă şi să-şi dea consimţământul pentru faptul că el, prin Duhul Sfânt, trebuie să primească ceea ce Dumnezeu lucrează în fiecare clipă, aşteptarea lui încrezătoare în Dumnezeu devine cea mai strălucită nădejde şi bucurie. Când înţelege că Dumnezeu, ca Persoană divină, ca Dragoste infinită, are plăcere să transmită copilului Său cât se poate de deplin propria Sa fire şi că El nu oboseşte să ia asupra Lui, în fiecare clipă, sarcina vieţii şi a puterii sale, atunci credinciosul se miră că a gândit despre Dumnezeu altceva, decât că El este un Dumnezeu Care merită să fie aşteptat în fiecare zi, clipă de clipă. Dumnezeu neîncetat dă şi lucrează; copilul Său neîncetat aşteaptă şi primeşte. Prima dată, noi toţi aşteptăm de la Dumnezeu mântuirea. Atunci învăţăm că mântuirea ne aduce la Dumnezeu şi ne învaţă să aşteptăm totul de la El. Atunci găsim ceea ce este şi mai bun, şi anume că aşteptarea lui Dumnezeu ea însăşi este cea mai completă mântuire. Aceasta îi atribuie Lui slava de a fi El Totul; aceasta este experienţa că El este Totul pentru noi. Dumnezeu să ne înveţe pe noi toţi ce mare binecuvântare este aşteptarea tuturor lucrurilor din mâna Lui! 104
Aşteptarea de la Dumnezeu a experienţei noastre personale este prima noastră datorie, adevărata noastră binecuvântare. Să ne gândim la noi înşine şi la nespus de slăvită mântuire pe care Dumnezeu a lucrat-o pentru noi în Cristos, şi pe care acum intenţionează s-o lucreze

mai departe şi s-o aducă la desăvârşire în noi prin Duhul Sfânt. Să continuăm a medita până când vom realiza, oarecum, că orice participare la această mare mântuire trebuie să fie, clipă de clipă, lucrarea lui Dumnezeu însuşi. Chiar dacă te simţi acelaşi ca şi până acum, adu-ţi aminte că Dumnezeu poate să facă mai mult decât cerem sau gândim noi. Taina harului trebuie să se desfăşbare în tine independent de ceea ce simţi şi independent de faptul că nu simţi nimic. Socoteşte-te viu pentru Dumnezeu, în Domnul Isus Cristos şi promite-I: „Da, Doamne Isuse, eu rămân în Tine!" Fă-ţi timp să te afli singur cu Domnul Isus şi spune-I lucrul acesta!

Iubite suflet, în aşteptarea lui Dumnezeu, tu ai putea fi obosit adesea fiindcă nu prea ştii ce aştepţi. Eu te rog să ai curaj; ignoranţa aceasta este adesea unul din lucrurile cele mai bune. Ea te învaţă să laşi totul în mâinile Sale şi să aştepţi totul numai de la El. Aşteaptă de la Domnul! Fii tare şi îmbărbă-tează-ţi inima! Da, tu aşteaptă de la Domnul, chiar şi atunci când ţi se pare că te-ai rugat în zadar.

Aşteptarea însărcinării divine

Nu se poate, oare, ca tu să fi avut propriile tale gânduri cu privire la calea sau la extinderea acestei lucrări a lui Dumnezeu şi să nu fi aşteptat ca Dumnezeul slavei, potrivit bogăţiilor slavei Sale, să facă pentru tine ceea ce inima omului nu poate să priceapă? învaţă să-L adori pe Dumnezeu, ca pe Dumnezeul Care face minuni, Care doreşte să arate în tine că El poate să facă ceva supranatural şi dumnezeiesc. Apleacă-te înaintea Lui şi

rămâi aşa până când îţi vei da seama că eşti în mâinile unui lucrător divin şi atotputernic. Caută să cunoşti ce şi cum vrea El să facă. Crede că lucrul acesta trebuie să fie ceva care merită cu totul dumnezeiesc, ceva care să fie aşteptat în adâncă umilinţă şi primit numai prin puterea Sa dumnezeiască. Lasă ca următoarele cuvinte:

„Şi acum, Doamne, ce mai pot nădăjdui eu? în Tine îmi este nădejdea!" (Ps. 39.7) să fie spiritul oricărei dorinţe fierbinţi şi al oricărei rugăciuni. La vremea Lui, El îşi va face lucrarea.

Intrarea în Locul preasfânt

Nu există nici o clipă din zi, nu există nici o relaţie sau împrejurare în care credinciosul să nu poată rămâne în intimitatea Locului preasfânt. Şi acum, după ce sângele Mântuitorului a fost vărsat, oh, în ce putere dumnezeiască, în ce deplină realitate, în ce temei veşnic, avem acum intrare în Sfânta Sfintelor, în inima lui Dumnezeu şi în dragostea Lui! Ne-am apropiat prin sângele lui Cristos. Sângele ne curăţă în timpul vieţii noastre pământeşti, dându-ne o curăţie care nu încetează niciodată. Nici conştiinţa nevredniciei noastre, nici păcătoşenia care rămâne nu trebuie să împiedice intrarea noastră în Sfânta Sfintelor. Slobozenia de a intra acolo se întemeiază pe puterea şi eficacitatea veşnică, mereu lucrătoare şi nelipsind niciodată, a sângelui scump al Domnului Isus.

Viaţa cu Cristos

încercările au durat pe tot parcursul vieţii pământeşti a Domnului Isus şi vor ţine atâta timp cât Fiul lui

Dumnezeu va trăi în mine. Umblu eu cu Domnul Isus în viaţa mea de fiecare zi? Vino deci, şi aruncă la picioarele Domnului Isus această viaţă proprie şi firea ta cea veche! Apoi încrede-te în El! Nu te chinui să înţelegi totul, ci vino cu credinţa vie că Cristos vrea să intre în inima ta, cu puterea morţii Sale şi cu puterea vieţii Sale, şi atunci Duhul Sfânt ţi-L va aduce în inimă pe Cristos în întregime: pe Cristos cel răstignit şi pe Cristos cel înviat şi proslăvit. Omul dintâi nu e bun de nimic, trebuie să dispară, şi Dumnezeu intervine pentru a-Şi îndeplini planul Său în Cristos. Cristos vine pentru a împăca totul, şi totul este refăcut pe un nou temei. Trupul lui Cristos poate lucra fără piedici numai dacă spiritul Eului şi omul vechi din mădularele trupului au fost date morţii.

106

O perspectiva glorioasă

Să-I făgăduim lui Dumnezeu că noi preferăm să murim, decât să-L facem pe El mincinos (prin a nu da crezare făgăduinţelor Sale pe care El le-a întărit cu jurământ). încrede-te în Mântuitorul tău Care poate să facă din tine un sfânt ca să trăieşti numai pentru Dumnezeu. Spune-I: „Doamne, mă încred în harul Tău şi vin la Tine ca un cerşetor greu apăsat de povara vinovăţiei mele şi de cea moştenită de la părinţi." Harul are putere să pună totul în rânduială în viaţa celor ce au curajul să se încreadă în Dumnezeu.

Cristos în noi

Când vom înţelege şi vom recunoaşte, ca şi Fiul, că nu putem face nimic de la noi înşine, atunci Dumnezeu va

face totul şi va lucra în noi cu putere. Iar când adevărul locuirii lui Cristos în noi îşi va lua locul pe care trebuie să-1 ocupe în viaţa credincioşilor, atunci Adunarea se va îmbrăca în haine slăvite, iar smerenia va străluci în toate mădularele sale, ca frumuseţe a sfinţeniei ei. Adevărata smerenie începe să stăpânească în noi când, în lumina lui Dumnezeu, am văzut neputinţa noastră, am cunoscut nimicnicia noastră şi am hotărât să ne dezlipim de noi înşine şi să alungăm Eul pentru a-L lăsa pe Dumnezeu să fie totul în noi. Sufletul care a făcut lucrul acesta şi poate să spună: „M-am pierdut pe mine, pentru a Te găsi pe Tine, Doamne!" nu se mai compară cu ceilalţi. Din partea noastră ajunge dorinţa.

Intră şi rămâi în Cristos

Dacă cineva întreabă temător: „Oare va putea Dumnezeu să mă păzească în slăbiciunea în care mă găsesc?", să vină fără nici o frică. Cristos, altarul cel viu, jertfa veşnică, te poate face să fii primit de Dumnezeu în orice clipă. Intră şi rămâi în El! Rămâi în Cristos, într-o conştiinţă plină de pace şi de încredere! Şi oricât ai fi de nevrednic şi de slab, altarul sfinţeşte darul. Deci fiind în Cristos şi rămânând în El, Dumnezeu primeşte slăbiciunea mea şi capăt trecere în ochii Lui. Caută să păstrezi acest adevăr ca pe o putere pentru un neîntrerupt acces spre Dumnezeu.

în Cristos, uşa inimii Tatălui îmi este deschisă în orice moment. Nu putem fi prin noi înşine aşa cum ne vrea Dumnezeu. Numai viaţa Lui poate să producă în noi ce-I este plăcut. Este o grea piatră de încercare. Ea cere

mărturisirea neputinţei, şi nu oricine este dispus s-o facă. înseamnă să fim gata a recunoaşte şi a mărturisi că, pentru executarea planurilor lui Dumnezeu, noi suntem nişte instrumente fără valoare şi fără putere şi că, prin noi înşine, nu putem face nimic. Creştinul duhovnicesc este un om care n-a atins ţinta finală, mai are încă de crescut. Dar semnul caracteristic al firii lui este umblarea sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Este un om care şi-a luat adevărata poziţie şi care zice: „Doamne^ eu m-am predat Ţie, ca să fiu călăuzit de Duhul Tău. Tu m-ai primit şi m-ai binecuvântat, şi acum Duhul Sfânt mă călăuzeşte"

„Vă voi da odihnă"

„ *Vă voi da odihnă",* zice Domnul Isus, *vă voi aşeza în odihnă, vă voi pensiona,* nu prin aceea că vă voi explica toate lucrurile, aceasta va avea loc abia în veşnicie, ci prin faptul că voi lua de la voi necazul, astfel încât nu va veţi mai nelinişti de nimic (Stockmayer). Cine reuşeşte a mă convinge că sunt păcătos şi un păcătos cât mai mare, dacă se poate cel mai mare, acela îmi va face mie cel mai mare bine. Şi cine mă convinge că sunt slab, acela îmi face bine, fiindcă îmi dă dreptul la sfinţenie şi la putere. De câte ori ascult, Dumnezeirea este absolut de partea mea, aşa încât harul lui Dumnezeu şi ascultarea mea naturală sunt unite laolaltă. Ascultare înseamnă a te sprijini numai pe jertfa răscumpărătoare a Domnului Isus. Ascultarea mea este întâmpinată imediat de harul supranatural al lui Dumnezeu şi mă umple de bucurie. Sâmburele duhului satanic este iubirea de sine, mândria, care caută să-şi facă loc sieşi, simţământul

mulţumirii de sine, înfumurare şi egoism, simţământul prea mare al însemnătăţii personale cu care este unită întotdeauna neatârnarea de Dumnezeu. Mulţi creştini se mulţumesc să-L cunoască pe Domnul Isus cel răstignit. Puţin le pasă lor de un Cristos ceresc şi de puterea pe care o are El de a ne smulge din lume şi a face să se coboare cerul în inima noastră.

Dacă vrei să fii de folos pentru Dumnezeu, caută să ajungi la o legătură cât mai strânsă cu Domnul Isus Cristos, şi El va

face să fii de folos în fiecare minut, fără să-ţi dai seama. Este O adevărată minune să fim introduşi încă pe parcursul vieţii noastre pământeşti, în prezenţa necurmată a lui Dumnezeu. Dar credinţa are mereu de-a face cu imposibilităţi. Unica ei regulă sau măsură este ceea ce a declarat Dumnezeu ca fiind posibil pentru El.

„Te rog, mai ales, Dumnezeul meu, să desăvârşeşti în mine, cu putere, despărţirea de propriul meu Eu! Tu să faci ca prezenţa Ta, prin locuirea Domnului Isus în mine, să fie puterea care să dea jos de pe tron Eul meu! Eu mi-amîntors faţa cu scârbă de la el. Tată, descoperă pe Fiul, pe deplin, în mine!"

Mireasa Domnului Isus

în orice dorinţă după curăţire şi după sfinţire te învârteşti pe loc, dacă tu continui a urmări mulţumirea şi înaintarea ta, în loc să cauţi zidirea întregului Trup al lui Cristos. Noi suntem chemaţi, îndreptăţiţi, sfinţiţi şi proslăviţi, nu pentru meritele noastre, ci pentru că Domnul Isus aşteaptă să I se pregătească Mireasa.

Plinătatea Duhului Sfânt
Lipsa plinătăţii este sectarismul. Din cauza lipsei plinătăţii Duhului Sfânt, se ivesc mari greutăţi în domeniul relaţiilor dintre credincioşi. Ce puţini sunt aceia care pot să spună: „Cu toate deosebirile dintre noi, există o unitate pe -care trebuie s-o exprimăm, şi anume: trebuie să fim în neîntreruptă adorare înaintea cerescului nostru Tată." Iată acum câteva precizări referitoare la plinătate:
1. Am nevoie să fiu umplut *cu* Duhul Sfânt. Dumnezeu porunceşte, şi eu nu pot trăi viaţa creştină fără această plinătate.
2. Ştiu că *pot* să fiu umplut. Făgăduinţa este şi pentru mine.
3. *Vreau* să fiu umplut. Asemenea omului din pilda Mântuitorului, am să vând totul, ca să cumpăr mărgăritarul de
mare preţ.
4. *Trebuie* să fiu umplut de Duhul. Dumnezeu aşteaptă să-mi acorde darul acesta. Fie că vine acum cu zgomot de ape mari sau în tăcere adâncă, sau poate că mâine, dacă Dumnezeu a hotărât aşa, dar trebuie să vină cu siguranţă.

Să-I cerem Domnului să ne deschidă ochii referitor la absoluta necesitate a morţii Eului nostru. Păcatul este puterea care ne împinge să păcătuim. Omul vechi este partea necorporală pe care am moştenit-o de la Adam. Trupul este elementul corporal pe care l-am moştenit de la el. Primul.gând al adevăratei Viţe, Cristos însuşi, este dragostea, căci El trăieşte numai ca să-Şi împartă viaţa

Sa mlădiţelor. Credinţa ne este necesară pentru lucrurile mici, ca şi pentru cele mari. Nimic nu este neînsemnat pentru credinţă, pentru că nici un lucru nu-i bun, dacă nu este Dumnezeu în el. Să nu uităm la ce serveşte o credinţă solidă: la a câştiga victorii asupra lui Dumnezeu, a trăi pentru mântuirea sufletelor şi pentru extinderea împărăţiei lui Dumnezeu.
Dumnezeu nu poate fi Dumnezeul tău decât dacă-L primeşti în inima ta şi dacă este văzut în viaţa ta. El nu poate fi, în acest sens, Dumnezeul tău decât prin Duhul Sfânt trăind în tine. între tine şi Satan nu poate exista nici un fel de părtăşie fără ca tu să-i permiţi să lucreze în tine şi să-şi desfăşoare activitatea în acord cu tine însuţi. Suntem noi gata să spunem: „Doamne, fă-mă atât de sfânt, cât poţi Tu să-1 faci pe un păcătos mântuit prin har!" Domnul Isus Se ruga să fim una cu El, aşa cum este El cu Tatăl. Noi ne aşteptăm la vedenii cereşti, la cutremure de pământ şi la trăsnete prin puterea lui Dumnezeu (descurajarea noastră dovedeşte acest lucru) şi nici nu visăm că Dumnezeu este mereu lângă noi, în împrejurările şi în oamenii cu care avem de-a face. Dacă ne împlinim datoria care ne sta imediat în faţă, îl vom vedea. De arătări neobişnuite ale lui Dumnezeu vom avea parte numai atunci când ne convingem că lucrurile obişnuite sunt acelea în care se poate vedea dumnezeirea lui Cristos. Fii convins deci, că trebuie să cultivi ca pe o sămânţă cerească sau ca pe o lucrare binecuvântată a lui Dumnezeu în sufletul tău sentimentul pe care îl ai acum, şi anume neputinţa de a face binele.

Iniţiativă împotriva disperării
De câte ori ajungem la convingerea că n-am făcut un lucru pentru care ni se oferise o excelentă ocazie, suntem porniţi să cădem într-o jalnică descurajare. Atunci vine Domnul Isus Cristos şi ne zice: „Prilejul acesta e pierdut pentru 110
totdeauna, nu mai poţi schimba nimic. Tu poţi să dormi şi să te odihneşti. Dar scoală-te şi foloseşte-te de următorul!"
Lasă trecutul în pace, dar lasă-1 la pieptul Domnului Isus şi împreună cu El mergi în întâmpinarea viitorului inevitabil. Astfel de experienţe se întâlnesc în viaţa oricui. Ucenicii făcuseră ceva de neiertat. Dormiseră în loc să fi vegheat împreună cu Domnul Isus. Dar El vine cu o iniţiativă duhovnicească şi zice: „Scoală-te şi fă lucrul care-ţi stă imediat la îndemână!" Ce este pentru noi mai la îndemână, când suntem inspiraţi de El, decât să ne încredem şi, pe temeiul izbăvirii Sale, să ne rugăm? Nu admite ca, din pricina sentimentului acestuia de neizbândă, să scapi din mână noul prilej care ţi se oferă. Numai credinţa, deplina încredere în Dumnezeu, vă poate purta, şi voi n-o puteţi depăşi. Nici una din aceste fapte bune, pe care vi le închipuiţi utile pentru voi înşivă sau pentru alţii, nu-i ce ar trebui să fie, nu porneşte din adevărata sursă şi nu-şi atinge scopul, dacă credeţi că aveţi o voinţă eficace sau dacă socotiţi că puteţi înfăptui binele altfel decât prin Cristos, înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu în voi.
Descurajarea
Când avem de-a face cu nedreptatea, cu nerecunoştinţa,

cu lipsa de politeţe, cu obrăznicia chiar, lucruri care ţintesc să ne facă să încetăm activitatea sfântă, atunci e pusă la probă spiritualitatea noastră. Noi ne luăm ca paravan cititul Bibliei şi rugăciunea. Ne ocupăm, deci, numai de bucuria noastră, de pacea noastră cu Dumnezeu, adică nu vrem doar să-L vedem pe Domnul Isus Cristos luând chip în noi, ci vrem să realizăm pacea şi bucuria pe care le avem în El. Iată primul pas pe un drum greşit. Toate acestea sunt nişte efecte, dar noi vrem să facem din ele cauze. Mă socot dator, zice Petru, să vă ţin treji prin înştiinţări şi să vă aduc aminte (vezi 2 Pet. 1.13). Este neplăcut să primeşti câteva ghionturi de la un astfel de sfătuitor cu o atât de bogată activitate duhovnicească. Viaţa activă şi activitatea duhovnicească nu sunt unul şi acelaşi lucru. Viaţa activă poate să fie un *surogat* pentru activitatea duhovnicească. Primejdia stă în faptul că ajungem să nu mai dorim eliberarea din această lenevire duhovnicească.

Ui

Lupta împotriva descurajării

Sunt lucruri anume rânduite ca să ne descurajeze. Lucruri care au în structura lor ceva asemănător cu moartea. Dacă vrei să-ţi faci evaluarea, trebuie să ţii seama şi de capacitatea de a te descuraja. Când vine Duhul Domnului, El nu ne dă vedenii. Ne porunceşte sa facem cel mai obişnuit lucru pe care ni l-am putea închipui. Descurajarea ne-ar putea face să ne întoarcem privirea de la lucrurile obişnuite din viaţa de toate zilele, dar întotdeauna, când apare Domnul, avem inspiraţia să facem cele mai simple şi naturale lucruri, despre care

niciodată nu ne-am fi putut închipui că ar avea de-a face cu cerul, că ar fi Dumnezeu în ele. Abia după ce le facem, băgăm de seamă că El este acolo. Inspiraţia care ne vine pe .această cale este o iniţiativă împotriva descurajării. Trebuie să facem lucrul care ni se pare a fi cel mai natural, şi să-1 facem prin Duhul. Dacă facem ceva să scăpăm de descurajare, nu reuşim decât s-o adâncim şi mai mult. Dacă însă, prin inspiraţie, Domnul ne face să simţim că trebuie făcut un anumit lucru şi noi îl facem, atunci descurajarea dispare. De îndată ce ne sculăm şi ascultăm, ajungem pe un înalt podiş spiritual. Dacă n-am ajunge niciodată descurajaţi, n-am fi nişte fiinţe vii. Orice fiinţă omenească este în stare să se descurajeze; altfel, n-ar avea capacitatea de a se avânta. întoarcerea la Dumnezeu nu-i serioasă, nu-i adevărată decât din momentul în care am văzut că s-a spulberat orice speranţă de a găsi un singur atom de credinţă, de încredere sau de bucurie în ceva care să-şi aibă izvorul în noi înşine. Să nu ne înşelăm asupra condiţiei cu care Duhul Sfânt vine să locuiască în noi. Trebuie neapărat să renunţăm la *a porunci* şi să învăţăm *a asculta.* în general, noi am vrea să posedăm puterea Duhului şi să ne folosim de ea după bunul nostru plac, în timp ce Dumnezeu înţelege, din contră, ca puterea divină să ne ia în stăpânire şi să se folosească de noi după cum vrea Duhul Sfânt. Să ne predăm puterii Lui pentru a fi conduşi de El, şi ea ne va fi dată, ea va veni să lucreze în noi şi prin noi. Nu vom putea primi puterea decât cu condiţia de a-I fi supuşi şi de a asculta de El fără rezerve. Lăsaţi Duhul

Sfânt să domnească în voi! Păcatele credincioşilor sunt pedepsite şi pot aduce chiar moartea trupului, dar în nici un caz nu ating mântuirea. (Ex: 1 Cor. 11.30-32; 1 Ioan 5.16; Iac. 5.14-16; Ioan 20.23; F.A. 10.43; 1338-39; Gal. 2.7-8). Există în voi şi bine care vă bucură, şi rău care vă întristează; dar voi n-aţi cunoaşte nici pe unul, nici pe altul, dacă Dumnezeul luminii şi al dragostei n-ar locui în profunzimile Eului vostru. Nu căutaţi deci şi să nu credeţi că veţi găsi o cale care să ducă la Dumnezeu în afară de viaţa interioară, aşa cum o făuresc aceste două forţe veşnice şi creatoare: Cuvântul lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt. „ *Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face slobozi."* (Ioan 8.32). Slobozi de ce? De orbirea şi rătăcirea raţiunii fireşti, de forme, de doctrine, de opinii pe care ar vrea să vi le impună oamenii. A fi în adevăr înseamnă a fi acolo unde era primul om când a ieşit din mâinile lui Dumnezeu, curat, purtând chipul şi asemănarea Lui. Despre adevărul pe care 1-a pierdut prin Cădere, omului nu i s-a mai putut vorbi decât prin tipuri şi umbre. Legea era un voal, profeţiile un voal, Cristos răstignit tot un voal. A fi în adevăr, ceea ce echivalează cu a fi în Domnul Isus, înseamnă a da la o parte orice voal, a sfârşi cu toate aceste dispensaţiuni, care n-ar fi survenit dacă n-ar fi trebuit să se ajungă la o reveleţie spirituală, la o încarnare a lui Cristos în sufletul celui mântuit. Deci dacă recurgeţi la altcineva decât la Duhul, dacă alergaţi după o altă putere decât aceea a Duhului, dacă vreţi ca Isus Cristos să fie Mântuitorul vostru, altfel decât

nãscându-Se spiritualiceşte în voi, veţi pierde avantajul harului şi al adevărului care au venit prin Domnul Isus Cristos şi nu veţi putea fi decât nişte iudei aflaţi sub Lege, sau nişte farisei plini de îndreptăţirea de sine.

Odihna

Dacă cineva renunţă la eforturile sale şi se odihneşte în Dumnezeu, în Acela Care a împlinit totul *pentru* noi şi vrea să împlinească totul *în* noi, când noi ne predăm încrederii liniştite a credinţei adevărate pentru a ne odihni în Dumnezeu, atunci omul acela va şti din experienţă ce înseamnă

adevărata sfinţire. Când un suflet intră în liniştea de sabat a încrederii depline, atunci vine Dumnezeu să ţină acolo sabatul şi să sfinţească, iar sufletul în care Se odihneşte El este la rândul lui sfinţit de El. Noi trăim în ziua a şaptea despre care nu se spune că s-a încheiat. Cum S-a odihnit în sfânta zi de sabat, aşa Se odihneşte El în Fiul Său cel Sfânt. Prin El putem intra acum în odihna lui Dumnezeu pe deplin.

„Doamne, fă ca inima mea să fie locul Tău de odihnă! în linişte şi într-o încredere deplină, doresc să mă odihnesc în Tine, având siguranţa că Tu faci totul în mine. Fie capărtăşia cu Tine, cu dragostea Ta şi cu voia Ta să constituie pentru mine taina unei vieţi de sfinţire!" Când El este totul pentru mine, atunci prezenţa Lui înseamnă sfinţirea mea. Odihna nu este încetarea lucrului pentru a nu mai face nimic, ci pentru a începe o nouă lucrare. Dumnezeu Se odihneşte, şi începe imediat să sfinţească

locul în care El Se odihneşte. Creaţiunea reprezintă lucrările de edificare a templului; sfinţirea înseamnă să intre şi să-Şi aranjeze locuinţa în el. Minunată unitate cu firea omenească! Poţi cunoaşte Biblia oricât de mult, şi totuşi să fii lipsit de putere. Ceea ce trebuie este ca Dumnezeu să ne vorbească înăuntru cu putere, prin Cuvântul Său cel viu ca noi să cunoaştem în mod intim pe Cel ce este Cuvântul Viu, Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu. Realitatea credinţei noastre se va arăta prin stăruinţă. Duhul Sfânt, Care vine de la Dumnezeu peste cei ce se alipesc de El, aceasta e credinţa. Pentru firea noastră, nimic nu-i mai greu decât a tăcea şi a aştepta. Ce înseamnă închinarea adevărată? înseamnă să mărturisim în faţa lui Dumnezeu cine este şi ce a făcut El, în timp ce inima ni-i plină de El, se bucură de El şi de toate căile şi lucrările Lui.

Moartea faţă de noi înşine şi pârtăşia cu Cristos

Vino, deci, şi aruncă la picioarele Domnului Isus această viaţa proprie şi firea ta cea veche! Apoi încrede-te în El! Nu te chinui să înţelegi totul, ci vino cu credinţa vie că Domnul Isus Cristos vrea să intre în inima ta cu puterea morţii Sale şi cu puterea vieţii Sale, şi atunci Duhul Sfânt ţi-L va aduce în 114
inimă pe Cristos în întregime, pe Cristos cel răstignit şi pe Cristos cel înviat şi proslăvit. Omul dintâi nu e bun de nimic. Trebuie să dispară, şi Dumnezeu intervine pentru a-Şi îndeplini planul Său în Cristos. Avem nevoie să ni se deschidă ochii, ca să înţelegem că Duhul Sfânt a luat loc în inimile noastre. Prin Persoana Duhului, este şi Dumnezeu prezent, şi Fiul de asemenea

(Ioan 14.23).
O, dacă ne-am da seama de vastitatea resurselor ascunse în inimile noastre! Este oare posibil ca Fiul lui Dumnezeu să-Şi fi vărsat sângele, iar păcatele mele să nu fie iertate? Nicidecum. Atunci, oare, este, posibil ca Fiul lui Dumnezeu să fie glorificat şi eu să nu fi primit Duhul Sfânt? Numai unde se predică Crucea lucrează Duhul Sfânt. Numai crezând în sângele lui Cristos care curăţă de orice păcat şi numai având conştiinţa curăţită prin sângele Mielului, putem primi ungerea Duhului Sfânt. Crezând că Dumnezeu primeşte jertfa vie a întregii mele fiinţe şi că El îmi acordă binecuvântarea, eu mi-o însuşesc. E mare diferenţă între însuşirea prin credinţă a unui har şi experimentarea lui. Neînţelegând lucrul acesta, mulţi creştini s-au descurajat, văzând că nu se pot bucura imediat de ceea ce li s-a promis. îndată ce aţi răspuns invitaţiei lui Cristos şi aţi făcut predarea cerută, aveţi datoria de a crede că El v-a primit ofranda şi revarsă asupra voastră plinătatea Duhului. Totuşi se poate să nu observaţi nici o schimbare în starea voastră spirituală. Este momentul de a persevera. Să credeţi ca şi cum aţi vedea scris pe cer că Dumnezeu a primit darul vostru, ca un fapt împlinit. Socotiţi-vă oameni care aţi predat, cu adevărat, totul ca să obţineţi darul ceresc! Să credeţi că Dumnezeu a turnat asupra voastră plinătatea Duhului, şi în curând, vă veţi bucura de ea. Mulţumiţi prin credinţă şi aşteptaţi! Nu veţi fi dezamăgiţi.
Voia lui Dumnezeu
Numai cine se predă în totul pentru a face voia lui Dumnezeu şi tocmai de aceea vrea să-L aibă pe Cristos

va face experienţa deplină a locuirii lui Cristos în sufletul său şi va putea spune cu adevărat: „Cristos trăieşte în mine." Acela
115
va putea face voia lui Dumnezeu întotdeauna, cu bucurie. Aici se află secretul simplu şi totuşi aşa de ascuns al desăvârşirii creştine. O continuă dorinţă de a nu trăi nici o clipă altfel decât în deplină concordanţă cu voia lui Dumnezeu, o convingere adâncă despre totala noastră neputinţă, adevărata cunoaştere a lucrării lui Cristos, El, singurul împlinitor al voii lui Dumnezeu, Care a fost rânduit de Dumnezeu să lucreze în mine voia aceasta, o puternică încredinţare că El va face lucrul acesta... iată, acestea sunt diferite feţe ale marelui adevăr: Domnul Isus a venit să facă voia lui Dumnezeu şi, prin această voie, noi suntem sfinţiţi. Voia **lui** Dumnezeu este ca oamenii să intre în legătură spirituală cu El. în scopul acesta, El a încheiat un legământ cu omul. Duhul Sfânt este răspunsul lui Dumnezeu la credinţă, nu la rugăciune. Credinţa are două feţe: osândirea de sine şi primirea mântuirii (aşa a fost cu tâlharul de pe cruce). Numai cu o astfel de credinţă se primeşte Duhul Sfânt.

„Eu sunt Viţa, voi mlădiţele"

N-am eu voie să cred că atunci când îmi fac lucrul, când trebuie să predic, sau să conduc o clasă biblică, sau să vizitez pe cei părăsiţi, toată răspunderea lucrării rămâne asupra lui Cristos? Este tocmai ceea ce vrea Cristos să te înveţe. El vrea ca, în toată lucrarea ta, temeiul să fie întotdeauna certitudinea simplă şi binecuvântată: Cristos

va avea grijă de toate. Cum răspunde El la această dependenţă plină de încredere? Răspunde prin trimiterea Duhului Sfânt, nu din când în când, ca un dar deosebit, căci nu trebuie să uităm că relaţia dintre mlădiţă şi viţă este de aşa natură încât legătura vitală rămâne neîntreruptă, zi de zi şi ceas de ceas.
Pentru a fi plin de Duhul Sfânt nu trebuie decât să-i spunem păcatului pe nume şi să venim cu el la Cruce.
Faptul că trebuie să înaintăm fiind plini de Duhul Sfânt prezintă o importanţă extraordinară. Chiar dacă pentru întristarea Duhului am găsit iertare în sângele Domnului Isus Cristos, totuşi Duhul nu va începe să zidească decât după ce am înţeles şi am luat pentru noi mântuirea, nu numai ca iertare de păcat, ci şi ca 116
izbăvire de sub puterea păcatului. Trebuie să silabisim învăţăturile începătoare ale mântuirii, până când vom simţi în adâncul nostru, pentru fiecare păcat, o durere de nesuportat, aşa încât să ne fie cu neputinţă a-L mai întrista pe Duhul Sfânt. Din cauză că Duhul a fost mereu întristat, Biserica n-a ajuns încă la măsura plinătăţii lui Cristos, deşi au trecut atâtea veacuri. Duhul Sfânt împlineşte în mine, în mod subiectiv, ceea ce Cristos a făcut în mine sub aspect obiectiv.
Taina vieţii de credinţă stă în a ne lepăda de propria noastră viaţă, a o urî şi a o părăsi. Acelaşi Domn Isus, Care a fost pe cruce împlinitorul voii lui Dumnezeu pentru mântuirea ta, trăieşte acum în cer, pentru a aduce la îndeplinire în tine aceeaşi voie a lui Dumnezeu. Dacă vrem să-L vedem pe Domnul Isus, ar trebui să ţinem seama că El Se iveşte rareori acolo unde îl aşteptăm. El

apare acolo unde ne-am aştepta noi mai puţin şi într-un complex de împrejurări total nefavorabil. Un lucrător creştin poate rămâne credincios numai dacă e mereu gata pentru o vizită neaşteptată. Stai liniştit şi crede că tot ce a spus Dumnezeu este adevărat, cu toate că, momentan, nu poţi înţelege ce face El. El urmăreşte, în ascuns, lucruri mai mari decât acelea pentru care te rogi tu.

Identificarea cu Cristos

Eşti tu atât de puţin identificat cu viaţa Domnului Isus, încât să nu te aşezi în poziţia unui copil al lui Dumnezeu care stă de vorbă cu El cu privire-la orice lucru şi recunoaşte că toate vin din mâna Lui? Lucrează harul Său în viaţa ta, prin tine, în treburile tale, în gospodăria ta? Te-ai întrebat de ce trebuie să treci prin lucrurile prin care treci? Rămâi într-o deplină părtăşie cu El! Viaţa reprezentativă a Domnului Isus trebuie să devină propria ta viaţă, simplă şi dinamică; aşa cum a trăit şi a lucrat El printre oameni, aşa trebuie să trăiască şi în tine. Se roagă Fiul lui Dumnezeu în mine sau îi fac prescripţii? îşi îndeplineşte El slujba în mine aşa cum Şi-o făcea când era pe pământ? Trece Fiul lui Dumnezeu în mine prin suferinţe când caută să-Şi împlinească planurile Sale? Cu cât cunoaştem mai bine viaţa lăuntrică a celor mai avansaţi

dintre sfinţi, cu atât mai bine recunoaştem în ce constă planul _ lui Dumnezeu, şi anume: *să împlinim ce lipseşte suferinţelor lui Cristos.* Mai este mult de făcut în sensul acestei împliniri.

O dublă desăvârşire

Cristos îl face pe închinător desăvârşit în ceea ce priveşte conştiinţa, astfel că orice sentiment de păcat este şters, iar Sf. Scriptură spune despre sfinţi, adică despre credincioşii în Cristos, că El i-a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna. în amândouă cazurile, este vorba de una şi aceeaşi perfecţiune. în calitatea Sa de Fiu al omului, al doilea Adam, Care trăieşte în toţi cei ce sunt ai Lui, El a fost făcut desăvârşit pentru ei şi i-a făcut desăvârşiţi în El însuşi. Desăvârşirea Lui şi desăvârşirea lor sunt identice. Am văzut în ce constă desăvârşirea Sa. învăţând ascultarea, ascultarea care merge până la moarte, El a dus la desăvârşire firea omenească: firea Sa şi aceea a răscumpăraţilor Săi. Două lucruri sunt de reţinut: credinţa trebuie să vadă limpede ce făgăduieşte Dumnezeu, apoi să-I dea voie să facă în noi ce a promis. Rugaţi-vă ca Duhul Sfânt să vă lămurească şi să vă ferească de vederi parţiale şi incomplete cu privire la ce poate face în noi Marele nostru Preot. După aceea să socotiţi ca fiind lucrarea voastră esenţială faptul de a aştepta totul de la El şi a ceda lucrării Duhului în adorare şi încredere.

Judecata

Babilonul începe cu Nimrod. Acest oraş antic a fost se-diul gloriei, al ambiţiei omului şi al independenţei lui faţă de Dumnezeu. E îngrozitor să ne gândim că toate principiile Babilonului se desfăşoară acum în mărturia creştină. După răpirea Bisericii, ele vor lua forma finală. Toate trăsăturile morale ale Babilonului sunt deja prezente, şi sfinţii trebuie să le judece şi să le evite. în

toate lucrurile tentante pentru mine, pâlpâie focul iadului. Putem socoti omul vechi mort, oricând şi în orice stare ne-am afla, fie ea cât de jalnică. E nepreţuitul nostru har ca, atunci când suntem confruntaţi cu orice pericol, mare sau mic, să lansăm strigătul de alarmă *S.O.S.* pe care-1 trimit marinarii aflaţi, în primejdie. Trebuie să înţelegi

că actuala stare de lucruri e ceva în care nu te poţi amesteca. Domnul însuşi trebuie să hotărască dacă, în perioada aceasta, este mai bine să te bucuri sau să te întristezi.

Izvorul adevăratei smerenii

Domnul însuşi ne va învăţa care este izvorul adevăratei smerenii şi care este puterea ei. Avem cunoştinţă de faptul că Dumnezeu este Cel ce împlineşte totul în toţi şi datoria noastră este să ne lăsăm cu totul în voia Lui, ca să nu mai fim nimic şi să nu mai facem nimic de la noi înşine. Pământul va fi al celor blânzi, al celor ce nu mai speră nimic de la ei înşişi. Credincioşii caută puterea, nu pe Dumnezeu. Se pune accentul pe căutarea experienţelor spirituale exterioare. Interesul nu izvorăşte din foamea după Dumnezeu, ci din dorinţa de a descoperi fericirea interioară, de a găsi bucurie, putere, şi ne trezim că mai degrabă le căutăm pe acestea decât pe Dumnezeu însuşi. A-L vedea pe Dumnezeu este singurul scop cu care a fost răscumpărat omul de Domnul Isus Cristos. Dumnezeu e gata să împlinească în noi tot ce ne-a făgăduit. Dar nu poate dacă nu-L lăsăm pe El să lucreze în inima noastră, în mod liber,

nemaisprijinindu-ne deloc pe eforturile noastre. Voind să lucrăm noi înşine, împiedicăm lucrarea lui Dumnezeu.

Mântuirea

Pe baza a ceea ce a făcut Domnul Isus pe cruce, orice om poate intra în comuniune cu Dumnezeu. Omul nu se poate mântui pe sine însuşi; mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu; ea este împlinită şi desăvârşită. Obţinerea sau pierderea ei de către om atârnă de interesul sau de nepăsarea lui. Trebuie să facem întotdeauna deosebire între aflarea mântuirii şi experienţa conştientă a mântuirii în viaţa fiecărui om.

Iubirea

Ceea ce-L întristează, în primul rând, pe Duhul Sfânt este lipsa de iubire. întreaga noastră legătură cu Domnul Isus trebuie să fie un lucru nou, bazat pe dragostea nemărginită, a

Aceluia Care, în mod real, vrea să aibă părtăşie cu mine în orice loc şi în orice clipă şi să mă păzească de Cel Rău. El poate să înlăture tot ce ar putea fi rău în inima sau în firea noastră, tot ce n-ar vrea să I se supună Lui. *„Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus...* "(2 Cor. 5.17). Lucrul acesta e adevărat în mod literal pentru cel care înţelege şi experimentează ce înseamnă a fi în Cristos. Este sfânta Sa voie de a trăi în noi şi ne face astfel capabili să trăim viaţa pe care a dus-o El când a fost pe pământ. El aşteaptă doar consimţământul nostru. Cât priveşte realizarea, grija aceasta rămâne în seama Lui. Să privim la Domnul Isus,

Care este nu numai Modelul nostru, dar şi împlinirea a ceea ce urmează să se producă în noi. Să-I promitem lui Dumnezeu că am prefera să murim, decât să-L facem pe El mincinos. Ar trebui să ne ruşinăm din cauză că nu mai încetăm cu îndoielile!

C#* *Despre Sfânta Treime*

Cuvântul lui Dumnezeu

.im_tâta vreme cât voinţa lui Dumnezeu, porunca Lui, ajunge la mine prin glasul unui om sau prin citirea unei cărţi, ea nu va avea putere în mine; pe când, dacă eu intru în legătură directă cu Dumnezeu, ascultându-I glasul, porunca Lui este însoţită de viaţă, de o putere vie care uşurează împlinirea. Cristos este Cuvântul viu. A asculta de glasul Lui înseamnă a renunţa la orice voinţă, la orice înţelepciune proprie, a închide urechea faţă de orice glas, pentru a nu asculta de nici o altă îndrumare în afară de aceea a Duhului Sfânt. Omul duhovnicesc trebuie să înveţe un anumit fel de a vorbi. Dumnezeu făgăduieşte că va pune Legea Sa în duhul nostru şi o va scrie în inimile noastre, aşa încât să devină firea noastră lăuntrică şi chiar viaţa noastră. Avem „pace" cu Dumnezeu, „neprihănire", putere. Avem, dar nu ştim, ce avem din cauză că n-am crescut normal şi nu ne-am identificat cu Domnul Isus, ca să avem propria Lui conştiinţă de sine. Nu putem avea altă conştiinţă de sine decât conştiinţa de sine a Domnului Isus Cristos. Trăind în omul cel vechi, în noi înşine, nu în Cristos, nu ne putem da seama nici că „avem", nici ce „avem".

Cuvântul scris, în anumite momente (slavă Domnului că-i aşa!) ne apare într-o deosebită strălucire, în adunări

binecuvântate, când copiii lui Dumnezeu sunt împreună, dar nu acest fapt este principalul, ci lucrul de căpetenie este creşterea noastră, care atârnă de păzirea în toată simplitatea, a Cuvântului scris, fie că e viu în noi sau nu, pentru că aşa este scris.

121

Biblia

W. Scot, pe patul de moarte, a spus: „Adu-mi Cartea! Nu există decât o singură carte".

Wilson: „Omul care se dedică studierii Bibliei se alipeşte de tot ce este mai bun în lumea aceasta".

Napoleon: „Iat-o pe masă. Mereu am citit-o, şi mereu cu aceeaşi plăcere. Nu numai că prin ea mintea îţi este absorbită, dar este şi controlată, şi având această carte drept călăuză, nu te poţi rătăci".

I. Kant: „Existenţa Bibliei, ca o carte pentru popor, este cel mai mare folos pe care 1-a experimentat neamul omenesc".

Isaac Newton: „Eu consider Scripturile lui Dumnezeu ca fiind cea mai sublimă filozofie".

Supunerea faţa de Cuvântul lui Dumnezeu

Poporul lui Dumnezeu trebuie să înţeleagă că numai Cuvântul lui Dumnezeu este acela care desparte sufletul şi duhul lor. Domnul Isus însuşi este Cuvântul cel viu ăl lui Dumnezeu; astfel că El însuşi face despărţirea.

Suntem noi dispuşi să-I predăm viaţa şi îndeplinirea lucrării, lăsându-1 să stea între sufletul şi duhul nostru? Suntem noi gata să avem viaţa Lui în aşa plinătate a duhului nostru, încât viaţa sufletului să fie imobilizată?

Biblia este Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Domnul

Isus foloseşte învăţătura Bibliei ca să despartă sufletul şi duhul. Vreţi să urmaţi adevărul acesta? Suntem noi gata să facem ce ne învaţă Sf. Scriptură? Putem noi să ascultăm de Domnul, potrivit cu învăţătura Sf. Scripturi, fără să mai ţinem seama de părerile noastre? Considerăm noi autoritatea Bibliei ca suficientă, fără să mai căutăm ajutorul omenesc în ascultare? Trebuie să ascultăm de Domnul şi de tot ce ne învaţă El în Cuvântul Său, dacă vrem să intrăm pe o cărare cu adevărat spirituală.
Aceasta este sabia care lucrează la despărţirea sufletului şi duhului nostru.

Lucrarea lui Dumnezeu

Domnul Isus a biruit lumea, dar nu numai lumea în general, ci El a biruit lumea ta, mica ta lume în care te mişti, cu toate greutăţile care sunt legate de temperamentul tău, de

sentimentele tale, de împrejurările în care te afli care te pot duce fie la uşurătate, fie la apăsare. Oricare ar fi problmele tale, El are, pentru tine, o scăpare, un adăpost, o acoperire.

Cristos, Domnul nostru

întruparea, viaţa, moartea, învierea şi înălţarea în slavă a Domnului Isus sunt temelia creştinismului. Duhul Sfânt este intim legat de această învăţătură. în primul rând, El ni-L descoperă pe Cristos pentru ca noi să-L sfinţim pe El ca Domn al inimilor noastre. Lucrarea Duhului constă în a ne face absolut reală această temă centrală şi esenţială a Evangheliei, pentru, ca să trăim în consecinţă. Fie că privim înapoi la păcatele noastre,

Cristos este Domnul: *„El a şters zapisul care stătea împotriva noastră" (.Col.* 2. 14). Dacă ne uităm la umblarea noastră de fiecare zi, El este Domnul inimilor noastre şi va avea stăpânire asupra fiinţei noastre până când planul lui Dumnezeu va fi împlinit în noi. Dacă privim la amurgul vieţii noastre, El este Domnul nostru dintotdeauna. El este Cel ce ocupă orizontul gândurilor noastre şi a Cărui venire o aşteptăm.

Cristos în **noi**

Dragă frate, bogăţiile slavei Dumnezeului nostru din cer ţi-au fost arătate în faptul că El vrea ca tu să-L ai pe Cristos, Fiul Lui, trăind în tine. O, dacă am ajunge odată, nu să cerem puţină binecuvântare, unînceput de binecuvântare, ei să avem întreaga noastră inimă deschisă pentru ca puterea Domnului Isus Cristos să locuiască în ea, s-o controleze şi s-o sfinţească. Cristos este puterea lui Dumnezeu, şi noi avem nevoie de Cristos în întregime, de Cristos în fiecare zi, descoperit din nou prin Duhul Sfânt; şi atunci puterea lui Dumnezeu va lucra în noi. Trebuie să ne alipim de Cristos, să ne unim cu El, pentru ca să avem o mai mare descoperire a realităţii locuirii Sale în mijlocul alor Săi. Atunci va veni binecuvântarea aceea: *„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura"*"(Ioan738). Suntem pregătiţi pentru a primi această putere? Poţi tu să spui, dacă te-ai duce înaintea Domnului: „Doamne, este ceva în mine care nu-i în

concordanţă cu voia Ta, care n-a fost rânduit de Tire şi care nu-i în totul predat Ţie?" Dacă am fi dispuşi să

aşteptăm, şi să aşteptăm cu răbdare, am rămâne uimiţi constatând cât de superficiali am fost altădată, pe când ne socoteam nişte oameni predaţi Domnului.
întreaga noastră legătură cu Domnul Isus trebuie să fie un lucru nou, bazat pe dragostea Lui nemărginită care, în mod real, vrea să aibă părtăşie cu mine, în orice loc şi în orice clipă, şi să mă păzească de Cel Rău. Nu poţi privi slava Lui cu faţa descoperită (2 Cor. 3.18) decât dacă Duhul însuşi îţi deschide ochii şi îţi face parte de minunăţiile ei. Duhul Sfânt poate să-ţi descopere, trăsătură după trăsătură şi punct cu punct, chipul şi firea lui Cristos, şi are libertatea să te mustre şi să-ţi aducă la cunoştinţă lucrurile care nu se potrivesc cu gândul lui Cristos în ceea ce faci sau, dimpotrivă, nu faci: în gânduri şi în motivaţii, în ton şi în mişcări. îl iubiţi pe Cristos? Vreţi să fiţi ca El şi în El? Atunci moartea să vă fie cel mai de dorit lucru de pe pământ: moartea faţă de voi înşivă şi păr-tăşia cu Cristos. Vino şi aruncă la picioarele Lui această viaţă egoistă şi firea ta cea veche! Apoi încrede-te în El! Nu te chinui să înţelegi totul, ci vino cu credinţa vie că Cristos vrea să intre în inima ta cu puterea morţii şi a vieţii Sale, şi atunci Duhul Sfânt ţi-L va aduce în inimă pe Cristos în întregime: pe Cristos cel răstignit, dar şi pe Cristos cel înviat şi proslăvit.
Cristos, viaţa noastră
1. Cristos este exemplu pentru noi.
2. Cristos este jertfa noastră de ispăşire.
3. Cristos este izbăvitorul nostru de păcat.
4. Cristos în noi este tăria şi viaţa noastră.
Viaţa lui Cristos pe pământ este deplina reprezentare a

ceea ce vrea Dumnezeu de la mine, a ceea ce-mi cere El să fac. Găsim în viaţa Lui predare deplină. El n-a venit pe pământ cu alt scop decât să facă voia lui Dumnezeu. Eu nu pot face nimic de la mine însumi; deci viaţa lui Cristos trebuie să fie viaţa mea.

Zadarnic ar fi venit să ne fie numai exemplu, căci noi nu puteam să-L urmăm, fiind vânduţi robi păcatului; dar am fost 124

apropiaţi prin sângele lui Cristos, şi acum avem îndrăzneală să ne apropiem tot mai mult de El pe acelaşi temei.

Te gândeşti că predarea ta nu-i deplină pentru că nu eşti vrednic, dar vrednicia nu ţine de adâncimea sau înălţimea predării tale. Vrednicia ta este inclusă în Cristos Isus. Să nu uităm că „altarul sfinţeşte darul".

îndrăznesc eu, cu adevărat, să-L las pe Dumnezeu să fie pentru mine tot ce a făgăduit El să fie? De îndată ce ai luat hotărârea să te porţi cu credincioşie faţă de Domnul Isus Cristos, ai devenit un martor împotriva ta însuţi. în *a fi mereu însetat stă* secretul lui *a nu mai înseta niciodată.* Eşti tu atât de identificat cu viaţa Domnului Isus, încât să nu fii decât un simplu copil al lui Dumnezeu, care îi aduce la cunoştinţă toate problemele şi recunoaşte că toate lucrurile vin din mâna Sa? Trăieşte Fiul cel Veşnic în tine aşa cum trăieşte El în casa Tatălui Său? Viaţa reprezentativă a Domnului Isus trebuie să devină propria ta viaţă; simplu; cum a lucrat şi a trăit El printre oameni, aşa trebuie să trăiască şi în tine. Se roagă Fiul lui Dumnezeu în mine, sau eu îi fac greutăţi? îşi îndeplineşte El în mine slujba, aşa cum Şi-a

făcut-o când a fost în trup pe pământ? Trece Fiul lui Dumnezeu în mine prin suferinţe ca Să-Şi împlinească planurile Sale?

Cristos, jertfa noastră

în Sf. Scriptură observăm că Cristos nu este numai Preot şi Jertfă, „Mielul care a fost înjunghiat", ci este El însuşi Altar. Şi dacă cineva se teme şi se întreabă: „Poate oare Dumnezeu să mă primească în slăbiciunea în care mă găsesc?", să vină la El fără nici o frică. Aşază-te în Cristos, Altarul cel viu, Jertfa veşnică, Preotul Care te poate face să capeţi trecere înaintea lui Dumnezeu în orice clipă, şi să rămâi acolo! Rămâi în Cristos, într-o dulce meditaţie şi credinţă, şi, oricât ai fi de nevrednic şi de slab, aminteşte-ţi că „altarul sfinţeşte darul", precum şi că, fiind şi rămânând în Cristos, Dumnezeu nu Se uită la slăbiciunea mea, iar eu ajung plăcut în ochii Lui.

Dragă frate, caută să păstrezi acest adevăr nu numai ca o învăţătură pentru mângâierea şi mântuirea celui neîntors la

"Dumnezeu, asigurându-1 de o deplină şi imediată iertare, dar păstrează-1 şi ca o mărturie pentru un neîntrerupt acces la Dumnezeu. Dacă umblăm în lumină, sângele lui Cristos ne curăţă de orice păcat. în Cristos, uşa casei Tatălui îmi este deschisă în orice moment.

Cristos, mântuirea. Prietenul şi speranţa noastră

Dar eu **îl** am pe Cristos nu numai ca exemplu şi ca jertfă, ci şi ca Mântuitorul meu Care mă izbăveşte de sub puterea păcatului, ca Prieten, Căpetenie şi Călăuză

în viaţa mea: *„Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele "* a zis El. Ceea ce trebuie să realizăm noi este faptul că Domnul Isus Cristos este mai aproape de noi decât cel mai intim şi mai devotat prieten. Dacă ne-am întoarce privirile şi le-am fixa, în statornicie, cu umilinţă şi încredere, spre Faţa Domnului Isus, El ni Se va arăta în aşa fel încât inimile noastre se vor umple de sentimentul prezenţei Sale. El poate şi aşteaptă să facă acest lucru. „O, Doamne, când va veni timpul ca Fiul Tău să ne fie mai aproape decât un tată sau o mamă sau un copil? Grăbeşte, Te rugăm, ceasul acesta!" Cristos doreşte să trăiască în tine şi să umble cu tine; şi El poate să facă lucrul acesta. El vrea să-ţi -fie tovarăş, ca să nu fii niciodată singur. Nu există greutate sau primejdie în faţa căreia El să nu-Şi îndeplinească făgăduinţa făcută de Iehova în Vechiul Testement: *„Eu voi fi cu tine".*
Cristos în mine este adevărata mea viaţă şi adevărata mea putere. Dar aceasta, după cum spune apostolul Pavel, este marea evanghelie, taina tainelor ascunsă de veacuri, dar descoperită acum; taina poporului lui Dumnezeu pe care el o numeşte *„bogăţia slavei acestei taine": „Cristos în voi, nădejdea slavei* "(Col. 1.27). Nu căuta fericirea, ci caută-L pe El însuşi! Pentru orice om nu este decât o singură fericire: dragostea lui Dumnezeu.

Trupul lui Cristos (1 Cor. 11)

Corintenii nu deosebeau Trupul lui Cristos, şi, în felul acesta, fiecare dintre ei era preocupat de propria sa persoană: *„Căci atunci când staţi la masă, fiecare se grăbeşte să-şi ia cina adusă de el, înaintea altuia."* (1

Cor. 11.21). 126
Principiul Eului era îngăduit acolo să dea nişte roade atât de vizibile şi de urâcioase, încât erau lezate chiar şi sentimentele cele mai fireşti. Noi ne adunăm în unitatea singurului Trup al lui Cristos, adus la viaţă, însufleţit, învăţat şi stăpânit de un singur Duh. Şi, desigur, gândul nostru, adunându-ne astfel, n-ar trebui să fie nici mâncarea pe care am adus-o, nici partea pe care o vom avea în adunare, ci bunătatea şi harul demn de admirat ale Celui Care ne-a încredinţat în paza Duhului Sfânt, Care nu va întârzia, dacă aşteptăm totul cu smerenie de la El, să arate fiecăruia locul şi lucrarea care i se cuvin, fără a trebui să ne facem griji în această privinţă. Chiar dorinţa după sfinţenie şi după pregătirea pentru răpire este un lucru trist, dacă nu urmăreşte zidirea întregului Trup. în orice dorinţă după curăţire şi după sfinţire, te învârteşti pe loc, dacă te mărgineşti la a căuta mulţumirea şi înaintarea ta personală! încă n-ai înţeles şi n-ai văzut că noi suntem chemaţi, îndreptăţiţi, sfinţiţi şi proslăviţi, nu pentru meritele noastre, ci pentru că Domnul Isus aşteaptă să I se pregătească Mireasa.

Desăvârşiţi în **Cristos**

Voi sunteţi desăvârşiţi în Cristos! Această desăvârşire este partea copilului lui Dumnezeu, chiar a celui mai slab, a celui mai puţin cunoscător. Toţi copiii lui Dumnezeu au totul deplin, adică sunt desăvârşiţi, în Cristos. Apostolul Pavel nu zice: „veţi fi", nici: „poate că sunteţi", „nădăjduiţi să fiţi" sau, „rugaţi-vă să fiţi", ci prin Duhul Sfânt, el spune hotărât: „ *Voi sunteţi desăvârşiţi în Cristos".* Aici este adevăratul punct de

plecare pentru creştin şi înseamnă să răstorni totul dacă îţi faci un scop din ceea ce Dumnezeu a făcut doar un punct de plecare. Dar va spune cineva: „N-avem noi păcate, lipsuri, slăbiciuni?" Negreşit că le avem. Avem păcate în noi, dar nu asupra noastră. înaintea lui Dumnezeu, noi nu suntem în noi înşine, ci „în Cristos". în El suntem desăvârşiţi.

Cristos, Marele nostru Preot

Scopul Domnului Isus este să-i facă pe oameni aşa cum este El, iar semnul distinctiv al Fiului lui Dumnezeu este golirea de sine. Dacă eşti întristat şi amărât, motivul trebuie

căutat numai în faptul că ai oprit pentru tine binecuvântările pe care ţi le-a dat Dumnezeu. Dacă le-ai fi revărsat înaintea Domnului, ai fi fost cel mai fericit om din lume. Dacă opreşti mereu pentru tine binecuvântările lui Dumnezeu, atunci orizontul altor oameni nu se lărgeşte prin tine, pentru că n-ai învăţat să torni ceva înaintea Domnului ca David în 2 Samuel 23.16.

Cât va mai trece oare până când Domnul ne va izbăvi de obiceiul nesănătos de a ne gândi numai la noi înşine?

Zi şi noapte, Marele nostru Preot Se prezintă pentru noi înaintea lui Dumnezeu. El, Care cunoaşte slăbiciunea noastră şi înţelege ce simţim noi - căci a trecut prin toate etapele vieţii omeneşti - El este în stare să ne facă biruitori în ispită, să ne mângâie, să ne sprijine în slăbiciune.

Râuri de apă vie

Bucuria Domnului Isus consta în deplina Sa predare în mâinile Tatălui. Caută să ai o bună relaţie cu Dumnezeu; gă-seşte-ţi bucuria în legătura aceasta, şi atunci râuri de apă vie vor curge din inima ta. Să fii o fântână pentru Dommri Isus Cristos, prin care El să-Şi poată revărsa apa Lui cea vie. încetează să mai fii conştient de tine însuţi; aruncă de la tine .deşertăciunea şi trăieşte viaţa care este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Viaţa aflată într-o bună legătură cu Dumnezeu este tot aşa de naturală ca respiraţia, oriunde te-ai găsi. Cele mai mari binecuvântări ţi-au venit prin acei oameni care au fost complet inconştienţi de influenţa lor.

Gândul Domnului Isus Cristos

1. Gând de amabilitate şi de iubire.
2. Gând de umilinţă.
3. Gând de predare deplină.
4. Gând de blândeţe.

Să examinăm şi să studiem gândul lui Cristos! Să-1 păs-trăm necurmat înaintea ochilor ca să putem privi mereu la Domnul Isus. Cea mai mare dorinţă a inimii noastre? Să fim

asemenea Lui. Credinţa aşteaptă de la Dumnezeu nu numai darul, ci şi puterea de a-1 primi. Credinţa are nevoie nu numai de Fiul, ci şi de Duhul Sfânt Care ne ajută să o primim şi să o păstrăm.

Templul Domnului Isus Cristos

Dar Duhul lui Dumnezeu face mai mult decât să dea viaţă unui păcătos mort. El devine, după aceea, puterea

acestei vieţi. Când un om crede „Evanghelia mântuirii sale", Duhul Sfânt, ca o persoană distinctă, intră în el şi îşi face locuinţa în inima lui (Ef. 1.13). El este pecetluit pentru ziua răscumpărării, adică ziua mântuirii trupului (Ef. 4.30). Vedeţi şi Romani 8.9, 14, 16 precum şi cuvintele Domnului în Ioan 14.17. Potrivit celor scrise la 1 Corinteni 6.19 trupul celui credincios devine astfel templul Duhului Sfânt Care este în el. El nu mai este al lui, ci a fost cumpărat cu un preţ. Pe zidurile unei case care părea să fie un hotel, era următorul anunţ: „Această casă va fi deschisă din nou la data de..., sub o conducere cu totul nouă". Am înţeles că ea îşi schimbase stăpânul şi avea acum un proprietar nou. Aşa se întâmplă şi cu cel credincios. El este aceeaşi persoană, cu aceleaşi însuşiri pe care le avea înainte, poate că are aceleaşi ocupaţii, aceeaşi poziţie în societate, dar a devenit proprietatea altuia. El aparţine lui Cristos, şi în felul acesta este aşezat sub o conducere cu totul nouă, căci Duhul Sfânt rămâne în trupul .creştinului, făcând din el locuinţa Sa, conducând casa, din acest moment, după principii cereşti.

Viaţa în Cristos

Cristos a îndeplinit *pentru noi* pe pământ, în slăbiciune, lucrarea Sa de răscumpărare. Dar acum, în puterea învierii şi a înălţării, El o împlineşte în noi de la înălţimea cerului (Murray). Crucea proclamă iertarera păcatelor. Tronul ceresc, graţie Regelui şi Marelui nostru Preot, ne face să intrăm în odihna lui Dumnezeu, în viaţa de biruinţă (Murray). Orice act pe care Cristos îl îndeplineşte în noi, El îl săvârşeşte în puterea unei vieţi

nepieritoare. Nu mai este vorba despre o lege care constrânge dinafară, ci de o viaţă care lucrează dinăuntru, astfel că, a-L iubi pe Dumnezeu şi a asculta de El, de aici

înainte face parte din însăşi firea noastră. Preoţia lui Cristos lucrând în profunzimile fiinţei noastre spirituale ne ridică, nu cu gândul sau cu imaginaţia, ci în duh şi în adorare, până la comuniunea vie cu Dumnezeu. Şi această viaţă pe care ne-o insuflă, fiind propria Sa viaţă, este neapărat sănătoasă şi viguroasă, o viaţă care nu-i destinată să cunoască nici măcar pentru o singură clipă vreo cât de neînsemnată vestejire sau întrerupere. Este viaţa veşnică, menţinută în noi de Marele nostru Preot.

Melhisedec şi şarpele de aramă - tipuri ale lui Cristos

Mulţi nici n-au auzit despre viaţa cea nouă în Cristos. Alţii au auzit, dar nu consimt să părăsească totul de dragul ei. Alţii ar fi dispuşi să părăsească totul, dar nu îndrăznesc, nu vor să creadă că Cristos e Melhisedec al lor, Preot în veac, făcând totul în puterea vieţii veşnice. Nu suntem mântuţi prin faptul că nu mai avem nici un fel de datorie, nici prin posibilitatea de a mai contracta datorii, ci prin faptul că avem un credit nelimitat cu care putem acoperi orice datorie veche, actuală sau viitoare. De exemplu, în cazul şarpelui de aramă: Dumnezeu nu nimiceşte şerpii veninoşi, ci porunceşte lui Moise să facă un şarpe de aramă. Evreii s-au rugat să depărteze şerpii veninoşi, dar Dumnezeu le răspunde altfel. Mai

puteau ei acum să aibă frică de şerpii veninoşi?
Sângele Domnului Isus
1. Ne spală de păcate.
2. Ne linişteşte conştiinţa.
3. Astupă gura Vrăjmaşului care ne învinuieşte. Sângele lui Cristos lucrează în aceste trei direcţii: asupra lui Dumnezeu, asupra omlui, asupra lui Satan.
Duhul Sfânt, arvuna moştenirii noastre
Binecuvântarea dată de Dumnezeu prin Duhul Sfânt are •mai multe feţe. Duhul lui Dumnezeu, Care, atunci când am crezut în Domnul Isus, ne-a dat mărturia că suntem copii ai 130
lui Dumnezeu, este acelaşi Duh Care „unge" şi pecetluieşte, fiind „arvuna" moştenirii noastre. Cât trăim în trupul acesta, Dumnezeu trebuie să ne înfăţişeze, bucată cu bucată, măreţia şi bogăţiile cuprinse în darul Duhului Sfânt. Răscumpărarea sufletului nostru este un fapt împlinit (Col. 1.14), dar Sf. Scriptură mai vorbeşte şi despre o altă răscumpărare pe care o aşteptăm; este vorba despre răscumpărarea trupului nostru (Rom. 8.23.). Căpetenia mântuirii noastre duce pe mulţi fii la slavă (Evr. 2.10). Prin pecetluirea cu Duhul Sfânt, Dumnezeu îşi arată dreptul de proprietate: „Tu eşti al meu". Prin arvuna Duhului Sfânt, „avem siguranţa moştenirii" şi putem spune: „Moştenirea este a noastră". Până la intrarea în stăpânirea ei, credincioşia Lui ne poartă de grijă să nu obosim sau să lâncezim, iar puterea Lui ne ţine şi ne fereşte de vicleniile şi asalturile puterilor întunericului.
Templul Duhului Sfânt

Când Domnul Isus umbla pe pământ, trupul Lui era templul Duhului Sfânt; *„Stricaţi templul acesta",,* zicea El. (Ioan 2.19). Acum trupul nostru este învrednicit a fi templul Duhului Sfânt. Deci trupul nostru aparţine Domnului şi este pentru El nu pentru noi, nu pentru voia noastră. Dacă am reflecta asupra acestui fapt, n-am mai avea de-a face Cu poftele firii: încăpăţânare, egoism, mândrie (Gal. 5.19-21). în momentul în care ne-am predat în braţele Mântuitorului, am primit Duhul Sfânt, dar nu ne-am dat seama atunci de măreţia acestui har. Ştim numai că am fost mântuiţi şi am devenit fericiţi când, pentru prima dată, Duhul Lui împreună cu duhul nostru dădeau mărturie că suntem copii ai lui Dumnezeu. „ *Voi aţi primit ungerea"*(1 Ioan 2.20). Din cuvintele acestea vedem că Duhul Sfânt este singurul nostru învăţător. Nu avem nevoie de altul, fiindcă nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu. învăţătorii daţi de Dumnezeu Bisericii nu îşi atribuie ei înşişi această calitate, nu-i alege Adunarea, nici nu-i numeşte cineva, ci sunt po-sesorii darurilor acordate de Dumnezeu pentru zidirea Tru-.pului lui Cristos.

Darul Duhului Sfânt

Darul Duhului Sfânt este răspunsul lui Dumnezeu la credinţă, nu la rugăciune. Pocăinţa şi credinţa sunt foarte strâns legate între ele. Credinţa are două feţe: condamnarea de sine şi primirea mântuirii. O astfel de credinţă trebuie să aibă cei ce vor primi Duhul Sfânt. Lucrarea lui Dumnezeu de pretutindeni este lucrarea

Duhului Sfânt; de aceea Dumnezeu să pună în inima noastră teama de a ne atinge de „chivotul legământului" şi dorinţa de a ne lăsa mereu călăuziţi de Duhul Sfânt. Dumnezeu vrea să cerem Duhul Sfânt, Duhul puterii pentru viaţa de fiecare zi, pentru ca Eul să fie biruit, păcatul să fie înlăturat şi să fie întipărit în noi chipul Domnului Isus. Este o deosebire între puterea Duhului ca *dar* şi puterea Duhului ca *har* al unei vieţi sfinte. Creştinul poate uneori să aibă o mare „putere" a Duhului, dar dacă nu are şi o măsură mare din Duhul harului şi al sfinţeniei, se vor descoperi neîntârziat .lipsuri în lucrarea sa. Cel pus deoparte pentru Duhul Sfânt este un om care, în adâncul inimii, spune: „Tată, vreau ca Duhul Sfânt să aibă deplină autoritate asupra mea, precum şi asupra casei mele, asupra temperamentului meu, asupra oricărui cuvânt care îmi iese din gură, asupra oricărui gând al inimii, asupra oricărui sentiment faţă de semenii mei. Duhul Sfânt să mă ia pe deplin în stăpânire."

Prezenţa personală a Duhului Sfânt

Dacă există un adevăr neglijat peste măsură de mult este acela al prezenţei personale a Duhului Sfânt. Iată în ce constă creştinismul: Cristos însuşi - ca obiect al credinţei - şi Duhul Sfânt - Persoana Care stabileşte slava lui Cristos în Biserică şi în fiecare creştin. îndată ce ai luat hotărârea să te porţi cu credincioşie faţă de Cristos, eşti un martor împotriva ta însuţi.

Se roagă Fiul lui Dumnezeu în mine, ori îi fac greutăţi? îşi îndeplineşte El în mine slujba aşa cum Şi-a făcut-o când a fost pe pământ? Trece Fiul lui Dumnezeu în

mine prin suferinţă ca să-Şi împlinească planurile Sale? Cu cât ştim mai multe despre viaţa celor mai de seamă dintre sfinţi, cu atât mai bine
.132
vom cunoaşte în ce constă planul lui Dumnezeu: *„...în trupul meu, împlinesc ce lipseşte suferinţelor lui Cristos"* (Col. 1.24). întotdeauna mai este ceva de făcut în sensul acestei împliniri.

Condiţii pentru a fi umplut cu Duhul Sfânt

1. Să laşi totul pentru a-L urma pe Domnul Isus.
2. Să te ataşezi mult de El.
3. Să ajungi la disperare din pricina ta însuţi.
4. Să primeşti făgăduinţa umplerii cu Duhul Sfânt prin credinţă.
5. S-o aştepţi în rugăciune.

Domnul Isus a biruit lumea, şi nu numai lumea în general, ci El a biruit lumea ta, mica ta lume îri care te mişti, cu toate dificultăţile care ţin de temperamentul tău, de sentimentele tale, care pot conduce fie la uşurătate, fie la descurajare. Dacă azi ne predăm lui Cristos, supunându-ne chemării de a umbla cu El, contăm nu pe noi înşine, ci pe credincioşia Lui de păstor şi pe faptul că El ne cunoaşte pe nume şi a biruit tot ce ar fi putut să ne învingă pe noi vreodată.
Acelaşi Duh veşnic, prin Care Cristos S-a adus ca jertfă, are putere şi astăzi să ne treacă biruitori prin tot ce ar fi putut să ne vatăme vreodată sau să întrerupă umblarea noastră cu Dumnezeu. în cele din urmă, totul depinde tocmai de măsura în care îi permitem Domnului Isus să ne deschidă ochii pentru a înţelege slava la care suntem

chemaţi. Lucrarea aceasta nu se face dintr-o dată, ci treptat.

Când omul ajunge în faţa marii întrebări cu privire la umblarea lui cu Dumnezeu, poate că i se ridică în minte gânduri ca acestea: „Voi putea eu să ies vreodată din împrejurările grele în care mă găsesc? Voi putea eu să-L urmez pretutindeni pe Domnul şi Mântuitorul meu?" Oricât de mare va fi fost stricăciunea din vremea lui Noe, nu se poate compara cu ticăloşia care domneşte acum în lume. Există deci în firea noastră slabă, în mediul înconjurător şi în tot ceea ce ţine de viaţa noastră, sute de probleme care ne strigă: „Tu nu vei putea să umbli cu Dumnezeu; nu vei putea să te descurci." Şi, în fond, aşa este. Nu ne putem descurca singuri. Dar dacă nu ne mai bazăm pe un braţ de carne şi dacă ne-am

recunoscut neputinţa de a rezista împrejurărilor grele, ştim, pe de altă parte, că toţi cei care se hotărăsc să întoarcă spatele lumii şi deşertăciunii ei şi să-L urmeze pe Domnul lsus pot să conteze pe El pas cu pas.

Despărţirea sufletului de duh

După ce am văzut cum lucrează Marele Preot, dacă primim Crucea, vom vedea imediat partea practică, şi anume cum putem ajunge la despărţirea sufletului de duh, în Domnul lsus:

1. Să recunoaştem necesitatea acestei separări.
2. S-o cerem în rugăciune.
3. Să ne predăm în mod special pe altarul Crucii (trebuie să fim dispuşi a accepta orice consecinţă a operaţiei şi a

ne face asemenea morţii Domnului).
4. Să ne bazăm pe Romani 6.11, adoptând zi de zi această atitudine. Să ne amintim că separaţia aceasta este clădită pe faptul că noi am murit faţă de păcat. Totodată trebuie să ne bizuim pe Romani 6.12 şi să nu-i mai permitem păcatului să
•domnească în trupul nostru muritor. Atitudinea aceasta nu-i va da vieţii fireşti nici o ocazie de a păcătui prin trup.
5. Rugăciunea şi studierea Bibliei. Dacă nu facem ce spune Dumnezeu, viaţa sufletului nu va putea continua. Ne curăţim sufletele prin ascultarea de adevăr (1 Pet. 1.22).
6. Să ne luăm crucea în fiecare zi. Pentru că Domnul doreşte să ne despartă sufletul de duh, aranjează crucea aşa încât s-o putem purta în treburile noastre de fiecare zi, să ne tăgăduim pe noi înşine în fiecare moment, să nu ne facem provizii în firea pământească, nici măcar pentru o clipă, şi să putem arăta mereu prin Duhul Sfânt care este activitatea sufletului nostru. Aceasta este viaţa spirituală. Printr-o ascultare fidelă, vom fi călăuziţi să realizăm separarea sufletului de duh aşa încât să facem experienţa unei umblări cu adevărat duhovniceşti.
7. A trăi prin duh. Aceasta nu este numai o condiţie pentru păstrarea noastră, ci şi pentru o distinctă separare între duh şi suflet. Trebuie să căutăm a umbla prin duhul nostru în toate privinţele, deosebind ce este din duh de ce

este din suflet; deci să urmăm pe cel dintâi,

respingându-1 pe celălalt. Să învăţăm a recunoaşte lucrarea Duhului şi a o urma. Acestea sunt condiţiile care se cer din partea noastră. Duhul Sfânt are nevoie de cooperarea noastră. Domnul nu va putea să-Şi facă lucrarea Lui, dacă noi nu ne-o facem pe a noastră. Dar dacă noi ne achităm de responsabilitatea noastră, Marele nostru Preot ne va separa sufletul de duh, cu sabia ascuţită a Duhului Său, în puterea crucii Sale.
Tot ce aparţine emoţiei, senzaţiei, minţii şi energiei naturale, trebuie să fie separat rând pe rând, de duh, astfel ca să nu rămână nici urmă de fuziune. Aşezarea pe altar trebuie s-o facem noi, dar despărţirea sufletului de duh cu sabia bine ascuţită o face Marele nostru Preot. Dacă ne predăm cu adevărat pe noi înşine Crucii, Marele nostru Preot nu va neglija să-Şi execute slujba Lui de separare a sufletului şi duhului. Să nu ne îngrijorăm noi de ceea ce are El de făcut! Dacă va vedea că noi ne-am făcut partea noastră, El va separa sufletul de duh în cel mai scurt timp. Cei care au sesizat pericolul amestecului acestor două elemente nu pot decât să caute eliberarea. Dar deşi rezultatul este eliberarea, totuşi aceasta nu se realizează fără dificultăţi. Credincioşii trebuie să persevereze în rugăciune pentru a putea vedea bine cât de jalnică este starea lor şi a înţelege locuirea, lucrarea şi revendicările Duhului Sfânt. Ei trebuie să pătrundă taina şi realitatea locuirii Duhului Sfânt în ei. Trebuie să onoreze această Prezenţă sfântă, să aibă grijă să nu-L întristeze, să ştie că ceea ce-L întristează pe El cel mai mult şi îl păgubeşte pe credinciosul însuşi, în cel mai înalt grad, este să umble

după propria sa voinţă.

Domnul lsus şi Duhul Sfânt în Adunare

Duhul Sfânt poate să fie întristat, acolo unde Domnul lsus nu poate să fie. Desigur oamenii pot să nu-şi dea seama de prezenţa Lui, să nu gândească la influenţa Lui şi astfel să-L întristeze, dar El nu-i lasă, nu pleacă de la ei. *„El rămâne în voi şi va fi în voi."* Dar Domnul lsus nu poate fi găsit într-o adunare sectară. în Matei 18.20, nu se vorbeşte despre omniprezenţa Lui, căci în sensul acesta El este peste tot, fără deosebire. Dar dacă este vorba de strângeri laolaltă religioase, Domnul n-a făgăduit că Se va afla în toate, ci numai şi numai

acolo unde Numele Său este centrul şi baza strângerii laolaltă. ■ *„Acolo unde sunt doi sau trei adunaţi pentru Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor".* Şi dacă este El acolo, El este Cel ce are autoritatea, iar Duhul Sfânt, cârmuirea. Ce privilegiu imens să fii adunat pentru Numele slăvit al Celui ce a murit şi a înviat şi a fost înălţat la dreapta lui Dumnezeu, a Celui ce ne-a trimis Mângâietorul, a Celui ce va reveni la noi. Da, Numele acesta slăvit este temelia strângerii laolaltă despre care El spune: *„Eu voi fi în mijlocul lor".* Domnul nostru, trupeşte absent, Se află duhovniceşte prezent în mod real (şi numai prin Duhul Sfânt) în mijlocul celor pe care Numele Său i-a unit. El Se află de faţă, şi nu în altă parte, când este vorba de strângeri laolaltă, şi ce siguranţă ne dă faptul că acolo El este Domn!

Darurile de slujire în Biserică

1. Cine este calificat să înveţe pe alţii.

Nimeni nu poate să înveţe pe alţii în adunarea sfinţilor, dacă n-a primit de la Dumnezeu un dar deosebit în acest scop. Duhul Sfânt dă daruri cui voieşte El, şi darurile pe care le voieşte El. Şi cei sfinţi ar trebui să fie atât de profund uniţi împreună, încât darurile unui frate n-ar trebui niciodată să împiedice exercitarea darurilor reale ale altuia, şi uşa să fie des-.chisă atât darurilor mici cât şi darurilor mari. Nici în Biserica naţională, nici la cei ce sunt despărţiţi de ea, nu este pus în practică 1 Corinteni 14. Şi spun cu tărie că nici un dar al lui Dumnezeu nu are de aşteptat aprobarea Bisericii pentru ca să fie pus în lucru. Dacă darul este de la Dumnezeu, El îl va face să fie văzut, pentru ca sfinţii să-i recunoască valoarea. Dacă printr-o slujire regulată înţelegeţi o slujire constantă (adică, în fiecare adunare, cei ce au primit daruri de la Dumnezeu pentru zidire sunt în număr limitat şi cunoscuţi de ceilalţi) sunt de acord cu dumneavoastră. Dar dacă printr-o slujire regulată înţelegeţi o slujire exclusivistă, nu pot sa fiu de acord.

2. Exclusivismul.

Printr-o slujire exclusivistă înţeleg recunoaşterea pretenţiei anumitor persoane de a ocupa în exclusivitate locul de învăţători, astfel încât manifestarea unor daruri reale pe care le-ar avea alţii ar fi privite ca ceva cu totul neobişnuit, ieşit din comun. Aşa se întâmplă în Bisericile oficiale, şi chiar în cea 136
mai mare parte a grupărilor mărunte, unde o lucrare făcută de doi sau trei credincioşi dotaţi de Duhul Sfânt ar părea ceva -cu totul inadmisibil. în Faptele

Apostolilor 13.1, vedem că în Antiohia erau îndeosebi cinci persoane recunoscute de Duhul Sfânt ca fiind în stare să înveţe: Barnaba, Simeon, Luciu, Manaen şi Sila. Fără îndoială că, în toate strângerile lor laolaltă, pe aceştia cinci se aşteptau fraţii să-i audă vorbind. Se observa, deci, acolo o slujbă constantă, dar nu una exclusivistă, căci atunci când Iuda şi Sila au venit între ei (F.A. 15.32), aceştia au putut, fără nici o greutate, să-şi ia locul printre ceilalţi, şi atunci învăţătorii recunoscuţi au devenit mai numeroşi.

3. Alte slujbe.

Dar ce legătură are darul Duhului cu indicarea unei cântări, cu o rugăciune sau cu citirea unui loc din Sf. Scriptură? Şi acestea, ca de fapt toate celelalte lucruri, trebuie să rămână sub călăuzirea Duhului Sfânt. Vai de omul acela care, numai pentru că aşa vrea el, indică o cântare, sau face o rugăciune, sau citeşte ceva din Sf. Scriptură, într-o adunare, fără să fie călăuzit de Duhul Sfânt! Procedând astfel în adunarea sfinţilor, el depune mărturia că este călăuzit de Duhul Sfânt, mărturie care când nu este adevărată, constituie expresia uneia din cele mai mari îngâmfări. Mare lucru este să ştii să apreciezi viaţa nouă care se află deja în tine. Ea ne poate face oameni cu totul noi, căci ea operează şi în lucrurile mari şi în cele mici.

Duhul Sfânt - Puterea vieţii noi

Duhul Sfânt, puterea lui Dumnezeu, locuieşte în mine. Eu pot conta pe El, pentru a mă conduce cum va găsi El cu cale. Cât de solemn este acest lucru şi, în acelaşi timp, cât de preţios! (G.C. *Cele două firi).* Acesta este

secretul destoiniciei celui credincios pentru orice lucrare după voia lui Dumnezeu. De la Duhul Sfânt are el puterea de a se împotrivi firii pământeşti, pentru a face să moară faptele trupului (Rom. 8.13). Ni se spune, în Galateni 5.17, că firea pământească pofteşte împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pământeşti, pentru ca noi să nu practicăm toate lucrurile pe care amdori
137
să le facem. Datoria noastră este să nu-L întristăm pe Cel ce a venit să ne călăuzească, pe Duhul lui Dumnezeu cu Care am fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării (Ef. 4.30). Sf. Scriptură declară: *„Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte"*(1 Ioan3. 9). Observaţi, mai întâi, că nu-i vorba despre un lucru extra-ordinar la care nu ajung decât unele persoane care, potrivit unei expresii uzuale: „au credinţă pentru aceasta". Oricine este născut din Dumnezeu! Expresia aceasta îi cuprinde pe toţi cei născuţi din nou, însă poate că veţi mai spune: „Da, dar aceasta contrazice categoric tot ce experimentez eu însumi sau ce văd alţii în mine." Nu de timp ducem lipsă ca să ne agonisim hrana sufle-tească, ci de o voinţă hotărâtă. Este foarte important pentru noi să-I cerem lui Dumnezeu să ne cerceteze şi să ne arate dacă nu cumva viaţa noastră e trăită mai mult în puterea cărnii decât în puterea'Duhului lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt - Izvorul vieţii noi

De ce atâta lucrare şi rezultate aşa de puţine? Răspunsul este: „Lipseşte puterea Duhului Sfânt". Biserica nu ascultă de Dumnezeu. Auziţi? Biserica răscumpărată cu sângele lui Cris-tos, botezată cu Duhul Sfânt refuză să

asculte de Dumnezeu! Mi se va spune: „Noi suntem slabi, neputincioşi, încercăm să ascultăm şi ne rugăm pentru aceasta, 'dar adesea cădem." Cădeţi pentru că nu acceptaţi voia lui Dumnezeu. Numai puterea lui Dumnezeu poate să lucreze voia Lui în voi. Voi nu puteţi face voia lui Dumnezeu, dar Duhul Sfânt poate. Când credincioşii vor înţelege lucrul acesta şi vor înceta cu sforţările omeneşti pentru a face voia lui Dumnezeu şi vor aştepta ca Duhul Sfânt să vină cu toată puterea Sa, atunci Biserica nu va fi numai ceea ce doreşte Dumnezeu să fie, dar şi ceea ce este EL în stare s-o facă să fie (Murray, *Predare deplina).* Să ne plecăm capetele ruşinaţi şi să mărturisim că avem o religie firească şi că ne bazăm pe propriile noastre eforturi, dovedim încredere în noi înşine, iar acestea au fost cauzele multelor noastre căderi (Murray, *Predare deplină?),*
138

Puterea Duhului: dar şi har pentru slujba sfântă

Sunt sigur că există lucrători care au cerut să vină peste ei Duhul Sfânt ca un Duh de putere pentru slujire, iar când au primit această măsură de putere şi au fost binecuvântaţi, au mulţumit lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu doreşte mai mult din partea noastră şi ţinta Lui este mai înaltă. El doreşte să umblăm după Duhul Sfânt recunoscând în El Duhul de putere în inimă şi în viaţă, Care să ne ia în stăpânire cucerindu-ne, să înlăture păcatul şi să zidească binecuvântatul şi fericitul chip al lui Cristos în noi. Aceasta este deosebirea între puterea Duhului ca *dar* şi puterea Duhului ca *har* pentru o slujbă sfântă. Viaţa ta creştină trebuie să fie, în fiecare zi, o

viaţă de imposibilităţi făcute posibile şi actuale, prin puterea nemărginită a lui Dumnezeu. Trebuie să învăţăm a spune: „Eu nu am nevoie numai de o fărâmă din puterea lui Dumnezeu, ci am nevoie de întreaga putere a lui Dumnezeu, ca să fiu păzit şi să pot trăi.creştineşte". Orice posibilitate pentru o viaţă creştină mai înaltă îşi are originea într-o înţelegere mai adâncă a puterii lui Cristos de a lucra în noi toată voia lui Dumnezeu. Cauza slăbiciunii vieţii tale creştine este aceea că vrei să lucrezi pe cont propriu, cerând lui Dumnezeu doar să te ajute. Trebuie să ajungi la slăbiciune absolută şi să-L laşi pe Dumnezeu să lucreze. Şi El va lucra în mod strălucit. Noi cerşim câte puţină putere în loc să venim la Dumnezeu şi, înţelegând ce vrea El de la noi, să-I spunem: „Eu nu pot face nimic." Dumnezeu trebuie să facă totul şi vrea să facă totul. Aţi spus oare în închinare, în lucrare, în sfinţire: „Eu nu pot face nimic de la mine însumi; partea mea este să ador atotputernicia lui Dumnezeu şi faptul că El vrea să lucreze prin mine în fiecare clipă?"

Lumina Duhului Sfânt este dătătoare de vedere

A fi născut din Duhul înseamnă mult mai mult decât ceea ce socotim noi de obicei; primim un nou fel de a vedea lucrurile şi, prin continua purtare de grija a lui Dumnezeu, rămânem în prospeţimea necondiţionată a trăirii cu El. Instrucţia religioasă aduce lumină, dar nu poate să dea şi vedere.

Presupunerea că lumina şi vederea sunt sinonime a adus o tragedie spirituală în viaţa a milioane de oameni.

Fariseii au privit la Lumina lumii peste trei ani, dar nici o rază de lumină n-a atins fiinţele lor lăuntrice. Lumina nu e de ajuns. Lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt îi este de trebuinţă credinţei care mântuieşte. Evanghelia este lumină, dar numai Duhul Sfânt poate să dea vedere. Un lucru de rău augur este acela că învăţăturile lui Pavel pot fi învăţate cu desăvârşită credincioşie, fără să-i facă pe ascultători nici măcar cu o iotă mai buni. Pavel era unul dintre aceia care caută, găseşte, şi totuşi continuă să caute. Pentru ei, adevărul devine un voal care ascunde Faţa lui Dumnezeu; pentru Pavel era o uşă care dădea direct în prezenţa Lui. Nimic din ceea ce nu este clădit numai pe Dumnezeu nu poate să dureze.

Revelaţia Duhului Sfânt

Nu de timp ducem lipsă pentru a ne agonisi hrana spirituală, ci de o voinţă hotărâtă. Ceasurile de extaz nu ţin mai mult de o clipă. Dacă nu avem o revelaţie a Duhului Sfânt cu privire la moartea noastră împreună cu Cristos, sforţarea noastră pentru a înţelege acest lucru nu va fi decât o faptă moartă. La întrebarea: „De ce nu există mai multă binecuvântare între noi?" nu-i decât un singur răspuns: „Nu L-am cinstit pe Duhul Sfânt cât ar fi trebuit". în Cristos noi suntem aduşi la desăvârşire. Când văd că plinătatea lui Dumnezeu locuieşte în Cristos şi că în El eu sunt adus la desăvârşire, înţeleg că nu mai am nevoie de nimic din ceea ce ar putea da firea pământească. N-avem nevoie de nimic în afară de El. Când ajungem la această convingere, trebuie să primim ceea ce a realizat Cristos prin moartea Lui prin tăierea Iui împrejur: deplina înlăturare a cărnii.

Iluminarea Duhului Sfânt

Iluminarea lui Dumnezeu şi puterea Lui merg întotdea-una mână în mână. Dacă eu caut să înţeleg voia lui Dumnezeu, cu mintea mea mărginită şi întunecată, şi apoi s-o primesc în mine, atunci trebuie şi să mă străduiesc a o împlini 140
cu puterea mea mărginită şi slabă. Dacă însă nădăjduiesc că Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, va face ca lumina Lui să strălucească în mine, aşa încât eu să ajung plin de cunoaşterea voii Lui, în orice fel de înţelepciune duhovnicească, atunci Acelaşi Duh îmi va da şi puterea s-o împlinesc. Deci să ne înţelegem bine: cea mai profundă cunoaştere a voii lui Dumnezeu cu mintea nu-mi dă şi puterea s-o aduc la îndeplinire. Dimpotrivă, orice descoperire a voii acesteia prin Duhul lui Dum-nezeu mă înzestrează cu putere cerească. De aceea îl voi cere Domnului cu toată seriozitatea: „Doamne, învaţă-mă să cunosc că sfinţirea mea este voia Ta!" Dacă Duhul Sfânt ne arată că suntem dincoace de perdea şi dacă primim cu umilinţă descoperirea Lui, Acelaşi Duh ne va face să simţim că nu putem să rămânem aici.

Prezenţa Duhului Sfânt - un adevăr ignorat

Un adevăr care a fost, în mod particular, abandonat, este acela al prezenţei personale a Duhului Sfânt. Alte adevăruri sunt păstrate, dar acesta este aproape complet pierdut din vedere. Existenţa şi divinitatea Persoanei Duhului Sfânt nu sunt puse la îndoială, dar misiunea Lui personală pe pământ şi prezenţa Lui actuală în viaţa creştinului şi în viaţa Bisericii sunt uitate. Unde este realizat sau mărturisit marele adevăr caracteristic

creştinismului, adevăr care trebuie să răsune în afară şi să guverneze Biserica înăuntru? Deci, nu e un subiect de gândire solemnă şi de umilinţă, să vezi adevărul acesta, care constituie slava creştinismului, puterea Bisericii lui Dumnezeu şi privilegiul special în vederea realizării căruia trebuia ca Cristos să plece în cer, privilegiu rămas atât de necunoscut în diferitele sisteme ale creştinătăţii?
Făgăduinţa Domnul Isus mai conţine şi o altă precizare: *„Mângâietorul va rămâne cu voi în veci."* Dar numai acei oameni care-L primesc fac parte din Biserică. Alţii îi vor cunoaşte puterea, probabil într-un chip mai minunat şi mai puternic, în Mileniu, dar nu vor avea o relaţie la fel de intimă cu El. Acum, Duhul Sfânt trimis aici pe pământ de Cristos cel glorificat la dreapta lui Dumnezeu, aduce sufletele în legătură vitală cu Domnul Isus. Cel Ceresc ne face şi pe noi cereşti, prin Duhul Sfânt, Care asigură legă-

tura dumnezeiască între El, Cel de sus, şi noi, cei de pe pământ. Iată despre ce vorbeşte pasajul din Ioan 14, şi tocmai în raportarea la Duhul Sfânt se stabileşte contrastul între credincioşi şi lume.
Ţinta mea este Dumnezeu, El însuşi, nu bucuria şi pacea, nu binecuvântarea, ci El însuşi. îmi măsor eu viaţa cu etalonul acesta, sau folosesc o altă unitate de măsură? Fie că este înzestrat în mod natural, fie că nu este, creştinul trebuie să cunoască atingerea aducătoare de moarte a crucii lui Cristos, asupra a tot ceea ce provine în el de la natură şi să cunoască totala lui dependenţă de Dumnezeu. Numai Duhul Sfânt poate să

facă real *în* tine tot ce făcut Domnul Isus *pentru* tine.
Cine are Duhul Sfânt
Lumea nu-L poate primi. Domnul Isus insistă asupra unei posesiuni speciale a Duhului şi a prezenţei Sale personale, ceea ce este privilegiul .exclusiv al creştinului. Duhul rămâne *cu* noi şi *în* noi. Aceste două adevăruri au o importanţă capitală. Duhul nu rămâne numai *cu* sfinţii, ocupând doar o poziţie exterioară, ceea ce este adevărat într-o adunare de credincioşi, dar El locuieşte *în* ei.
Frate şi soră, să reţinem faptul acesta esenţial că Duhul Sfânt rămâne cu noi, că El nu ne vizitează doar ocazional, ci că El rămâne realmente cu noi, ca să putem privi necurmat la El. Dar, în afară de aceasta, va fi *în* noi, ceea ce implică prezenţa cea mai intimă care se poate concepe: Duhul Sfânt *în* şi nu numai *cu* cei cărora le-a fost trimis, şi aceasta „pentru veşnicie".
Duhul Sfânt face un singur trup, unindu-1 pe credincios cu Cristos, Care este Capul. Mai mult, avem aici comunitatea firii şi nu numai unitatea trupului, aşa cum se poate vedea în Epistolele lui Pavel. *„Pentru că Eu trăiesc şi voi veţi trăi"* (Ioan 14.19). Nimic nu poate fi mai intim. Apoi Domnul Isus ne arată în ce fel are loc lucrul acesta: *„în ziua aceea, veţi cunoaşte că Eu sunt în Tatăl şi voi în Mine şi Eu în voi"* (Ioan 14.20). Ziua aceasta a venit, ceea ce ne face din nou să vedem că prezenţa actuală a Duhului Sfânt diferă de revăr-

sarea Duhului în Mileniu. Versetul de la Ioan 14 se referă oare şi la sfinţii din timpul Mileniului? Domnul

Isus face să corespundă acest dar minunat despre care vorbeşte cu prezenţa Sa în cer. Numai atunci se realizează unirea noastră cu El în cer, prin Duhul Sfânt trimis pe pământ. Când Domnul Isus va părăsi cerul şi îşi va lua în primire împărăţia, toate aceste elemente se vor schimba. Se va stabili o nouă stare de lucruri, în armonie cu noua poziţie pe care El o va avea atunci. Duhul Sfânt lucrează sau este dat, întotdeauna, în raport cu poziţia ocupată de Cristos.
Absenţei personale a lui Cristos, îi corespunde prezenţa personală a Duhului Sfânt; şi cum prezenţa personală a lui Cristos va caracteriza veacul care va veni, lucrarea Duhului Sfânt va fi neapărat modificată. Numai privind la Cristos, ajunge credinţa să cunoască gândul actual al lui Dumnezeu, sfaturile şi căile Sale. De aceea când credinciosul realizează, într-un chip clar, prezenţa lui Cristos la dreapta lui Dumnezeu în cer, fiecare aspect al adevărului îşi găseşte locul cuvenit. Şi invers, când creştinii nu fac din acest adevăr cheia de bolta a relaţiei lor cu Dumnezeu şi a poziţiei lor faţă de lume, totul e pierdut; mă refer la ceea ce ne este specific nouă în calitate de creştini. Fără îndoială, există o credinţă în Cristos care aduce iertarea păcatelor şi, într-o oarecare măsură, pacea cu Dumnezeu. Dar noi ne ocupăm acum de slava lui Dumnezeu, de ceea ce corespunde afecţiunilor Sale, de ceea ce e bun şi sfânt, izvor de putere şi de binecuvântare pentru creştinul care se bucură de relaţia sa cu Dumnezeu. Cu siguranţă, nimic din toate acestea nu ne va fi cunoscut, dacă ochiul credinţei nu priveşte permanent asupra lui Cristos, 'a

dreapta lui Dumnezeu.
A avea privirile îndreptate spre Domnul Isus, Care Se află în cer, iată ce îi asigură Duhului Sfânt libertatea de a lucra în inimile noastre. Şi de aceea noi constatăm că cei care nu cred în prezenţa personală a Duhului Sfânt aici jos, n-au nici o înţelegere a poziţiei actuale a lui Cristos, aflat în cer în calitate de Cap al Bisericii. Ei nu se îndoiesc că El Se află la dreapta lui Dumnezeu. îşi declară formal credinţa în Duhul Sfânt şi în comuniunea sfinţilor. Dar nu este vorba despre a repeta cuvin-
143
tele unui statut sau ale unui crez, aşa cum şi le stabilesc deno-minaţiunile religioase, întemeiate pe principii omeneşti, în mod absolut independent de prezenţa şi de lucrarea Duhului Sfânt în Adunare. Se poate spune că starea actuală a creştinătăţii sub toate formele este caracterizată prin necredinţă faţă de principalul adevăr distinctiv al Bisericii, acela care priveşte pe Duhul Sfânt. Nu se pune în discuţie cum şi în ce loc au putut credincioşii să primească binecuvântare pentru sufletele lor. Duhul lui Dumnezeu îi binecuvântează pe cre-dincioşi chiar şi în sisteme religioase, şi adesea în ciuda sistemelor respective. în toate grupările creştine se găsesc suflete scumpe lui Cristos, în toate se întâlnesc nu numai mădulare vii dar şi adevăraţi slujitori ai Domnului; cel puţin, peste tot unde marile adevăruri privind Persoana şi lucrarea Iui Cristos sunt recunoscute într-o oarecare măsură. Problema este ca fiecare să se întrebe: „Oare mă aflu eu acolo unde Duhul Sfânt trimis din cer poate să lucreze liber, conform intenţiilor Dom-

nului şi prescripţiilor Cuvântului Său? Adunarea din care fac parte este expresia prezenţei Duhului Sfânt?" Nu vorbesc de predici, nici de adunările pentru citirea în comun şi medi-tarea asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Acestea îşi au locul lor. Dar eu fac aluzie la prilejurile când Biserica, adică mădularele Trupului lui Cristos, se adună în Numele Domnului Isus, fie pentru cult, care este marea ocazie centrală şi distinctivă, fie pentru zidire sufletească. în aceste ocazii, avem noi prezent în suflete adevărul acesta transcendent că în mijlocul nostru Se află Unul Care e competent pentru orice dificultate, Unul Care are grijă de slava lui Cristos? Da, Unul Care, din cauza dragostei pe care I-o poartă lui Cristos şi a valorii la care îi preţuieşte lucrarea, ne susţine interesele, ne umple de tot felul de bucurii, ne ajută în necazuri, ne întăreşte pentru a rezista atacurilor Diavolului, ne face în stare, prin harul Său, să fim simpli, umili, sinceri şi fideli; în sfârşit, Unul Care Se ocupă de noi pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, când manifestăm lipsuri cu privire la ceea ce I se cuvine Persoanei Iui Cristos sau adevărului Cuvântului lui Dumnezeu. Menţionez că, dintre toate adevărurile dumnezeieşti privitoare la Trupul lui Cristos, nici unul nu este mai important şi mai necesar ca acesta. 144
Dacă noi credem, cu adevărat, că există o Persoană dumnezeiască, trimisă din cer, şi că această Persoană este realmente prezentă cu noi pentru a conduce Adunarea, atunci comportamentul nostru, al credincioşilor, nu va fi unul cu totul diferit? Nu vorbesc despre lucrarea Duhului, căci El poate lucra şi într-o

capelă metodistă, şi printr-un slujitor anglican sau printr-un pastor al Bisericii Reformate. Subliniez că, fără lucrarea Duhului Sfânt, nici un suflet nu poate fi convertit, nici nu poate primi vreun adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, lucrarea Duhului este tot aşa de diferită ca harul Său suveran şi variat; sau, după comparaţia Domnului Isus, se aseamănă vântului care suflă încotro vrea. Dar aceasta nu are nici o legătură cu recunoaşterea prezenţei Duhului Sfânt şi a acţiunii Sale libere şi suverane în aceia pe care îi place Lui să-i folosească în sânul unei adunări creştine. Cunosc creştinii realitatea acestei prezenţe a Duhului? Sf. Scriptură vorbeşte despre ea, iar sfinţii sunt chemaţi să o recunoască, pentru ca să-şi găsească în El binecuvântarea. Dar, din nefericire, acest fapt poate fi pe deplin cunoscut, fără să fie şi .crezut. Din nefericire, nu toţi creştinii, luaţi ca indivizi separaţi, au o măsură deplină de credinţă. Nu toţi au ajuns la o plinătate de siguranţă şi de simplitate a încrederii lor în prezenţa Duhului Sfânt, încredere cu atât mai de dorit, cu cât este vorba de unul dintre cele mai înalte şi, în acelaşi timp, cele mai simple, adevăruri biblice. într-adevăr, adesea, cele mai înalte adevăruri devin cele mai simple, de îndată ce au fost acceptate. Ce ar putea fi mai simplu, de exemplu, ca prezenţa lui Cristos la dreapta lui Dumnezeu în cer? Şi totuşi, nu este acesta tocmai centrul tainei, izvorul tuturor binecuvântărilor spirituale pe care ni le-a dat Dumnezeu în Fiul Său? Ei bine, eu nu cunosc nimic mai simplu şi mai profund totodată, ca prezenţa Duhului Sfânt pe pământ, în concordanţă cu

şederea lui Cristos la dreapta lui Dumnezeu.
Vreau să le spun copiilor lui Dumnezeu că, aşa cum au primit pe Cristos prin credinţă, să creadă cu adevărat şi în prezenţa Duhului Sfânt pe pământ. Trebuie să posedăm o cunoştinţă prealabilă şi o credinţă exersată cu privire la prezenţa Duhului Sfânt. Câtă vreme Adunarea este călăuzită de

Duhul Sfânt; câtă vreme prezenţa Sa este recunoscută fără piedici fixate sau sancţionate; câtă vreme nu s-a recurs la planuri omeneşti, la reguli şi aranjamente care să deranjeze acţiunea Duhului Sfânt; câtă vreme lucrurile stau aşa, copiii lui Dumnezeu pot fi cu totul fericiţi. Ne putem înşela, se înţelege; toţi suntem expuşi greşelilor, dar, în cazul acesta, mângâierea noastră este că avem pe Cineva alături de noi, Care poate să îndrepte toate greşelile noastre şi Care, în marea Sa îndurare, a coborât din cer cu intenţia expresă de a Se ocupa de sfinţi. De aceea nu trebuie să disperăm niciodată, oricare ar fi dificultăţile noastre. Şi sufletele noastre nu trebuie să părăsească niciodată încrederea aceasta că Duhul Sfânt, prezent cu noi şi în noi, va şti să facă faţă tuturor piedicilor şi tuturor primejdiilor. E destul să avem încredere în El şi să chemăm Numele Domnului Isus. Duhul este aici, nu pentru a onora credinţa noastră, ci cu scopul mult mai slăvit şi mai măreţ de a-L onora pe Cristos. Scena şi natura fericirii noastre sunt cereşti, preaiubitul nostru Mântuitor fiind deja în cer şi binecuvântarea noastră găsindu-se în El.

Ca manifestare a lui Dumnezeu, nu-i nimic mai binecuvântat decât să-L contemplăm pe Domnul Isus în Evanghelii, trăind ca Om aici pe pământ. Dar să nu pierdem din vedere nici poziţia specială care rezultă din unirea noastră cu El, acolo sus. Cristos Şi-a terminat lucrarea care a înlăturat păcatele noastre şi L-a slăvit pe Dumnezeu cu privire la tot ce putea să-L compromită în lumea aceasta. Acum S-a suit la cer, unde S-a descoperit sufletelor noastre şi unde şi noi suntem uniţi cu El. Şi dacă El a trebuit să urce la cer cu acest scop, cu acelaşi scop Duhul Sfânt a trebuit să coboare pe pământ. Prezenţa Duhului Sfânt pe pământ este răspunsul necesar la absenţa Domnului Isus, înălţat la dreapta lui Dumnezeu, după ce a săvârşit lucrarea de răscumpărare. Acestea sunt cele două mari şi necesare adevăruri care stau la temelia creştinismului, şi aşa se explică de ce Domnul o opreşte pe Măria să-L reţină.

Evanghelia după Ioan se compune din două părţi importante: prima conţine revelaţia Fiului şi a lucrării Sale; a doua, revelaţia unei alte Persoane, tot divină, Care, după plecarea 146
lui Cristos, îi va lua locul printre ucenici. Iată în ce constă întreg creştinismul: Cristos însuşi, ca obiect al credinţei, şi Duhul Sfânt, Persoana Care stabileşte slava lui Cristos în Biserică şi în fiecare creştin. *„Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru".* Ceea ce era Tatăl pentru Fiul va fi de acum înainte şi pentru fii. Ce a fost El pentru Acela Care a înlăturat păcatul, devine acum şi pentru cei ale căror păcate au fost înlăturate. Dreptatea lui Dumnezeu care, fără Cruce, ar fi adus pedeapsa asupra

noastră, ne pune acum, pe cât posibil, în poziţia pe care o are Cristos înaintea lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu lucrează pe baza Crucii şi a învierii. Pe cei chemaţi, Domnul Isus îi recunoaşte ca fraţi după moartea şi învierea Sa.

în Sf. Scriptură, temelia neclintită pe care ne-a zidit Capul nostru slăvit o reprezintă moartea, învierea şi înălţarea' Lui. Ce este şi ce dă în plus viaţa de înviere faţă de viaţa veşnică? Diferenţa este aceea dintre victoria completă şi lupta cu moartea, dintre libertate şi robie, dintre odihna în Cristos şi chinul care constă în a urmări binele fără a-1 putea face şi a evita răul în care eşti totuşi mereu antrenat. Starea aceasta din urmă este a omului care nu cunoaşte puterea eliberatoare a învierii lui Cristos. Viaţa pe care o primesc astăzi în Cristos este una neaservită Legii; ea n-are nimic de-a face cu pământul, nici cu prescripţiile lui. Este viaţa Celui ce m-a făcut să intru în deplină pace cu Dumnezeu, a Celui ce m-a pus în posesia propriei Sale relaţii cu Tatăl. Şi Domnul suflă Duhul Sfânt asupra ucenicilor tocmai pentru a le da viaţa aceasta sub forma ei cea mai condensată. El determină astfel noul etalon al vieţii pe care ei o posedau deja, atestând că ceea ce trăiau ei în trup era viaţa credinţei în Fiul lui Dumnezeu. Omul care se întoarce trebuie nu numai să se sprijine pe Domnul Isus, dar să şi mărturisească lucrul acesta. Mărturia se dă în faţa lumii, dar este convenabil ca ea să fie făcută şi înaintea copiilor lui Dumnezeu. Printre credincioşi sunt unii care au darul deosebirii duhurilor (1 Cor. 12.10), şi aceştia au posibilitatea de a recunoaşte autenticitatea

întoarcerii cuiva la Dumnezeu.
Biserica lui Dumnezeu a lucrat mereu în spiritul acestei reguli, ca la Corint de exemplu. Biserica tradiţională însă nu
147
şi-a menţinut poziţia de popor aparte. Ea şi-a anexat lumea, a creştinat mulţimile, fără controlul credinţei individuale şi fără folos. Tot aşa credincioşii au călcat în picioare hotarele publice şi distinctive ale harului şi sfinţeniei şi, prin urmare, comiterea şi tolerarea păcatului au fost subestimate sau chiar trecute cu vederea. Dumnezeu dă creştinilor Duhul Sfânt cu scopul ca viaţa lor să fie trăită, zi de zi, sub puterea Duhului. Nimeni nu poate trăi o viaţă evlavioasă decât prin puterea Duhului Sfânt. Va putea cineva să trăiască o viaţă curată, o viaţă serioasă, ceea ce lumea numeşte o viaţă ireproşabilă, o viaţă de virtute şi de slujbă sârguincioasă, deci o viaţă plăcută lui Dumnezeu, în bucuria mântuirii şi a dragostei lui Dumnezeu? O trăire şi o umblare în puterea unei vieţi noi nu pot exista fără călăuzirea Duhului Sfânt. Starea de supunere absolută faţă de voia lui Dumnezeu, de credinţă lipsită de orice susţinere, credinţa în dragostea infinită, este cea mai înaltă aptitudine de care e capabil sufletul omenesc. Căutaţi-o cu simplitate de copil.
Există creştini preocupaţi numai de bucuriile lor, luând ca paravan citirea Bibliei şi rugăciunea. Se ocupă numai cu bucuria lor, cu pacea lor, adică nu vor să-L vadă pe Domnul Isus Cristos luând chip în ei, ci vor doar să profite de pacea şi bucuria pe care numai El le aduce.

Acesta este primul pas pe un drum greşit.
Grupe de credincioşi care se roagă stăruitor iau fiinţă pretutindeni, fără să se facă vâlvă asupra acestui lucru, căci, de altfel, acesta este felul de lucru al Duhului Sfânt: să rămână ascuns de privirile oamenilor. Fără rugăciuni de felul acesta, biruinţa este imposibilă, după cum este scris: *„Satan va lupta cu sfinţii şi îi va birui".* Un ucenic care rămâne în Dumnezeu este „după voia lui Dumnezeu", iar presupusele lui hotărâri libere fac parte din planul mai dinainte stabilit al lui Dumnezeu. E ciudat? Cu neputinţă de înţeles şi în contradicţie cu logica? Da, şi în acelaşi timp un strălucit adevăr pentru un om sfânt. Lipsa unei culegeri de cântări inspirate şi de rugăciuni pregătite, care serveşte ca pretext unora pentru a pune în funcţiune liturghia sau a se reîntoarce la Psalmi, constituie dovada celei mai strălucite binecuvântări actuale a Bisericii lui Dumnezeu.
148
Ceea ce le lipseşte creştinilor este credinţa necesară pentru a se folosi de frumoasa lor moştenire. Cei aflaţi sub experienţa dureroasă a Legii n-au nici un izvor de binecuvântare în ei înşişi; deci, au nevoie de o provizie exterioară. Dar avându-L pe Cristos ca Domn, pe Duhul Sfânt ca putere, şi pe Dumnezeu ca Tatăl nostru, ar fi fost subestimate rolul şi locul Bisericii, dacă Cuvântul ar fi făcut şi pentru ea o provizie de psalmi, cântări de laudă şi cântări duhovniceşti. Sf. Scriptură îl consideră pe creştin ajuns la starea de om mare şi descrie Biserica într-o poziţie de slobozenie înaintea lui Dumnezeu, slobozenie în înţelegerea gândului Său şi încrederea în

statornicia dragostei Sale. Ea are parte de bogăţiile harului şi slavei lui Cristos, pentru că Duhul Sfânt locuieşte în Creştin şi în Biserică. Conştiinţa unei astfel de binecuvântări se exprimă nu numai în laude, ci şi în zidire reciprocă, prin psalmi, cântări duhovniceşti şi cântări de laudă, intonate din inimă, în cinstea Domnului.
în ultimul capitol din Epistola către Efeseni, suntem îndemnaţi să ne rugăm prin Duhul. Noul Testament nu vorbeşte niciodată de rugăciuni adresate Duhului, ci de rugăciuni făcute prin Duhul. Nu înseamnă că Duhul nu este vrednic de laudă şi de rugăciune, El fiind Dumnezeu egal cu Tatăl şi cu Fiul. De fapt, rugăciunea se adresează şi Duhului Sfânt când se înalţă către Tatăl şi Fiul, dar I-a plăcut Duhului ca, după săvârşirea operei de răscumpărare, să ia o poziţie potrivit căreia rugăciunile să nu-I fie special destinate. El locuieşte în noi, şi a te adresa Duhului ar însemna, fără să-ţi dai seama, să pui la îndoială locuirea Lui în Biserică şi în fiecare credincios. Mulţi creştini se luptă şi se zbat să descopere unde e greşeala lor. Ceea ce le lipseşte este că n-au învăţat să spună, în toată simplitatea: „El a făgăduit şi o va face". Daţi-mi voie să vă amintesc, pentru încurajare, că, dacă aţi primit de la Domnul o făgăduinţă, ea are aceeaşi valoare ca şi împlinirea ei. Făgăduinţa ne duce direct la Dumnezeu. Dar trebuie să-L cinsteşti prin a crede în acea făgăduinţă şi a asculta de El. Dacă se cere o pregătire, Dumnezeu ştie totul; dacă trebuie ceva clarificat, El va face şi aceasta, numai să contezi pe El. Ultimul pas este să aştepţi în rugăciune ca

ucenicii înainte de
149
Rusalii. Mulţi nu primesc, pentru că nu se aşteaptă ca Dumnezeu să le dea. Crede şi încrede-te în Dumnezeu! Apoi, priveşte la El să-ţi dea binecuvântarea.

Plinătatea Duhului
- rezultat al predării noastre

Această plinătate ţi-i pusă la îndemână în fiecare zi. Când dorinţa de a rămâne în Domnul Isus necontenit devine tot mai puternică, abia atunci sufletul este călăuzit să vadă necesitatea unei predări mai adânci, care îl întăreşte şi îi descoperă că, în Cristos, el a murit faţă de păcat şi o rupe definitiv cu toate fărădelegile sale. în timpul acesta, prin puterea Duhului lui Dumnezeu, credinciosul se foloseşte de forţa aceasta minunată din fiinţa lui, datorită căreia, printr-un act de voinţă, îşi poate preda toată viaţa sa din viitor şi poate dispune de ea; credinciosul nu se predă ca să nu păcătuiască, ci, de acum înainte, el este rob al neprihănirii, şi numai al neprihănirii, în totul şi pe deplin. Face acest lucru, având siguranţa plină de bucurie că orice păcat mărturisit şi părăsit îi aduce un câştig real, prin faptul că face loc pentru viaţa şi dragostea Domnului Isus, care vor sălăşlui acolo. Piedica cea mai mare în calea bucuriei cu Dumnezeu este iluzia că mai avem în noi resurse proprii de bucurie. La începutul năzuinţelor noastre după sfinţire, aşteptăm mereu să vedem petrecându-se în noi o mare schimbare. Când înţelegem mai bine ce înseamnă credinţa şi viaţa de credinţă, ne dăm seama că, deşi nu am văzut încă

schimbarea aşteptată, putem totuşi să ne bucurăm nespus de ceea ce este Domnul Isus. Aceasta e taina sfinţirii. De ce nu posedaţi deja ceea ce aţi vrea să primiţi de la Dumnezeu? De ce încă nu sunteţi ceea ce ar trebui să fiţi în Domnul Isus Cristos? Oare pentru că vă lipseşte libertatea de a vă abandona în mâinile lui Cristos, de a vă preda acţiunii divine? Nu, ci din pricină că folosiţi această libertate pentru a căuta ajutor acolo unde nu-1 veţi putea găsi, adică în puterea şi efortul propriei voastre personalităţi. Ştii ce zice Scriptura despre libertatea voinţei tale? *„Facă-fi-se după credinţa ta "* (Mt. 8.13; 9-29), adică în măsura în care te 150 vei preda lui Dumnezeu, El va lucra în tine. Iată ce poate face voinţa, de îndată ce este orientată corect; puterea ei este reală, ai fi tentat să zici „magică". Cum s-a spus, pe drept, ea are totdeauna ce vrea şi nu se poate să nu aibă. Da, când omul îşi foloseşte libertatea pentru a se preda lui Dumnezeu în întregime, zicându-I: „Nu ce vreau eu, ci facă-se ce vrei Tu", atunci el obţine ceea ce vrea. în voia sa, se împlineşte voia lui Dumnezeu. Voinţa sa se transpune în Dumnezeu. Ea participă la puterea divină. Ea lucrează cu Dumnezeu, lucrează pentru Dumnezeu şi sfârşeşte prin a deveni credinţa care mută munţii. Pentru ea, nimic nu-i greu. Iată cum orice copil al lui Dumnezeu, în starea sa naturală, poate să aleagă după bunul său plac, viaţa sau moartea; nu că ar avea prin el însuşi puterea de a face această alegere, ci pentru că este cu totul liber fie să se predea acţiunii de răscumpărare a lui Dumnezeu - ceea ce constituie însăşi viaţa veşnică - fie de a lucra ca un copil al cărnii şi

sângelui, după voia sa proprie, ceea ce reprezintă însăşi moarte» veşnică.

Şi acum, dragul meu prieten, lasă-mă să-ţi spun următoarele, pentru că aceasta este toată adevărata ta libertate şi pentru că nimeni nu ţi-o poate răpi: calea către cer se găseşte pentru tine, în exercitarea neîntreruptă a aceste» libertăţi, adică într-o predare continuă şi într-un apel exclusiv la acţiunea divină. Aici stă singurul secret al asemănării cu Dumnezeu. Credinţa, nădejdea, dragostea, răbdarea, resemnarea sunt, nu-i aşa?, singurele haruri care constituie viaţa spirituală. Dar ce face excelenţa şi eficacitatea lor? Numai această predare totală şi spontană a sufletului în mâinile lui Dumnezeu. în realitate, aceste dispoziţii nu sunt, în cazul nostru, decât tot atâtea moduri diferite de a declara că obiectul unic al voinţei noastre, al dorinţelor noastre, al încrederii noastre este puterea dătătoare de viaţă a sfintei prezenţe a lui Dumnezeu în sufletul nostru. în rezumat: pentru că ştii că un Dumnezeu al luminii, şi al dragostei, şi al slavei este întotdeauna viu în profunzimile personalităţii tale, slujeşte-L cu răbdare pe El singur, încrede-te în El cu umilinţă, contează pe El şi numai pe El, cu toată hotărârea. Puterea invizibilă care ţine întreg universul este aici, în El, întru totul la îndemâna noastră, şi ea

ne va face să simţim acţiunea sa binecuvântată, numai inima noastră să se adâncească tot mai mult în Dumnezeu, cu umilinţă, dragoste, credincioşie, linişte, răbdare. Dumnezeu a ascuns cerul Său în noi. Vreţi să vedeţi cerul acesta des-chizându-se? Predaţi-vă inima

Domnului Isus, Cuvântul lui Dumnezeu, Care este totdeauna gata a ni Se face înţeles, şi Duhului lui Dumnezeu, Care este totdeauna gata să lucreze la sfinţirea inimii noastre. Păziţi-vă de orice înflăcărare, de orice efort al inimii fireşti, nu porniţi la drum de capul vostru, suportaţi fără iritare sentimentul propriei voastre nimicnicii şi slăbiciuni şi aşteptaţi cu răbdare ca Dumnezeu să-Şi facă lucrarea Sa în voi, şi s-o facă în felul Său.

/§ Despre tăeere,* JK> *ascultare şt smerenie

Aşteptarea în tăcere înaintea lui Dumnezeu

aşteptat cu răbdare pe Domnul, şi El S-a plecat spre mine şi mi-a auzit strigarea (Ps. 40.1, o altă traducere). Am văzut că o viaţă de rugăciune este o viaţă *cu* Dumnezeu, *din* Dumnezeu, *în* Dumnezeu şi *pentru* Dumnezeu. Mulţi cred că a duce o viaţă de rugăciune înseamnă a te ruga mult. însă a te ruga mult nu înseamnă a te ruga fără încetare sau necurmat. Viaţa noastră trebuie să fie trăită necurmat înaintea lui Dumnezeu, aşa cum a fost viaţa lui Enoh, despre care Biblia •spune că umbla cu Dumnezeu, sau Ilie care, la prima sa ieşire în public, a zis: „ *Viu este Dumnezeul lui Israel înaintea Căruia stau".* Este tocmai ceea ce dorea Da vid când se ruga nu să i Se arate Dumnezeu în vreun fel, ci el să locuiască în Casa Domnului toată viaţa lui. Acesta este scopul lucrării de mântuire, adică temeinica restabilire a omului printr-o legătură de viaţă izbăvită de păcat, împăcarea omului cu Dumnezeu. Ce bine ar fi dacă am ajunge toţi la o astfel de viaţă de rugăciune binecuvântată, prin singurătate şi linişte!

Aş vrea să lămurim acum o experienţă de mare însem-nătate pentru părtăşia noastră cu Dumnezeu. Este vorba despre tăcerea lui Dumnezeu şi despre aşteptarea sfinţilor Săi înaintea Lui. însemnătatea tăcerii Domnului şi a aşteptării noastre, nu este înţeleasă de copiii lui Dumnezeu şi, de aceea, ei pierd adesea binecuvântarea care decurge de aici. Mulţi au intrat pe tărâmul binecuvântării, dar n-au putut să aştepte

ceasul în care Dumnezeu voia să le dea binecuvântarea, şi au rămas cu mâinile goale, cu toate că au stat în singurătate, s-au rugat, s-au curăţit de tot ce nu-i după voia lui Dumnezeu.

Ce important este, deci, să învăţăm a aştepta când Dumnezeu tace! Atunci experienţa noastră se va potrivi cu ceea ce spune David: *„Am aşteptat cu răbdare pe Domnul şl El S-a plecat spre mine şl mi-a auzit strigarea "*. Să aruncăm o privire asupra tăcerii pe care o păstrează Dumnezeu faţă de robii Săi. Despre Moise citim: *„Moise s-a suit pe munte, şi norul a acoperit muntele. Slava Domnului s-a aşezat pe muntele Sinai, şi norul J-a acoperit timp de şase zile. în ziua a şaptea, Domnul 1-a chemat pe Moise din mijlocul norului. înfăţişarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel. Moise a intrat în mijlocul norului şi s-a suit pe munte. Moise a rămas pe munte patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi.* "(Ex. 24.15-18). Ştim ce însemnătate au avut pentru Moise însuşi şi pentru slujba lui faţă de popor aceste 40

de zile petrecute în părtăşie ascunsă cu Dumnezeu. în timpul acesta, i-a vorbit Dumnezeu faţă către faţă, ca un prieten către prietenul său. Moise a privit slava lui Dumnezeu timp de 40 de zile şi a primit din partea lui Dumnezeu Legea sfântă, fiindu-i descoperite planurile Lui dumnezeieşti. I-a dat chipul cortului sfânt şi i-a arătat cum trebuia să fie construit. A instaurat preoţia, i-a dat legea jertfelor plină de toată însemnătatea, prin care israeliţii puteau să-şi exprime dorinţa după predare, iertare şi părtăşie cu Dumnezeu. Când s-a coborât de pe munte înarmat cu descoperirile dumnezeieşti pe care le primise şi a venit la popor, faţa lui reflecta slava lui Dumnezeu. A trebuit ca, înaintea oamenilor, să-şi acopere faţa. Dar ce a precedat aceste 40 de zile de părtăşie, de slăvire şi de revelaţii? Şase zile de aşteptare în linişte înaintea lui Dumnezeu. Domnul 1-a chemat pe Moise pe munte, Moise s-a urcat la Dumnezeu, şi slava Domnului s-a coborât pe munte şi 1-a acoperit timp de şase zile. A şaptea zi, Dumnezeu 1-a chemat pe Moise din mijlocul norului şi Moise s-a apropiat, urmând să primească în cele 40 de zile ceea ce îi făgăduise Domnul. Ce va fi simţit şi prin ce stări va fi trecut Moise în cele 6 zile! El ştia că se află în prezenţa lui 154 "Dumnezeu, Domnul îl chemase ca să-i dea ceva. La chemarea Lui, el se urcase pe munte şi aştepta acum zi de zi mesajul lui Dumnezeu. Ce făcea Dumnezeu? Tăcea. A tăcut 6 zile. în a şaptea zi, a început să vorbească cu slujitorul Său. Ce lungi i se vor fi părut lui Moise cele şase zile, dar el a aşteptat cu răbdare şi dorinţă aprinsă. Atunci, Domnul Şi-a plecat urechea şi i-

a auzit strigătul. O experienţă asemănătoare a trăit şi proorocul Ieremia. *„După zece zile, Cuvântul Domnului a vorbit lui Ieremia* "(42.7). Proorocul se afla înaintea Domnului. Adusese la cunoştinţa lui Dumnezeu, dorinţele şi nevoile poporului său. Mai mult decât oricare altul dintre vechii martori ai Domnului, Ieremia a purtat ca preot durerile şi suferinţele poporului său. Cât de mult s-a rugat el şi câtă durere i-a produs slujba lui preoţească! în cele din urmă, se părea că Domnul i-a văzut lacrimile şi i-a ascultat rugăciunile. Toate căpeteniile oştirii şi bătrânii poporului au venit la el şi i-au cerut să se roage lui Dumnezeu pentru ei, într-o problemă de foarte mare importanţă. Toată rămăşiţa poporului, care multă vreme nu ascultase de glasul Domnului şi al proorocului Său, vrea acum să ştie care este drumul pe care trebuie să apuce. Putem să ne închipuim ce bine i-a făcut proorocului lucrul • acesta, ştiind că pentru un slujitor al lui Dumnezeu, pentru un adevărat preot al Său nu există mai mare bucurie decât să vadă că poporul se trezeşte, se pocăieşte şi începe o viaţă nouă în legătură cu Dumnezeu. îl înţelegem foarte bine deci, când el zice către popor: *„Iată, că mă voi ruga Domnului, Dumnezeul vostru, după cererea voastră, şi vă voi face cunoscut, fără să vă ascund ceva, tot ce vă va răspunde Domnul!" (Ier.* 42.4). Aici, Ieremia este un minunat exemplu pentru toţi slujitorii lui Dumnezeu. Ducem lipsă de oameni care să fie gata să facă cunoscut fraţilor lor orice cuvânt pe care-1 va spune Domnul. Iată, deci, că Ieremia merge înaintea Domnului şi începe să se roage. Şi ce face Domnul?

Tace. Da, Dumnezeu tace, în timp ce robul Lui, prosternat în ţărână, se roagă pentru poporul încercat, ca să capete lumină şi descoperire. Abia a zecea zi a vorbit Cuvântul Domnului către Ieremia. Da, Dumnezeul nostru, în înţelepciunea şi dragostea Lui de nepătruns, poate să tacă 10 zile, în timp ce robul Lui stă
155
în prag, rugându-se pentru alţii. Şi ce s-a întâmplat după 10 zile? Atunci Cuvântul Domnului i-a vorbit prorocului, şi el a primit o descoperire limpede şi precisă cu privire la mântuirea poporului. Au fost lungi zilele în care Dumnezeu a tăor dar acum a răspuns, şi proorocul a putut să-i aducă poporului său vestea aşteptată. Din nefericire însă, poporul nu şi-a ţinut făgăduinţa; s-a rătăcit din nou, dar proorocul se ştia nevinovat de sângele lui. El a stăruit înaintea lui Dumnezeu până când a primit răspuns şi a spus poporului tot ce i s-a descoperit. Dar poporul n-a primit. învăţămintele pe care vrea să ni le dea Dumnezeu din toate acestea? în ultimul timp, am experimentat câteva. Domnul, prin Cuvântul Său, ne cheamă la părtăşie intimă cu El. Dumnezeu ne-a descoperit binecuvântările Lui bogate şi ne-a arătat plinătatea de viaţă care ni s-a dat în Cristos. Am obosit luptându-ne doar cu propriile noastre puteri, şi Dumnezeu a trezit în noi dorinţa de a părăsi puţurile crăpate şi a lua din plinătatea Lui har după har. Noi am văzut deja că numai în urma unei aşteptări în linişte putem primi binecuvântările lui Dumnezeu. Am fost deja gata să plătim preţul, oricât de mare ar fi fost acesta, şi să dăm morţii propria noastră

viaţă ca să dobândim mărgăritarul părtăşiei cu Dumnezeu. Toată vinovăţia şi toate păcatele noastre le-am adus la crucea lui Cristos şi le-am pus sub sângele Lui. însăşi viaţa noastră am pus-o pe altar. Atunci, a răsărit lumina care ne-a ajutat să pricepem planul veşnic al lui Dumnezeu. Am înţeles că El vrea să facă din noi nişte vase ale slavei Sale. Atunci, în linişte, am tânjit după binecuvântarea pe care am găsit-o în scumpa noastră Biblie. Dar ce-a făcut Dumnezeu în timp ce tu şi eu stăruiamînaintea Lui? El a tăcut. Noi ne-am rugat pentru o pace mai adâncă. El a tăcut. Ne-am rugat să fim înarmaţi cu puteri noi, iar El a tăcut. Am dorit să avem biruinţă asupra păcatului şi a robiei, iar El a tăcut. Am dorit lumină cu privire la întrebările Lui arzătoare^ dar El a tăcut. Nu sunt acestea experienţe asemănătoare cu ale lui Moise şi Ilie? Am mers înaintea Lui şi ne-am rugat pentru familiile noastre, pentru cei încredinţaţi nouă, am aşteptat lucrarea mâinii puternice a lui Dumnezeu, dar cerul a rămas închis. Dumnezeu tace. Ni s-a întâmplat ca lui David: „Am 156
aşteptat cu răbdare pe Domnul", însă Domnul nu ne-a răs-ouns. Dar nu te descuraja! Aceasta nu-i decât prima jumătate *i* experienţei. Refrenul lui David a fost: „El S-a plecat spre mine şi mi-a auzit strigarea". Aşa va face şi cu tine. Dar se naşte întrebarea: de ce tace Dumnezeu şi ne lasă să aşteptăm? Tace fie din pricina noastră, fie din cauza celor pentru care intervenim. Tăcerea Lui este pentru noi aducătoare de mântuire şi binecuvântare. în dragostea Lui minunată, El ne dă binecuvântarea, numai atunci când suntem în stare s-o primim din mâna Lui.

înainte de a ne încredinţa lucrurile sfinte, El ne face educaţia pentru ca să putem umbla cu ele într-un mod sfânt. Cele mai triste experienţe ale copiilor lui Dumnezeu au loc atunci când aceştia ajung în posesia anumitor daruri ale harului, fără a avea şi harul de a umbla cu ele în sfinţenie. De aceea tăcerea lui Dumnezeu este o tăcere a dragostei. El lucrează întotdeauna cu înţelepciune în descoperirea tainelor Sale şi în împărţirea comorilor veşnice. Ce bine este să fim gata de a accepta poziţia aceasta de aşteptare înaintea Lui şi să stăruim în ea până când El însuşi rupe tăcerea şi ne dă mai mult decât cerem sau gândim noi. Suntem noi gata să aşteptăm 6 sau 10 zile înaintea lui Dumnezeu? Numai atunci El ne poate încredinţa lucruri care sunt o binecuvântare veşnică pentru casa noastră, pentru Biserică şi pentru toţi cei din jur. Dar cum putem păstra, în chip practic, în viaţa de fiecare zi, aşteptarea aceasta stăruitoare înaintea lui Dumnezeu? în orice caz, ea nu constă în a te afla necurmat pe genunchi, în singurătate, înaintea Domnului. Lucrul acesta ar fi pentru mulţi imposibil. Ar fi incomod şi împovărător pentru trupul lor. Dar trebuie să stăm în singurătate şi în linişte atât de potoliţi, încât orice dorinţă proprie şi orice îndemn propriu să fie reduse la tăcere. Aici începe binecuvântarea aşteptării. Chiar ceasurile acestea de aşteptare, în adâncă linişte sufletească, ne aduc viaţă nouă de la tronul lui Dumnezeu. Ne simţim atraşi tot mai aproape de inima lui Dumnezeu. Ochiul credinţei noastre priveşte zi şi noapte către El şi Faţa Lui luminează asupra noastră. Câtă înviorare ne aduce lucrul

acesta! Până când, în sfârşit, deplina strălucire a slavei Sale ni se deschide. Ne dă descoperiri noi, sar-
157
cini noi şi ne face în stare, în calitate de copii ai Săi, să fim o ■binecuvântare pentru mulţi. Ca şi Daniel, să aşteptăm cu stăruinţă înaintea Domnului şi să nu ne descurajăm când zile de-a rândul nu ne răspunde la cererile noastre. în cele din urmă, cerul se va deschide şi harul lui Dumnezeu în Cristos Isus se va coborî peste noi, astfel că întreaga noastră viaţă lăuntrică se va umple de laudă pentru Dumnezeul cel veşnic. Deci să-L slăvim pe Domnul pentru tăcerea Lui!

Tăcerea sfântă

„ Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus."O Ioan 2.6). Una dintre marile lecţii pe care le învăţăm în singurătate şi în linişte este tăcerea. Am văzut cum Dumnezeu tace. Trebuie să învăţăm şi noi a tăcea. Chiar şi în lume se spune: „Vorbirea e de argint, tăcerea e de aur."Toţi credincioşii care au depus, pentru Dumnezeu, mărturii prin vorbire, au avut şi darul tăcerii. Este un lucru nedemn de un copil al lui Dumnezeu ca aceasta să nu poată tăcea. Un adevărat credincios duce cu sine în mormânt secretele altora. Dar lucrul acesta nu se învaţă o dată cu întoarcerea la Dumnezeu. Pentru aceasta, trebuie timp, exerciţiu îndelungat şi, •înainte de toate, un exemplu deosebit. Domnul Isus este exemplul care ne trebuie.

Tăcerea Domnului Isus

Dacă vrem să învăţăm tăcerea, n-avem decât să privim la Domnul şi Mântuitorul nostru. *„Cine zice că rămâne*

în El, trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus." Domnul Isus vorbea cu putere, dar putea să şi tacă. Să cercetăm tăcerea Domnului Isus! Să ne ajute Domnul să înţelegem ceva din lucrul acesta atât de mare care este tăcerea sfântă!
1. în primul rând, *Domnul Isus tăcea cu privire la slujba Sa*. El voia să fie ascuns, să binecuvânteze fără zgomot şi să treacă mai departe. Trăsătura aceasta de caracter reiese din felul care ne este El descris în Sf. Scriptură. *„El nu Se va lua la ceartă, nu va striga şi nimeni nu-I va auzi glasul pe*

uliţe."(Mt. 12.19). Nu-Şi trâmbiţa faptele pe care le făcea în slujba iubirii. Dimpotrivă, în Marcu 8.26 şi 30 citim: *„Atunci Isus 1-a trimis acasă şi i-a zis: *Să nu intri în sat, nici să nu spui cuiva în sat!»"* Şi altă dată: „ *Şi Isus le-a poruncit cu tărie să nu spună nimănui lucrul acesta despre El."* Să învăţăm şi noi a tăcea cu privire la ceea ce a descoperit Dumnezeu despre slujba noastră. Iar dacă povestim ceva, să facem lucrul acesta sub autoritatea şi călăuzirea Duhului şi spre slava lui Dumnezeu. Adeseori suntem nevoiţi şi noi să spunem celor ce au fost binecuvântaţi prin slujba noastră: *„Du-te acasă la ai tăi şipovesteşte-le tot ce ţi-a făcut Domnul!"* (Mc. 5.19). 2. în al doilea rând, *Domnul Isus putea să tacă în situaţii delicate.* îmi aduc aminte de ceea ce povesteşte Ioan în cap 4 al Evangheliei sale. Citim: *„Domnul a aflat că fariseii au auzit că El face şi botează mai mulţi ucenici decât Ioan (deşi Isus nu boteza El însuşi ci ucenicii Lui). Atunci a părăsit*

Iudeea." (v. 1-3, altă traducere). El nu voia să lase impresia unei concurenţe între El şi Ioan, şi de aceea S-a retras. Domnul să ne dea harul ca, în împrejurări asemănătoare, să ne dăm la o parte pentru a face loc altora! *„în cinste, fiecare să dea întâietate altuia "* (Rom. 12.10), şi atunci viaţa noastră va aduce rod. Cearta, invidia şi sectarismul nu-şi mai află locul în aceste condiţii. Nu e bine să ne apărăm faţă de oamenii invidioşi. Taci, cum a tăcut Domnul Isus! El n-a spus nimic cu privire la slava minunată pe care a îmbrăcat-o pe munte. în Marcu 9.2, citim: *„Şi El S-a schimbat la faţă înaintea lor".* Ce slavă a strălucit asupra Domnului nostru când a avut loc ceea ce s-a numit „schimbarea la faţă"! Ucenicii au văzut-o şi au rămas uimiţi. Ei au auzit chiar şi convorbirea Domnului Isus cu Moise şi Ilie. *„Pe când se po-gorau de pe munte, Isus le-a poruncit să nu spună nimănui ce au văzut."* (Mc. 9.9). Lumea şi marea mulţime a ucenicilor Lui nu trebuia să afle despre acea minunată schimbare a Sa care a avut loc înainte de înviere. Trebuia păstrată sub tăcere. Se întâmplă ca şi noi să trăim adesea lucruri minunate în singurătate cu Domnul. Dacă am putea şi noi, într-o încredere sfântă, să păstrăm secretul ceasurilor petrecute cu El pe mun-tele cel sfânt, cu toate binecuvântările! Ce mult se pierde pentru

că se trăncăneşte cu atâta uşurătate despre cele mai intime experienţe! Am învăţat noi să tăcem cu privire la lucrurile care nu se pot spune, ori am căutat să vorbim despre ele ca să fim admiraţi de ucenicii fireşti sau să-i

auzim spunând: „Cuvântul acesta e prea tare!", şi să-i vedem plecând?! Pavel spune: *„Chiar dacă aş vrea să mă laud, n-aş fi un nebun, căci aş spune adevărul; dar mă feresc, ca să nu aibă nimeni despre mine o părere mai înaltă decât ce vede în mine sau ce aude de la mine.* "(2 Cor. 12.6). Să învăţăm şi noi tăcerea aceasta sfântă! Când Domnul ne face parte de harul Său într-un mod deosebit, când sufletul ni se umple de viaţa Lui, atunci să tăcem până când Domnul va găsi cu cale să dăm pe faţă descoperirile respective. Domnul Isus a păstrat tăcerea cu privire la drumul greu al crucii. El le-a zis ucenicilor: *„Veţi putea bea paharul pe care-1 beau Eu",* dar nu le vorbeşte nimic despre şederea pe tron. Ei asta voiau s-o ştie. *„Nu le puteţi purta acum",* le spune El cu blândeţe, înainte de a merge în Ghetsimani, referindu-Se la multe luci uri care-I stăteau pe inimă. Le-a spus ucenicilor despre cruce, i-a făcut să înţeleagă că o vor gusta şi ei, dar cu privire la drumul prin valea întunecoasă, a păstrat tăcerea. Tot aşa referitor la slava viitoare a ucenicilor Săi. Să nu pierdem din vedere lucrul
acesta!
Dumnezeu ne-a descoperit numai cât puteam suporta şi tot aşa trebuie să facem şi noi cu frăţiorii noştri mai mici, cu copilaşii în Cristos. Nu se poate da totul pe faţă. Sunt taine în călăuzirea spre cer care aparţin comorilor ascunse, despre care nu se poate şti mult. Aşa cum am învăţat să vestim ce-a făcut Dumnezeu pentru noi, tot aşa trebuie să învăţăm a tăcea cu privire la descoperirile adânci ale inimii Sale. A-L mărturisi pe Cristos este cu

totul altceva decât a da hrană tare copiilor (1 Cor. 3-1-2). Nu trebuie să ne aşteptăm ca sufletele să poată primi absolut tot ce ne-a învăţat pe noi Tatăl ceresc, cu multă răbdare, într-un şir lung de descoperiri.
A-i sili pe copii să consume un aliment pe care ei nu-1 pot suporta este tot aşa de rău ca a fi lăsaţi să rabde de foame. Ne vom strădui să ne conformăm următoarei recomandări: *„Fiecăruia după puterea lui"*. 160
Domnul Isus a păstrat tăcerea cu privire la cel ce avea să-L vândă. A făcut numai unele aluzii. Odată a zis: *„Adevărat, adevărat vă spun, unul din voi Mă va vinde"*. Ucenicii s-au uitat unul la altul neştiind despre cine vorbeşte (Ioan 13.21-22). Ce frumos S-a purtat El cu Iuda! Trădătorul acesta habar n-avea că Domnul Isus cunoştea toate uneltirile lui şi toată falsitatea sa.
Nici prin vorbă, nici prin fapte, nu 1-a arătat ucenicilor ca trădător. Cum s-au mai supărat ucenicii pe cei doi care au ■cerut să stea pe tron (Mc. 10.41)! Ce uşor l-ar fi fost Domnului Isus să-1 dea în vileag pe Iuda sau să lase impresia că-i preferă pe ceilalţi şi să facă astfel partide în mica Sa ceată de ucenici! Dar nu, El n-a făcut lucrul acesta. Trebuie să învăţăm şi noi a păstra tăcerea în situaţii asemănătoare. Să nu trezim mulţumirea de sine în cei ce ne iubesc! Iar dacă Dumnezeu vrea să ne ducă la Golgota printr-un Iuda, să nu vorbim despre uneltele omeneşti care ne pregătesc drumul crucii, nici să nu ezităm să le spălăm picioarele! Ce frumos este că avem puterea să-i binecuvântăm pe cei care ne batjocoresc şi ne prigonesc (Mt. 5.11)!
Domnul Isus a tăcut când a fost învinuit pe nedrept.

„Preoţii cei mai de seamă îl învinuiau de multe lucruri. PilatL-a întrebat din nou: 'Nu răspunzi nimic." Uite de câte lucruri Te învinuiesc ei!' Isus n-a mai dat nici un răspuns, lucru care a mirat pe Pilat" (Mc. 15.3-5). Şi apoi cuvântul proorocului: *„Când a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-1 duci la măcelărie şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund; n-a deschis gura"* (îs. 53.7). Viaţa Lui de miel a fost caracterizată prin tăcere. Ce bine ar fi dacă şi noi am învăţa să tăcem când suntem duşi înaintea „tribunalului" credincioşilor! Când fraţii şi surorile ne învinuiesc pe nedrept, când ne critică şi când toată purtarea noastră este prezentată de ei într-o lumină falsă, noi să luăm har din belşug pentru a tăcea. Tăcerea aceasta vorbeşte apoi înaintea Domnului mai puternic decât tunetul.

Tu, Unsul Domnului, Tu, Mielule al lui Dumnezeu, nu-mai Tu poţi să trăieşti viaţa tăcută a mielului! Tu ai înţeles să

fii o jertfă într-o lume plină de violenţă şi iubire de sine. Vrem să-Ţi urmăm Ţie, Mielule, şi să învăţăm de la Tine tăcerea sfântă şi răbdarea.

Iubiţi fraţi, să ne punem limba sub disciplina Duhului, în singurătatea plină de linişte! Nu putem să ne folosim bine limba, decât prin rugăciunea necurmată şi prin legătură neîntreruptă cu Dumnezeu. Cine îşi ia prea mare libertate în folosirea limbii va cheltui în zadar mult timp preţios. Stările de vorbă ale celor mai mulţi

credincioşi nu-I fac cinste lui Dumnezeu şi nu folosesc aproapelui. E cu neputinţă să vorbeşti mult şi să nu spui şi lucruri păgubitoare şi nefolositoare. Vorba multă exercită o influenţă vătămătoare asupra întregii noastre vieţi. Sufletul ni se va umple cu gânduri deşarte şi nefolositoare şi apoi nu va mai fi în stare să se cufunde în Dumnezeu. Cel care învaţă să tacă, învaţă să mediteze. El este ascuns în Dumnezeu şi mereu gata pentru rugăciune. Tăcerea din afară provoacă tăcerea dinăuntru. Iar dacă am realizat tăcerea lăuntrică, avem şi odihnă lăuntrică. Activitatea exagerată, avidă, provocată de viaţa firească, încetează. Devenim blânzi şi liniştiţi. Dar poate că întrebi dacă n-avem voie să vorbim mult nici pentru a face bine? Binele trebuie să-1 facem printr-o înţeleaptă alternare de vorbire şi tăcere. Trebuie ca întreaga noastră viaţă să se afle sub har. Golirea, printr-o vorbire îndelungată, fără o umplere prin rugăciune în tăcere, duce la nimicirea vieţii lăuntrice. Să învăţăm, deci, tăcerea sfântă în linişte!

Ascultarea

„...ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-aţi curăţit sufletele, prin Duhul...""(1 Pet. 1.22). O altă lecţie pe care trebuie s-o învăţăm în singurătate şi linişte este ascultarea de adevăr. Ascultarea este bunăvoinţa unei inimi de a căuta adevărul şi dorinţa arzătoare să-1 înfăptuiască. Ascultarea îşi pleacă urechea la adevăr şi urmează poruncile lui în toate amănuntele. Sufletul se supune de bunăvoie adevărului şi întreabă necurmat: „Doamne, ce vrei să fac?" O astfel de ascultare a practicat Prietenul scump al inimilor noastre, Domnul

Isus

Cristos, până la moartea Sa pe cruce. Despre El se spune: *„Cu toate că era Fiul lui Dumnezeu, a învăţat să asculte prin suferinţă".* (Cf. Evr. 5.8). *„Prin ascultarea Sa, mulţi au fost socotiţineprihănţi".* (Rom. 5.19). Rugăciunea Sa fierbinte, în cel mai cumplit foc al suferinţei, a fost: *„Doamne, facă-se nu voia Mea, ci voia Ta!"* Ca şi Domnul Isus, toţi cei cu adevărat sfinţi au ascultat de adevăr. Pavel scrie: *„Orice gând îl facem rob ascultării de Cristos."* (2 Cor. 10.5). Iar romanilor le scria: *„Ascultarea voastră este cunoscută de toţi."* (Rom. 16.19). Ca ţintă în evanghelizare, Pavel avea gândul de a aduce toate naţiunile la ascultarea credinţei (Rom 1.15; 16.26). Totuşi a trebuit să şi plângă că *„nu toţi ascultă de Evanghelie"* (Rom.10.16).
Deci, dacă vrem să avem părtăşie cu Dumnezeu, trebuie să învăţăm lecţia aceasta. Trebuie să ajungem fii ai ascultării .a căror fericire constă în a fi întotdeauna ascultători faţă de Dumnezeul lor. Fie ca aceste cuvinte să ne facă să umblăm în ascultare de adevăr! Prin aceasta, ne curăţim sufletele şi ajungem în stare de a trăi credinţa, în toată strălucirea ei.
Condiţiile ascultării
Se înţelege că *ascultarea trebuie să fie raţională.* Asta înseamnă că ea trebuie să fie de acord cu poruncile lui Dumnezeu, în toate lucrurile, adică în rugăciune, în veghere, în lucrare, ascultarea trebuie să fie dreaptă, simplă şi raţională. Sunt oameni care vor să fie ascultători faţă de adevăr, dar câtă lipsă de raţiune, de

modestie şi câtă încăpăţânare nu este în viaţa lor de ascultare! Departe de noi lucrurile acestea!

Apoi *ascultarea noastră trebuie să fie curată şi sinceră.* Scopul ei să fie numai slava lui Dumnezeu. Trebuie să ascultăm în mod dezinteresat. Ascultarea este interesată, chiar şi atunci când o practicăm pentru a dobândi viaţa veşnică, pentru a nu merge la pierzare. Slava lui Dumnezeu trebuie să ne stea pe inimă mai mult decât fericirea noastră proprie. Urmărirea slavei lui Dumnezeu dă ascultării noastre adevărata curăţie. Ascultarea pentru un anume avantaj, face din noi un fel de salariaţi. Adevăraţii copii ai lui Dumnezeu caută fot-

nele pentru slava Domnului lor. Dacă Dumnezeu este lăudat şi proslăvit, lauda şi proslăvirea lui Dumnezeu sunt pentru ei cea mai mare răsplată. Iubirea dezinteresată trebuie să fie motorul vieţii noastre de ascultare.

Mai departe, *ascultarea noastră trebuie să fie bucuroasă.* Dumnezeu iubeşte pe cel care dă cu bucurie. *„Fiţiprimitori de oaspeţi între voi fără cârtire"* (1 Pet. 4.9). Cine primeşte oaspeţi cârtind, nu este ascultător faţă de adevăr El poate avea pe dinafară o faţă veselă, dar dacă inima se răzvrăteşte, şi-a pierdut răsplata. Inima, ca şi faţa şi toată comportarea trebuie să reflecte bucurie şi mulţumire sau voie bună; numai aşa ascultarea este veritabilă.

Ascultarea trebuie să mai fie grabnică şi plină de râvnă. Adevărata ascultare nu ştie ce este ezitarea. Ea este totdeauna gata să facă ce-i cere adevărul. Ea se bucură

că poate să slujească numaidecât Domnului ei. îngerii, aceste duhuri puternice, execută poruncile Celui Veşnic cu iuţeala fulgerului. Despre Avraam citim că s-a sculat dis-de-dimineaţă ca să împlinească prin ascultare porunca Domnului său şi să jertfească pe fiul lui. Aşa să fie şi ascultarea noastră! Generalul Booth a fost întrebat odată care este taina vieţii lui roditoare. El a răspuns: „Niciodată n-a fost nevoie ca Dumnezeu să-mi spună un lucru de două ori". El era ascultător, şi de aceea Dumnezeu era cu el. Copiii lui Dumnezeu care s-au obişnuit să asculte grabnic de adevăr şi care au pierdut obiceiul de a mai duce tratative cu carnea şi sângele, aceştia propăşesc, şi Dumnezeu le dă izbândă.
Ascultarea noastră trebuie să fie curajoasă şi energică. Pentru inima ascultătoare, nu-i nimic greu şi nimic cu neputinţă, pentru că ea rămâne în credinţă. *„Toate* ***lucrurile*** *sunt cu putinţă celui ce crede".* Dar această ascultare hotărâtă şi energică nu se laudă deloc cu privire la ceea ce poate să facă. Ea nu-şi caută slava în astfel de luccruri, căci este smerită, şi ceea ce a făcut pentru Dumnezeu a făcut. Fericirea ei este să-şi facă din plin datoria. Ascultarea trebuie să fie din inimă. Cine nu vrea să mai lucreze în alt scop decât pentru slava lui Dumnezeu, acela vede, în tot ce face, mâna Lui plină de îndurare. Fără nici o împotrivire, în ascultare de adevăr, el face tot

ce aşteaptă Dumnezeu de la el. Nu există văicăreli, chiar când Dumnezeu îi cere jertfe mari. Unde sunt văicăreli, lipseşte iubirea profundă pentru Dumnezeu. Cine-şi

simte datoria ca o povară, acela încă n-a învăţat ce înseamnă să-ţi dai viaţa pentru Domnul.

în sfârşit, *adevărata ascultare trebuie să fie făcută cu smerenie.* N-a existat nici un singur om sfânt care să fi fost ascultător, dar nu şi smerit. Cât de smerit cu inima a fost Domnul şi împăratul nostru, şi tocmai de aceea a fost ascultător până la moarte de cruce. Ce ascultători au fost Pa vel şi toţi adevăraţii sfinţi, proorocii şi martirii! Ei s-au lăsat să fie scuipaţi în faţă, să fie bătuţi, dar au împlinit cu smerenie şi cu hotărâre tot ce le-a cerut Dumnezeu. Ei ziceau către potrivnicii lor: *.Judecaţi voi singuri, dacă este drept înaintea lui Dumnezeu, să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu.* "(FA. 4.19). Deviza lor era: „ *Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!" Unde* este adevărată umilinţă, este şi o lepădare de sine totală. în ascultarea de adevăr, oamenii aceştia au preferat să-şi dea viaţa decât să arate lipsă de credincioşie faţă de Dumnezeu. Iată, deci, unele condiţii pentru adevărata ascultare. Dacă le-am împlini pe toate, ce fericită şi bogată ar fi viaţa fiecăruia dintre noi! Adevăratul creştinism nu stă numai în credinţă, ci în ascultarea credinţei. Duhul Sfânt îl primesc numai cei care ascultă de El (FA. 5.32). îndurarea şi harul, orice binecuvântare dumnezeiască, chiar sănătatea şi viaţa lungă atârnă de ascultare. Biblia spune: *„Dacă ascultă şi se supun, îşi sfârşesc zilele în fericire şi anii în bucurie, dar dacă n-ascultă, pier ucişi de sabie, mor în orbirea lor."* (Iov 36.11-12). Pe de altă parte, *„este blestemat cine nu ascultă de cuvintele Legământului.* "(Ier. 11.3). Dumnezeu declară: *„Mă voi*

răzbuna cu mânie şi urgie pe toate popoarele care n-ascultă".

Binecuvântările ascultării

Binecuvântarea de căpetenie a ascultării este tăgăduirea Vieţii proprii, a voinţei proprii, a părerilor proprii. Adevărata ascultare omoară viaţa proprie. Iată ce scrie Caterina de Gemă despre viaţa proprie: „Viaţa proprie firească nu este decât

ură, pentru că îl aruncă pe om în pierzare veşnică si pentru că îşi alege ca stăpân pe Satan. Viaţa proprie nu se sinchiseşte de pierzarea nici a trupului, nici a sufletului, nici a aproapelui său, ci ea se arată faţă de sine şi faţă de alţii aşa de morocănoasă şi încăpăţânată, încât nu vrea să se supună nimănui. Dacă şi-a propus ceva, lucrul acela nu i-1 poate scoate nimeni din minte, nici cu ameninţări, nici cu momeli. Ea nu se gândeşte nici la servilism, nici la sărăcie, nici la pagubă, nici la boală, nici la moarte, nici la iad. Să-şi facă voia proprie şi atâta. Aceasta este tot ce-şi închipuie ea că-i bine şi drept. Ea face din oameni robi ai dorinţelor sale şi ştie să ascundă orice mârşăvie sub aparenţa binelui. Ea este îmbâcsită de o aşa otravă fină, încât puţini o pot cunoaşte şi se pot feri de ea. Ea poate să îmbrace mantaua nevinovăţiei şi să-şi ascundă otrava sub ea. Uneori are ca scuză sănătatea, alteori nevoia şi câteodată iubirea şi compătimirea."

Iubirea de sine întunecă ochiul lăuntric aşa încât omul ajunge să se bucure adesea de lucruri de care ar trebui să se întristeze şi să socotească folositoare lucrurile care nu

sunt decât nişte curse ascunse şi primejdioase pentru suflet. Iubirea de sine este rădăcina tuturor necazurilor şi a oricărei nenorociri din lume. Iubirea de sine a pătruns în toate mădularele. Fără iubirea aceasta otrăvitoare, omul nu poate să gândească, să vorbească, să lucreze. împotriva acestei otrăvi primejdioase, nu există nici un alt ajutor, decât Dumnezeu, Care, prin harul Său, ne poate curaţi pe deplin. Iubirii de sine i se dă lovitura de moarte prin ascultarea de adevăr. Fii ascultător cu orice preţ şi vei scăpa de iubirea de sine.
Prin ascultare, ne lepădăm şi de voinţa proprie. Adevărata ascultare se leapădă de voinţa proprie şi se aşază sub voinţa altuia. Un om plin de voinţa lui însuşi nu se sinchiseşte nici de Dumnezeu, nici de om. Gândul lui este numai încăpăţânare; ce şi-a pus el în minte trebuie să se înfăptuiască; nu i se poate opune nimic, nici chiar un gând mai înţelept care i-ar trece prin minte. Un om încăpăţânat este întotdeauna, în mintea lui, cel mai înţelept om. El n-are pace, nici odihnă. Plăcerea şi gustul lui se îndreaptă când într-o parte, când în alta. El ar vrea să fie un creştin serios, să cunoască pacea lui
166
Dumnezeu, să aibă părtăşie cu El, să se exerseze în sărăcirea de bunăvoie, dar nu ajunge niciodată la o astfel de ţintă dumnezeiască. Toate acestea, la el, nu sunt decât planuri pe care le părăseşte în foarte scurt timp. Este chinuit încontinuu de încăpăţânare şi de voinţa proprie. Acestea sunt ca un foc mistuitor în mădularele lui.
Nu-i nici un lucru pe care Dumnezeu să-1 urască mai

mult ca iubirea de sine a omului. Un sfânt a zis odată: „Lasă-te de voinţa proprie, şi ai desfiinţat iadul". în afară de ea, nu arde nimic în noi. Proorocul Samuel a trebuit să-i spună lui Saul: *„Iată, ascultarea face mai mult decât jerfele şi păzirea Cuvântului Său mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, şi împotrivirea nu este mai puţin vinovată decât închinarea la idoli şi terafimi. Fiindcă ai lepădat Cuvântul Domnului, te leapădă şi El ca împărat."* (1 Sam. 15.22-23).
Ce mare binecuvântare este ca această voinţă P. lui să fie răstignită şi zdrobită! Cine renunţă la voinţa lui şi la părerea proprie şi se supune lui Dumnezeu, acela ajunge în odihnă. Flăcările sfinte ale Duhului îi aprind inima. Intră de pe acum în legătura de intimitate cu Dumnezeu. O dovadă că cineva a scăpat de voinţa proprie şi de încăpăţânare este faptul că nu se mai simte insultat. Cine continuă să fie sensibil la jignire, dovedeşte prin aceasta că a rămas prizonierul părerilor proprii, al iubirii de sine, al încăpăţânării. Acest monstru cu trei capete 1-a orbit. Un fiu al ascultării ştie că toate lucrurile lucrează spre binele lui. Nimic nu-1 poate vătăma. Orice vrăjmaş îi devine un prieten. El mulţumeşte celor care-1 ajută să scape de duşmanii lui de căpetenie: încăpăţânarea şi iubirea de sine. Acestea sunt izvoarele otrăvite ale inimii lui. Din pricina lor nu poate avea pace şi nu poate să privească măreţia şi gloria veşnicului Dumnezeu. Viaţa proprie şi iubirea de sine se interpun între el şi Dumnezeu. în asemenea condiţii, smerenia şi blândeţea nu se pot dezvolta. încăpăţânarea inimii faţă de

Dumnezeu şi faţă de om înăbuşă totul.
Ferice de acela care-şi dă morţii viaţa lui proprie, în ascultare de Domnul Isus şi umblare pe urmele Sale! Ferice de cel sărac cu duhul, care se tăgăduieşte pe sine, care-şi ia

crucea în fiecare zi! Acela scapă de această ciumă otrăvitoare şi aducătoare de moarte, care nu se sfieşte să încerce a-I răpi lui Dumnezeu atotputernicia, înţelepciunea şi dreptatea! Fericită slobozenie, tu în cer te pierzi în Dumnezeu. Ascultă de Dumnezeu, iubite cititor, urmează-L şi vei cunoaş-te slobozenia.

Ce este smerenia?

In ebraică, cuvântul smerenie evocă suferinţa pe care o îndură cineva când i s-a zdrobit orgoliul. în greacă, acest termen are sensul de a „a fi însufleţit de gânduri modeste". Omul smerit nu mai are gânduri înalte despre sine: el se supune lui Dumnezeu. Adevărata smerenie înseamnă coborâre, o aplecare şi o prosternare a inimii şi a sufletului înaintea măreţiei veşnicului Dumnezeu. O astfel de smerenie a avut Domnul Isus. El S-a făcut mic, a nutrit gânduri smerite şi în toate I-a fost supus Tatălui. Sfânta Scriptură ne spune despre Ilie că a venit odată la o văduvă care se afla în mare necaz. El i-a poruncit să împrumute cât mai multe vase goale şi apoi să toarne în ele puţinul untdelemn pe care-1 avea. A asigurat-o că uleiul nu va înceta să curgă până când nu se vor umple toate vasele.
Astfel de inimi caută Dumnezeu: goale şi smerite. în ele, El poate să-Şi toarne din belşug harul Său. Astfel de

suflete sunt pregătite pentru a intra în comuniune cu Dumnezeu. Domnul Isus nu S-a preţuit pe Sine însuşi. Cel cu adevărat smerit face la fel: se tăgăduieşte pe sine însuşi, protestează împotriva vieţii egoiste, se ascunde în Dumnezeu şi-I face loc lăsându-L pe El să domnească în toate sectoarele vieţii. Cel smerit nu mai vrea să reprezinte el ceva, nici nu-şi mai atribuie vreo valoare. Toată slava şi toată cinstea şi-o caută în Dumnezeu.
Tot de smerenie ţine tăgăduirea voinţei proprii. Există două mari forţe care ne împiedică să ajungem la comuniunea cu Dumnezeu. Una este voinţa proprie, alta este activitatea proprie. De aceea, Domnul Isus zice: *„Luaţi jugul Meu şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima "*

(Mt. 11.21). Blândeţea şi umilinţa biruie iubirea de sine şi activitatea proprie. Numai acela este cu adevărat smerit care nu-şi urmează voinţa proprie. Domnul Isus era întotdeauna smerit. El nu a fost niciodată ascultător de voinţa proprie. El era întotdeauna gata să apuce pe drumul pe care I-l arăta Tatăl. Cel smerit acceptă orice situaţie, fără cârtire. El merge bucuros chiar şi pe cel mai dificil drum. De ce? Pentru că nu mai urmăreşte nimic pentru sine. A intrat în odihnă şi a devenit una cu Dumnezeu.
îmi aduc aminte că am citit undeva că Sf. Bernard mergea odată spre o mănăstire, călare pe un catâr. Cineva, care 1-a văzut călătorind astfel, a zis: „Socotesc că Bernard e mândru, deoarece merge călare pe un catâr şi stă pe o pătură brodată cu aur." Dar Bernard nu se

sinchisea de astfel de lucruri, şi, când omul acela 1-a învinuit de mândrie, s-a uitat la pătură şi a zis: „Poate că are dreptate, dar eu n-am observat că şedeam pe o pătură". Cineva, fără să ştie el, a pus pătura cea fină pe catâr, în timp ce el credea că stă direct pe spinarea animalului, căci inima lui Bernard era plină de cu totul alte lucruri. Cum a putut el să primească o învinuirea cu atâta linişte? El era smerit. învăţase de la Domnul Isus blândeţea şi smerenia. Şi anume în ce fel? Domnul Isus însuşi ne arată drumul: *„Luaţi jugul Meu asupra voastră".* Acesta este secretul. Trebuie să fii înjugat cu Domnul Isus, aşa cum merg două animale care trag la acelaşi jug. Trebuie să ne predăm Lui şi să mergem cu El pas cu pas. Cine şi-a dat morţii voinţa personală poate să facă lucrul acesta. Cel care trage în acelaşi jug cu Domnul Isus a terminat cu activitatea proprie. Deviza lui este: „Singur eu nu pot face nici un pas; acolo, Doamne, unde vrei Tu să mergi şi să stai, ia-mă şi pe mine!"

încă ceva: cel cu adevărat smerit, locuieşte în Dumnezeu şi este ascuns în El. Viaţa retrasă, viaţa ascunsă şi îngropată în Dumnezeu este cu siguranţă expresia veritabilei smerenii. Un astfel de om fuge de exteriorizări şi de zgomotul lumii şi caută singurătatea şi liniştea. Acolo îl găsim pe Dumnezeu cu adevărat. Acolo te poţi închina în duh şi adevăr. Ne dăm imediat seama dacă un om este smerit: conduita exterioară, cuvintele, gesturile, mersul, îmbrăcămintea lui ne-o demon-

strează. Un om smerit arată în toate odihnă dumnezeiască, linişte şi dragoste. Adevărata smerenie este nu numai ceva absolut necesar, dar şi un lucru de mare preţ.

Cum se poate obţine smerenia

înainte de toate, smerenia este un dar al lui Dumnezeu. Cine rămâne în Dumnezeu şi este umplut cu Duhul Sfânt, acela primeşte mărgăritarul acesta ca o roadă a Duhului. Omul nu poate produce nimic bun de la sine însuşi. Orice bine şi orice dar desăvârşit se coboară de sus. Fără harul lui Dumnezeu, chiar virtuţile nu-s decât nişte defecte şi vicii. Egoismul şi mândria murdăresc şi cele mai frumoase podoabe ale firii omeneşti.

Cine vrea să obţină mărgăritarul smereniei trebuie să locuiască în Dumnezeu. Lucrul acesta se face prin pocăinţa adevărată. Acolo unde intervine o asemenea pocăinţă, omul se căieşte adânc de păcate, îşi recunoaşte toate necurăţiile şi toată răutatea ascunsă, toată stricăciunea inimii. Numai cine a ajuns la o astfel de cunoaştere de sine se supune lui Dumnezeu. El este bucuros să renunţe la orice, numai să-L găsească pe Dumnezeu. în felul acesta, duhul cel rău al mândriei este biruit şi triumfă umilinţa. Sufletul însetează după harul acesta. Smerenia nu se poate lipsi de Dumnezeu. Ea nu pleacă până când nu se satură şi nu se adapă din plin. în vecii vecilor, foamea şi setea aceasta nu pot fi potolite decât de Dumnezeu. însă cine se satură primeşte mărgăritarul de mare preţ care este smerenia. Trebuie deci să-L căutăm pe Dumnezeu cu înfocare. Numai atunci El Se îndură de noi şi ne face parte de

mărgăritarul acesta.
Un sfânt de demult a zis: „Dragostea de Dumnezeu este mama smereniei, şi cu cât sălăşluieşte în noi mai din plin această dragoste, cu atât va fi mai mare ura faţă de noi înşine, căci ea ne arată cât de nedrept am iubit până acum şi ne învaţă cum trebuie să iubim în viitor. Căci numai atunci iubim cu adevărat, când ne umilim şi ne înjosim înaintea Dumnezeului Celui Preaînalt". Are dreptate acest sfânt, căci fără înjosire de sine, Dumnezeu nu ne poate face parte de acest har. De
170
aceea scrie şi Petru: *„Smeriţi-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui. El să vă înalţe.* "(1 Pet. 5.6). Inima noastră ar trebui să înseteze după umilinţă şi după înjosire. O piatră nu are odihnă până când nu a găsit locul cel mai de jos de pe pământ. Nici noi nu trebuie să ne acordăm odihnă până când n-am intrat în adevărata smerenie. Locul cel mai de jos este temeiul cel mai solid pentru primirea şi păstrarea harului dumnezeiesc. Apele curg în jos, chiar şi apele necazurilor şi ale suferinţelor. Ferice de cel ce vrea să meargă la Iordan! Acolo vom avea cel mai mare câştig pentru viaţa noastră duhovnicească. Dispreţul, batjocura, mândria nu mai contează. Ajungem să iubim crucea şi orice lucru care ne duce la umilinţă. Uşa este închisă pentru orice rău şi orice ne-curăţie. Casa este ţinută curată în permanenţă, pentru a-şi asigura prezenţa lui Dumnezeu. Dacă atingem o floare .sensibilă, ea se închide imediat. Aşa se întâmplă şi cu cel smerit. El se închide în Dumnezeu şi vrea să fie *„o grădină închisă şi*

o fântână pecetluită" pentru Domnul.
Pe cel smerit, Dumnezeu îl va învăţa căile Sale. Cristos a fost aşezat la dreapta Maiestăţii divine. Cine a intrat în adevărata smerenie este vrednic să stea pe tron. Ia seama şi lasă-te împins de iubire ca să devii mic şi smerit! Dumnezeul oricărui har să ne dea şi harul acesta!
încheiem cu o mărturisire a iubitului Francisc d'Assisi. El îndeamnă la smerenie şi zice: „Fiul lui Dumnezeu a venit din sânul Tatălui pentru ca prin cuvânt şi prin faptă să ne înveţe smerenia". De aceea, este o nebunie sa te înalţi când te laudă oamenii. *Ce este înălţat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.* Cum ne vede Dumnezeu, iată ce contează, şi nimic altceva! Nu vă lăudaţi şi nici un om să nu fie lăudat *„înainte de vreme".* Când Domnul îşi va lua înapoi comoara pe care mi-a împrumutat-o, ce-mi mai rămâne decât trupul şi sufletul? Dar pe acestea le au şi păgânii. Am motive să cred că un ucigaş sau un hoţ ar fi pe placul lui Dumnezeu mai mult decât mine, dacă li s-ar fi dat tot atâta har cât am căpătat eu. Nimeni să nu se sprijine pe faptele lui, nimeni să nu-şi placă lui însuşi în faptele pe care şi un necredincios le poate face ca un om drept. Căci oricine poate să postească,

să se roage şi să-şi chinuiască trupul. Dar să se poarte cu credincioşie faţă de Dumnezeu, nu poate oricine. De aceea, să ne bucurăm şi să cântăm numai atunci când arătăm credincioşie faţă de Dumnezeu, când îi dăm slavă şi când punem pe seama Lui orice dar şi orice bine

pe care le facem. O pictură a Mântuitorului nu este Mântuitorul însuşi. Omul este chipul lui Dumnezeu în care vrea să fie slăvit El însuşi. De aceea, omul să nu se înalţe, căci înaintea lui Dumnezeu, el este mai puţin decât o pictură, este, de fapt, un zero, o non valoare.

€-^* *Despre rugăciune*

Ce este rugăciunea?

.■Rugăciunea este expresia dependenţei noastre de Dumnezeu; rugăciunea neîncetată, stăruitoare exprimă o dependenţă obişnuită, continuă.

Părerile obişnuite asupra rugăciunii nu se regăsesc în Noul Testament. Noi ne rugăm pentru ca să câştigăm ceva, când, de fapt, dar potrivit Scripturii, prin rugăciune, îl cunoaştem pe Dumnezeu. Dacă trebuie să ajung la alimentul înţelepciunii proprii, pentru a-I da Domnului Isus posibilitatea să facă totul, atunci mă rog ca un copil şi nu mi-e greu să mă rog. Stai înaintea Domnului şi pune-I în faţă problemele tale, lucrurile care depăşesc limitele înţelepciunii tale. Câtă vreme îţi eşti de ajuns ţie însuţi n-ai pentru ce să mergi la Dumnezeu.

Adesea, în rugăciune, suntem ocupaţi cu noi înşine, cu nevoile proprii şi cu eforturile pe care le depunem pentru prezentarea lor. în aşteptarea lui Dumnezeu,, primul gând este la Dumnezeu, Acela pe Care îl aşteptăm. înainte de a te ruga, apleacă-te liniştit înaintea lui Dumnezeu, tocmai pentru a-ţi aduce aminte şi a realiza Cine este El, cât de aproape este El, cât de sigur este că El *poate* şi *vrea* să te ajute. Fii cu totul liniştit înaintea Lui şi dă-I voie Duhului Sfânt să trezească şi să

stârnească în sufletul tău dispoziţia copilărească de absolută dependenţă şi aşteptare plină de încredere. Aşteaptă-L pe Dumnezeu ca pe o fiinţă vie, ca pe un Dumnezeu viu, Care este atent faţă de tine şi aşteaptă să te umple cu mântuirea Lui. Aşteaptă-L pe Dumnezeu până când ţi-ai dat seama că te-ai întâlnit cu El; atunci rugăciunea ta va deveni cu
173
totul alta. Şi în timp ce te rogi, lasă şi unele intervale de tăcere, de respectuoasă domolire a sufletului, momente în care te predai pe tine însuţi lui Dumnezeu, pentru cazul când ar dori să te mai înveţe sau să lucreze ceva în tine.
Credinciosul cel mai slab, ticălos sau păcătos poate avea acces la Dumnezeu, adică poate merge înaintea Lui, la orice oră din zi şi din noapte, şi poate să stea de vorbă cu El, oricât de mult ar vrea. Dacă se retrage în odăiţă, Dumnezeu este gata să-1 întâlnească, să aibă părtăşie cu el, să-i dea bucuria şi puterea de care are nevoie şi asigurarea că El ia asupra Lui toate nevoile credinciosului. Ba îi făgăduieşte că-1 va şi îmbogăţi în cele materiale şi în lucrare, potrivit cu ceea ce a cerut el în odăiţă. Ar trebui să strigăm de bucurie. Noi n-am putea avea o singură zi de biruinţă, în viaţa creştină, dacă Domnul Isus n-ar trăi acum pentru noi, ca să ne dea tot ce priveşte viaţa şi evlavia (2 Pet. 1.3). El trăieşte înaintea scaunului de domnie, pentru a ne asigura mântuirea. Vom fi mântuiţi prin .viaţa Lui (Rom. 5.10). El primeşte rugăciunile noastre şi le prezintă înaintea lui Dumnezeu, amestecând tămâia

propriilor Sale merite cu cererile noastre nedesăvârşite (Apoc. 8.9).
Rugăciunile tuturor sfinţilor trec prin duhul şi inima Aceluia Care este întotdeauna într-un acord perfect cu voia Tatălui şi devin ale Lui însuşi când le înfăţişează înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunile pe care le adresăm cu credinţă nu urcă singure la cer. Ele sunt îmbrăcate cu meritele Domnului Isus, fapt care face să fie foarte puternice. Ceea ce pare imposibil este tocmai lucrul pentru care trebuie să ne rugăm. Ceea ce nu pare imposibil nu reprezintă o nevoie reală, indispensabilă. O imposibilitate totală pentru tine este faptul de a fi identificat atât de mult cu Domnul Isus, încât să nu mai rămână nimic din viaţa ta cea veche. El va face lucrul acesta, dacă I-o vei cere. Trebuie să vii la El cu această dorinţă şi să-L rogi încrezându-te în atotputernicia Sa. Nu trebuie să credem numai în ceea ce spune Domnul Isus, ci trebuie să credem în El însuşi. Dacă privim numai la ceea ce spune El, nu vom crede, dar dacă privim la El, atunci El va face ca imposibilul să devină tot aşa de simplu, de natural ca respiraţia. Necazul vine din nebunia voită a inimii noastre. Nu vrem să credem; nu vrem să dărâmăm podurile.

Preferăm să mergem orbeşte înainte şi să ne îngrijorăm. Rugăciunea constă în a-I mărturisi mereu lui Dumnezeu în ce fel simţim starea noastră de neputinţă. Când vom înţelege şi vom recunoaşte, ca Fiul, că nu putem face nimic de la noi înşine, atunci Dumnezeu va face totul şi va lucra cu putere în noi. în orice rugăciune adresată

către Tatăl, ia-ţi locul în Fiul şi fă-o prin puterea Duhului Sfânt! Nici o rugăciune nu se înalţă fără să fie nevoie de Sfânta Treime.

Rugaţi-vâ neîncetat

Rugăciunea este asemănată cu respiraţia şi cu circulaţia sângelui. Ea nu este un simplu exerciţiu. Este viaţa trăită în Dumnezeu. Noi nu ne dăm seama întotdeauna că Domnul Isus ne menţine într-o legătură deplină cu Dumnezeu. Dar dacă ascultăm de El, aşa este. Evită orice lucru care te împiedică să te rogi pe îndelete şi nu te limita la câteva clipe de rugăciune! Roagă-te neîncetat, adică păstrează obiceiul copilăresc de a te ruga la obiect, din inimă, întotdeauna. Dumnezeu a zis către Moise: *„Omul nu poate să Mă vadă şi să trăiască".* Moartea lui Cristos, moartea noastră cu El şi în El, iată calea care ne duce la Dumnezeu în Locul preasfânt. Trebuie să ne găsim timp, în fiecare zi, ca să fim singuri cu El. Trebuie să-L găsim în fiecare zi pe Tatăl nostru şi să înnoim mereu legătura intimă cu El. Dacă Domnul Isus a avut nevoie de acest lucru, cum n-am avea nevoie şi noi? împărtăşirea cu Tatăl ceresc şi ungerea cu Duhul Sfânt se înnoiesc zilnic.

Tot ce a făcut Cristos şi tot ce avem în El ne aparţine chiar de pe acum. Tu nu te poţi înălţa în realitatea spirituală după bunul tău plac. Primul şi cel mai important lucru pe care-1 poţi face, când nu te găseşti în realitatea spirituală, este să-L rogi pe Dumnezeu pentru Duhul Sfânt (Le. 11.13). Numai Duhul Sfânt poate face real *în* noi tot ce a făcut Domnul.Isus *pentru* noi. Doctrina prezervării sfinţilor, a rămânerii până la capăt a

celor sfinţi este, în definitiv, nu problema rămânerii lor, ci a credincioşiei lui Dumnezeu. *„El vă va întări până la sfârşit"{l* Cor. 1.8). Se întrerupe comuniunea? Desigur. Dar dragostea lui Dumnezeu nu este întreruptă, nici încrederea mea. Nu mă duc eu la Avocat să-L rog să intervină pentru

mine, ci El Se duce ca Avocat la Tatăl pentru mine. Scopul lui Dumnezeu este să aducă sufletele în starea de a se bucura de El însuşi; atunci nu mai avem nevoie nici măcar să ne gândim la mersul nostru, căci nu e nimic care să lucreze aşa de puternic asupra umblării noastre, pentru a o face asemenea firii Lui.

Caracteristicile rugăciunii

1. Să arate umilinţă *(Din fundul adâncului...)*
2. Să fie pătrunzătoare *(...strig...)*
3. Să se îndrepte nemijlocit către Dumnezeu *(...către Tine ...)*
4. Să fie plină de teamă *(...Doamne!).*
5. Să fie personală *(Ascultă-mi glasul...).*

„Doamne, în marea Ta îndurare, binevoieşte să mi Te faci cunoscut şi să scoţi din inima mea orice formă de mândrie, fie că vine de la Cel Rău, fie că este rodul firii mele stricate! Trezeşte adânc în inima mea nevoia după această smerenie, care să mă facă să trăiesc în lumina Ta, prin Duhul Tău cel Sfânt! învaţă-mă să alung orice alt gând în afara aceluia de a accepta smerenia, şi învaţă-mă să Te rog din adâncul inimii, cu credinţă şi seriozitate, ca unul care vrea să fie izbăvit cu orice preţ de orice fel de mândrie!"

Cum sâ ne **rugăm?**

Rugăciunea trebuie adresată către Tatăl, în Numele Fiului şi rămânând în Cristos. Cerul nu este atât un loc, cât mai ales o stare, un mod de a trăi o viaţă în care prezenţa lui Dumnezeu se vede şi se realizează fără obstacole, în toată puterea ei (Murray, *Perdeaua sfâşiată).* Un sărac nu se roagă din nici un alt motiv, decât acela că se găseşte într-o mizerabilă şi chinuitoare stare de sărăcie. El nu se ruşinează să cerşească. Domnul zice: *„Ferice de cei săraci".*

Dumnezeu doreşte să căutăm ca Duhul Sfânt, duh de putere în inimă şi în viaţă, să ne ia în stăpânire cucerindu-ne, să înlăture păcatul şi să zidească în inima noastră binecuvântatul şi fericitul chip al Domnului Isus. Aceasta este puterea Duhului ca un *har* pentru o viaţă sfântă, spre deosebire de 176
puterea Duhului ca un *dar*. Pentru a ne ruga, trebuie să aibă loc mai întâi o predare deplină, predând până şi predarea, pentru ca Duhul Sfânt să Se roage. Să-I cer lui Dumnezeu să mă mântuiască împotriva mea însumi; deci chiar dacă aş dori vreodată altceva sau n-aş putea să fiu de acord cu ce vrea El. Să nu cer nimic pentru mine, nici pentru interesele mele, ci totul potrivit cu interesele lui Dumnezeu.

- Să nu fie nimic între mine şi El.
- Să iau tot ce mi-a dat El.
- Să ia şi El tot ce I se cuvine.

După ce i-au pus deoparte pe Pavel şi pe Barnaba, creştinii din Antiohia iarăşi s-au rugat şi au postit. Dar noi ne ocupăm mai mult cu lucrul, decât cu postul şi

rugăciunea. Citim, în ultimul capitol din Apocalipsa, că, imediat ce Mielul S-a aşezat pe tron, râul de apă vie a început să curgă. Suntem gata pentru a primi această putere? Spune-I Domnului: „Doamne, eu m-am predat cu totul Ţie. Am făcut pasul acesta în slăbiciune şi tremurând, dar l-am făcut. Am primit puţin din ceea ce ştiu că poţi să dai Tu, Doamne, dar ca un vas gol, cu sinceritate şi cu smerenie, mă aşez din nou la picioarele Tale şi aştept zi de zi şi clipă de clipă." Fii sigur că vei primi ceea ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit...

Rugăciunea lui Cristos şi rugăciunea noastră

Din rugăciunea făcută de Domnul Isus în Ghetsimani şi din cea care ne este redată în Ioan 17, rezultă că dorinţa Domnului Isus era ca Tatăl să fie proslăvit. în întregul univers, totul trebuia să vestească strălucirea lui Dumnezeu. Credinciosul care este însufleţit de o asemenea gândire, pe care o exprimă în rugăciunile sale până când este complet pătruns de ea, va primi o adevărată putere dumnezeiască. Cu cât ne temem mai mult de Dumnezeu şi ne temem şi de noi înşine, cu atât mai mult El ne va înălţa, la vremea Lui, ca să-L lăudăm. Deci să ne plecăm înaintea Tatălui, pentru ca să ne dea ce ne-a învăţat să-I cerem. Nu cerem nimic mai puţin decât să locuiască Cristos în inimile noastre. însetăm după acea fericită, statornică şi conştientă locuire a Domnului Isus în ini-

mile noastre, pe care ne-a făgăduit-o ca urmare sigură a coborârii Duhului Sfânt.

Tată, Te rugăm, potrivit cu ceea ce le-a făgăduit Domnul Isus ucenicilor Săi iubiţi şi ascultători, fă să se trezească în noi o astfel de dorinţă, încât să nu ne putem odihni până când sufletul nu ne este botezat din nou, în fiecare zi, cu binecuvântarea Ta divină!

Rugăciunea - întâlnire cu Dumnezeu

Nu uita că numai Dumnezeu este binele tău suprem. Poţi să te întâlneşti cu Domnul în cămăruţa ta de rugăciune, la ocupaţiile tale zilnice şi chiar în vălmăşagul străzii. Un credincios a zis: „Putem veni înaintea lui Dumnezeu, putem să ne bucurăm mult de prezenţa Lui, putem să-I ascultăm cuvintele, să vorbim cu El şi să-L iubim aşa cum am face aceste lucruri cu un om de pe pământ." Pare incredibil, dar aşa este. Şi aceasta este tot ce poate fi mai bun pe lume. Rămânerea în Domnul Isus ne menţine acolo unde poate fi acordată ascultarea. Există creştini care se roagă serios pentru binecuvântare, dar când Dumnezeu vine şi-i caută ca să le-o dea, n-are de unde-i lua. Ei nu s-au gândit că binecuvântarea trebuie să fie nu numai cerută, dar şi aşteptată, şi că trebuie să fie aşteptată tot în rugăciune.

îndrăzneala în rugăciune

Viaţa Fiului lui Dumnezeu într-un creştin nu poate fi întreţinută prin mâncare, ci numai prin rugăciune. Rugăciunea nu-i un mijloc prin care să obţinem ceva pentru noi înşine; prin ea noi ajungem să-L cunoaştem mai bine pe Dumnezeu. Noi ori cârtim în rugăciune, ori ne îndreptăţim şi ne apărăm înaintea Lui, ori stăm nepăsători, şi doar rareori îi cerem ceva. Ce splendidă îndrăzneală are însă un copilaş! Cere şi tu ceva precis şi

Dumnezeu îţi va da cu siguranţă. Dă-I posibilitatea Domnului Isus să facă ceva pentru tine! Fă-I loc chiar acum! Nimeni nu va face lucrul acesta înainte de a recunoaşte falimentul propriei lui înţelepciuni. Când un om ajunge la capătul puterilor sale, nu dovedeşte laşitate dacă se roagă: nu-i 178
rămâne decât această posibilitate pentru a intra în legătură cu realităţile spirituale. Aşază-te înaintea lui Dumnezeu şi pune-I în faţă problemele în care tu ai ajuns la capătul puterilor tale. Câtă vreme îţi eşti de ajuns ţie însuţi, n-ai nevoie să mergi la El. Iată care este cea mai mare taină a rugăciunii: „Cu cât vei fi mai neputincios, cu atât rugăciunea ta va fi mai bună." (O. Hallesby) în noi nu există decât slăbiciune. Toată puterea se află în Domnul Isus, dar e la fel de sigură şi de uşor de .dobândit, ca şi cum ar izvorî din noi înşine. Să-I lăsăm Lui, cu toată încrederea, grija de a ne păzi şi a ne disciplina trupul.

Rugăciunea şi credinţa

Se poate spune, pe bună dreptate, că rugăciunea nu schimbă lucrurile sau împrejurările, ci mă schimbă pe mine pentru ca, la rândul meu, eu să schimb împrejurările. Dumnezeu a rânduit ca, prin rugăciune, omul să privească lucrurile altfel decât înainte. Nu-i vorba deci atât despre o schimbare a lucrurilor de afară prin rugăciune, cât mai ales despre o minunată transformare pe care ea o face în caracterul omului. Să cercetăm rugăciunile Domnului Isus în singurătate. Aici se află cheia.vieţii Lui minunate. Dacă ascultarea întârzie, credinţa nu vede în aceasta decât un motiv

pentru a-şi dubla forţele şi perseverenţa. Numai prin credinţă şi îndelungă răbdare se moştenesc făgăduinţele. Orice religie adevărată a omului căzut în păcat n-are alt scop decât a-1 face să se aştepte numai la ajutorul lui Dumnezeu. Deci putem spune pe bună dreptate: „Lumină binecuvântată, fericită convingere este aceea care ne face să încetăm o dată pentru totdeauna de a mai spera să găsim în noi cel mai mic bine." Iată cum suntem aduşi şi lăsaţi la poarta harului. Dar la această poartă, nimeni n-a aşteptat şi nici nu poate aştepta în zadar.

Rugăciunea şi lucrarea lui Dumnezeu

Deci dacă vrem să fim purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu, trebuie să căutăm îndurarea Lui, adresându-I rugăciunea aceasta: „Doamne, fă-Ţi în mine lucrarea de zdrobire

a omului meu firesc pentru a-1 face inofensiv!" Altfel, Numele Domnului va suferi, căci exercitând slujba de predicator, le veţi da oamenilor ceva din însăşi firea voastră. Numele Domnului se va resimţi, nu din cauză că vă lipseşte viaţa, ci din cauza vălului impurităţii voastre.

Cea mai înaltă formă a slujbei creştine este rugăciunea de mijlocire, stăruitoare, necurmată. Poate că nu poţi să predici, dar, în orice caz, eşti în stare să te rogi. Exemple de rugăciuni puternice de mijlocire ne dau Moise şi Pavel. Să stăm pe terenul rugăciunii! Să veghem, să nu fie nimic între noi şi Dumnezeu! *„Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite, în inima mea, nu m-arfi ascultat*

Domnul." (Ps. 66.18). A sta pe terenul rugăciunii înseamnă a lepăda orice păcat, a te depărta de tot ce-L poate întrista pe Duhul Sfânt, a te depărta de tot nu-I place lui Dumnezeu. Numai aşa putem participa la cea mai înaltă slujbă creştină. Majoritatea rugăciunilor menţionate în Sf. Scriptură au fost înălţate pentru alţii. Moise, Pavel, şi mai ales Domnul Isus s-au rugat foarte rar pentru ei înşişi. Trebuie să ajungem şi noi aici. Să ne întrebăm necontenit: „Care este planul lui Dumnezeu pentru cutare sau cutare lucrare? Cum putem sluji mai bine interesele Domnului Isus Cristos şi cum putem să-L slăvim?" Să aşteptăm până în clipa când El ne va descoperi planul Său şi apoi să ne aducem contribuţia la lucrarea Lui. Aceasta presupune'să-I facem loc Duhului Sfânt, singura Persoană care cunoaşte ce este în Dumnezeu. Numai Duhul Sfânt ne poate sprijini ca să ne rugăm potrivit cu planul dumnezeiesc. Cea mai grea lucrare, cea mai grea slujbă a unui creştin este rugăciunea de mijlocire. Trebuie să ne rugăm neîncetat şi să nu ne lăsăm (Le. 18.1). Dacă există un lucru căruia Satan i-a jurat nimicirea, ei bine, acela este comuniunea poporului lui Dumnezeu. Centrul Adunării va fi de acumînainte însuşi Domnul Isus. Până acum strângerile laolaltă ale credincioşilor nu erau prilejuite decât de oameni, predicatori cu renume, mari conducători ai gândirii sau ai activităţii creştine, sau credincioşii erau atraşi de lucrări, de mişcări, de centre de pietate care le stârneau interesul prin nctorietatea sau natura învăţământului lor. Astăzi nu mai este aceasta metoda ideală. Nu vreau să spun că oamenii ar fi încercat să

atragă pe alţii spre ei înşişi şi nici că Dumnezeu nu S-a lăsat 180
găsit prin ei, cu ajutorul lor; dar persoana slujitorilor lui Dumnezeu (mai ales dacă au o slujbă binecuvântată într-un mod deosebit), devine, foarte uşor, obiect de atracţie prin felul necugetat în care oamenii se poartă faţă de ei. Ţinta lui Dumnezeu este Cristos şi, deoarece ne apropiem de ultimul eeas, trebuie ca El să ia chiar şi locul instrumentelor şi să devină, ca să zicem aşa, obiectul imediat al consideraţiei oamenilor.
O mişcare nu poate fi privită ca venind de la Dumnezeu decât dacă Domnul Isus apare acolo, în toată evidenţa, ca punct central al cultului şi al adorării tuturor, căci dacă aşa stau lucrurile toate celelalte vor fi în concordanţă. Dacă prima condiţie a unei strângeri laolaltă a creştinilor este să ne legăm tot mai strâns de Domnul Isus Cristos, Capul Trupului, şi să-L lăsăm să-Şi ia locul central care-I revine, a doua este comuniunea noastră în rugăciune, îndeosebi în rugăciune pentru toţi sfinţii. Viaţa pe care ne-o oferă El nu este un *dar* făcut o dată pentru totdeauna, ci este un *har* pe care-1 putem păstra prin necurmata lucrare a puterii Lui. Domnul Isus nu Şi-a căutat niciodată slava Sa şi nu S-a slujit de puterea Sa, pentru a Se apăra. (Amintiţi-vă de David şi Saul!) Mi-am însuşit eu slăvitul privilegiu de a fi răstignit împreună cu Isus până când în carnea şi sângele meu nu va mai rămâne decât viaţa lui Cristos? *„Am fost răstignit cu Cristos şi trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine"* (Gal. 2.20). Eu pot să primesc chiar acum viaţa de înviere a Domnului Isus, şi aceasta

mi se va descoperi prin Duhul Sfânt.
E ruşinos pentru un creştin să vorbească despre propria sa biruinţă. Biruitorul trebuie să se stăpânească pe deplin, aşa încât biruinţa să fie întotdeauna biruinţa Domnului nu a noastră. El este Biruitorul şi, prin El, noi suntem mai mult decât biruitori. Bucuria lui Pavel era să fie prizonier al Domnului Isus Cristos. Din toate scrierile apostolului Pavel, rezultă că, după ce am luat hotărârea să ne identificăm cu Domnul Isus, .în moartea Sa, viaţa de înviere a Domnului Isus pătrunde întreaga noastră fiinţă. Avem nevoie de o putere dumnezeiască pentru a trăi viaţa Fiului lui Dumnezeu într-un trup muritor. Duhul Sfânt nu vine numai ca un oaspete oarecare; El pătrunde peste tot şi ia totul asupra Lui; partea mea este să umblu în lumină şi să execut tot ce-mi descoperă El. Dacă am
181
luat hotărârea lăuntrică cu privire la păcat, mi-e uşor să socotesc că, de drept şi de fapt, eu sunt mort faţă de păcat, pentru că viaţa Domnului Isus e mereu prezentă în mine. Şi după cum există un singur fel de oameni sfinţi, tot aşa există un singur fel de sfinţenie: sfinţenia Sa, care-mi este dată mie. Dumnezeu plantează în mine sfinţenia Fiului Său, şi eu aparţin, duhovniceşte, unei noi ordini.
La cererea apostolilor: *„Doamne, arată-ne pe Tatăl!",* Domnul dă imediat răspunsul: „Este aici". Tatăl ori este mereu aici, ori nu este nicăieri. Aşteptăm ca Dumnezeu să Se arate copiilor Săi? Dumnezeu Se arată numai în copiii Săi. Vrem să fim conştienţi de Dumnezeu. Nu

putem să fim conştienţi numai de noi înşine şi să rămânem, totuşi, sănătoşi. Cunosc eu pe Domnul meu cel înviat? Cunosc puterea Duhului Care locuieşte în El? Sunt eu, în ochii lui Dumnezeu, destul de înţelept şi, în ochii lumii, destul de prost, încât să stau ancorat de ceea ce a spus Domnul Isus Cristos, sau părăsesc poziţia supranaturală pe care orice lucrător pentru împărăţia lui Dumnezeu este chemat s-o menţină, adică încrederea nemărginită în Domnul Isus? Dacă folosesc altă metodă, mă abat de pe Cale, căci Domnul nostru ne-a spus: *„Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile...* "(Mt. 28.18-19).

Rugăciunea de mijlocire

Ce lucru minunat este mijlocirea! Cristos i Se consacră deplin şi în tot timpul. Aşa îşi exercită El preoţia. Doriţi ca alţii să fie mântuiţi? Mijlociţi pentru ei. Daţi-vă pe voi înşivă ca o jertfă vie, pentru semenii voştri, ca să fiţi umpluţi de Duhul Sfânt şi consumaţi de flacăra Lui. Fiţi convinşi că mijlocirea poate face să se coboare binecuvântarea din cer. Legaţi inseparabil aceste două lucruri: pe de o parte, în Cristos, mijlocirea necurmată şi puterea de a mântui în chip desăvârşit; pe de altă parte, în noi, experienţa unei mântuiri complete şi a unei mijlociri neîntrerupte. Să nu uităm că:

1. Noi suntem în Cristos.
2. Cristos este în noi.

Dacă ştim numai că suntem în Cristos, atunci vom rămâne pasivi şi slabi; iar dacă ştim numai că Cristos

este în noi, viaţa ne devine obositoare şi simţim mereu că ne lipseşte ceva. Numai una din aceste două realităţi nu-i deajuns. Viaţa noastră firească trebuie dată nimicirii pas cu pas, pentru ca Domnul Isus să poată avea tot mai mult loc în noi. Lucrarea lui Dumnezeu în Iacov face loc pentru Dumnezeul lui Isaac.
„Şi nu ne duce în ispită..."
Această cerere este totodată un act de adorare. „Doamne, ştiu că toate împrejurările sunt în mâna Ta. Să nu sune clopotul pentru mine decât atunci când permiţi Tu şi să nu stau afară decât atât cât mă laşi Tu! Nu mă duce în ispită! Eu atârn de Tine." Toate pot fi folosite spre încercarea noastră: bucuria, ca şi întristarea. Toate caută să ne depărteze de Dumnezeu şi să ne cufunde într-ale noastre: izbânzile, ca şi insuccesele. Diavolul stă acolo ca să otrăvească şi să prăpădească totul. Sunt mereu de faţă două forţe: Dumnezeu, ca să ne încerce, şi Satan ca să ne otrăvească şi să ne depărteze de Dumnezeu. De aceea roagă-te aşa: „Doamne, eu îmi încredinţez, în mâinile Tale simţirile mele, gândurile mele, ochii şi urechile. Ziua şi noaptea, stai între mine şi oameni! Păzeşte-mă de mine însumi! Păzeşte-mă să nu vin în atingere cu nimeni! Stai Tu între mine şi orice om! Eu nu voi fi zidit de om, ci voi fi dărâmat dacă nu eşti Tu la mijloc. Oamenii nu pot să-mi facă nici un bine, decât prin mijlocirea Ta. Mână care nu oboseşti, ţine-mă tare!"
Trebuie să ne recunoaştem incapabili de a-I înţelege Cuvântul, de a-L ruga sau de a-L adora fără intervenţia Duhului Sfânt. Legalismul este, de obicei, marele

obstacol în calea .unei înţelegeri sănătoase a doctrinei Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este puterea sfinţeniei în cel credincios, aşa cum Legea este puterea păcatului pentru cel ce se aşază sub ea. Legea are de a face cu carnea, Duhul Sfânt locuieşte în firea cea nouă. Trebuie să arătăm că nu trăim pentru noi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat. Atunci vom experimenta, cu siguranţă, puterea Duhului Sfânt. Suntem în pustie, dar în loc să bem apă din stâncă, avem în noi înşine un izvor din care curg râuri de apă vie.

183

In singurătate cu Dumnezeu

„Isus (...) S-a dus- iarăşi la munte, numai El singur" (Ioan 6.15). Sufletul omului se mişcă întocmai ca un pendul între timp şi veşnicie. Dacă se îndreaptă spre timp, se leagă de lucrurile lumii acesteia şi se depărtează de originea lui divină. Dacă se întoarce spre veşnicie, atunci uită de făptură, de mediul înconjurător, de zarva lumii şi găseşte singurătatea plină de linişte. Aici descoperă adevărata slobozenie, căci se reîntoarce în Dumnezeu. Dumnezeu este adevăratul loc de odihnă, cea mai înaltă bucurie şi cea mai fericită plăcere. „Aici găsesc odihnă, aici aflu mulţumire. De aceea, eu merg pe fericitele Lui urme."

Pentru un suflet care, prin exerciţiu, s-a deprins să trăiască o viaţă de evlavie în prezenţa lui Dumnezeu, timpul este ca veşnicia şi veşnicia ca timpul. Pentru a câştiga deprinderea aceasta de a rămâne mereu în Dumnezeu, trebuie să căutăm necurmat liniştea, singurătatea, reculegerea. Trebuie ca sufletul nostru să

iasă dintre limitările creaturii, să caute liniştea şi abia apoi să se deprindă cu evlavia. Ferice de acela care procedează astfel! El va avea parte de pace sufletească şi de mare fericire. Singurătatea, în linişte deplină, a fost adesea mult căutată de sfinţii lui Dumnezeu. Ce fericit trebuie să se fi simţit Adam, înainte de Cădere, în liniştea grădinii Edenului! Ce scumpe erau vizitele pe care i le făcea Dumnezeu! Paradis pierdut! Enoh a umblat 300 de ani cu Dumnezeu.
Dragul meu, caută şi tu starea aceasta fericită! Avraam şi-a părăsit patria, prietenii, rudele, a părăsit totul şi a plecat unde-1 chema Dumnezeu. Iacov şi Isaac, patriarhii aleşi, n-au avut aici patrie. Au rămas străini şi călători şi au slujit în linişte Dumnezeului celui veşnic. Mai înainte de a putea să scape poporul din robia Egiptului, Moise a trebuit să petreacă 40 de ani în pustia Madianului, în linişte. Marele reformator Ilie, "care a restabilit închinarea după Vechiul Legământ, şi-a petre-cut cea mai mare parte din viaţă în liniştea pustiei. Toan Botezătorul a trăit în pustie. Acolo a predicat el pocăinţa şi a pregătit calea Domnului. însuşi Domnul nostru a trăit în singurătate. Destul de des, El Se retrăgea dintre oameni. Când a început să-Şi îndeplinească misiunea Sa mesianică, a fost dus 184
de Duhul în pustie, unde a rămas 40 de zile. Dacă urmărim viaţa Sa sfântă, găsim că Se retrăgea iar şi iarăşi din zgomotul timpului în liniştea veşniciei. Avea nevoie să fie numai El singur cu Tatăl. Când entuziasmul greşit al poporului a vrut să-L facă împărat, pentru că înmulţise pâinile, El Si-a retras iarăşi în

munte, numai El singur. Mai înainte de a începe să predice Vestea cea Bună, Pavel, marele apostol al Neamurilor, a petrecut 3 ani în liniştea Arabiei. Şi ceilalţi apostoli şi-au petrecut o mare parte din viaţă în singurătate, şi numai aşa au ajuns în stare să umple lumea întreagă cu Evanghelia. Bernand, Luther, Calvin, Wesley, Zinzendorf, se poate spune că toţi oamenii lui Dumnezeu, din al căror suflet au curs râuri .de apă vie, au simţit adesea nevoia să se retragă în pustie. Acolo au căpătat puteri noi, lumină nouă, pentru a putea sluji într-un duh profetic unei lumi ameninţate de moarte veşnică. Dorul pe care l-au simţit sfinţii aceştia înăuntrul lor, anume de a ieşi din timp pentru a găsi pe Dumnezeu in liniştea veşniciei şi a fi umpluţi de puterea Lui, dorul acesta se găseşte şi în inima fiecărui copil al lui Dumnezeu.
Lăuntrul nostru tânjeşte după linişte, după singurătate, după întâlnirea cu Dumnezeul cel sfânt. încă din Vechiul Testament, Dumnezeu spune prin gura profetului: *„în linişte şi odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate şi încredere va fi tăria voastră.* "(îs. 30.15). în altă parte citim: „ *Toată carnea să tacă înaintea Domnului, căci El S-a sculat din sfânta Lui locuinţă."* în Noul Testament este la fel. Pavel îndeamnă pe credincioşi în Numele Domnului: *„Căutaţi să trăiţi în pace.* "Dacă ai recunoaşte lucrul acesta, ţi-ar fi de folos şi ţie. Sufletul tău caută pe Dumnezeu. Pe El nu-L poţi găsi în zgomotul vremii de azi. Ieşi din vârtej şi din larma lumii acesteia, caută singurătatea, îndreaptă-te spre veşnicie şi vei găsi pe Dumnezeu. Atunci ţi se vor

deschide din nou izvoarele harului.
Ce plină este lumea noastră de agitaţie şi de zgomot! Evenimentele de fiecare zi ne copleşesc. Cine le poate suporta? Nu-i de mirare că suntem aşa de apăsaţi şi bolnavi sufleteşte. Spitalele de boli nervoase sunt pline, şi în fiecare zi întâlnim oameni care şi-au pierdut liniştea lăuntrică şi sfânta singurătate cu Dumnezeu. El să ne ajute să urmăm pilda creştinilor
185
de altădată, să căutăm mai mult singurătatea, să-L întâlnim pe Dumnezeu în liniştea sufletului, pentru ca El să ne umple din nou cu puterile Lui minunate. Atunci nu ne vom mai teme de nici o prăbuşire sufletească, ci plini de puterea Lui, vom câştiga biruinţa asupra tuturor potrivnicilor noştri. în corturile celor drepţi, răsună cântări de biruinţă. Timpul pe care-1 petrecem înaintea Domnului, în părtăşie liniştită cu El, exercită din ce în ce mai multă influenţă înviorătoare asupra noastră.
E mare lucru să stai înaintea Domnului. Singurătatea, pe care unii oameni n-o pot suporta, fiindcă le dă pe faţă sărăcia lăuntrică, este pentru sfinţi un palat de cedru, pentru că împăratului, în frumuseţea Sa, îi place să Se plimbe prin sălile acestui palat. „Linişte sfântă! Tu eşti poarta/ Prin care ţâşnesc .afară adâncimile inimii./ Te salut ca pe un copil al cerului,/ îngheţ pentru gură, dar rouă pentru suflet."
Spurgeon, vorbind odată despre rugăciune, spunea următoarele: „Nu ştiu cum am putea să ne îndemnăm mai convingător unii pe alţii în punctul acesta. Nu există nici o expresie destul de tare, prin care noi, slujitorii

Cuvântului, am putea fi îndemnaţi să ne rugăm."
Pentru noi şi fraţii noştri, spun despre singurătate că este ca o oglindă în care vedem lumea şi lăuntrul nostru în adevărata lor înfăţişare. „Singurătatea este pentru sufletul care o caută un nesecat izvor de bucurie. Un astfel de suflet va înflori precum crinul în curăţie şi nevinovăţie şi va produce roadele Duhului."
Ieronim scrie despre viaţa în singurătate prietenului său Eleodor: „O, singurătate! Ce frumos înfloresc în tine florile lui Cristos! în tine se găsesc pietrele preţioase din care va fi clădită cetatea Marelui împărat, după indicaţiile din Apocalipsă. în tine se dezvoltă umblarea sfântă cu Dumnezeu." Preţuirea aceasta înaltă a sfintei singurătăţi a făcut ca odinioară, în epoca primilor creştini, să se constate că nu există altă nevoie mai mare decât rugăciunea şi liniştea. Am zis nevoie, dar mai degrabă aş vrea să vorbesc despre valoarea de nepreţuit a rugăciunii şi singurătăţii, despre dulceaţa minunată şi despre fericirea dumnezeiască ce se revarsă peste sufletul care trăieşte într-o atmosferă de rugăciune. 186
John Fox a spus: „Timpul pe care-1 petrecem în rugăciune cu Dumnezeu este cel mai plăcut şi mai bine întrebuinţat. De aceea, dacă-ţi iubeşti viaţa, să-ţi placă rugăciunea!" Evlaviosul Herwey, pe patul său de suferinţă zicea: „Dacă Dumnezeu mă va mai ţine în viaţă, am să citesc mai puţin şi am să mă rog mai mult."
John Cooke scrie: „Un pastor, aflat pe patul de moarte, a strigat înainte de a-şi da sufletul: «Ah, de ce nu m-am rugat mai mult?»" Un gând pe care trebuie să ni-1 însuşim cu toţii! Trebuie să avem ceasuri anumite de

rugăciune pe care e bine să le respectăm cu regularitate; dar, un duh de rugăciune este şi mai bun decât obiceiul de a ne ruga, iar a ne ruga neîncetat este mai bine decât a ne ruga la anumite intervale de timp.
Mulţi predicatori au dat faliment în slujba lor şi au devenit nefolositori pentru împărăţia lui Dumnezeu, deoarece din cauza multelor ocupaţii şi a grijilor vieţii, au uitat de rugăciune şi de singurătate. în linişte ne întâlnim cu Dumnezeu, în despărţirea de lume, simţim prezenţa Lui. Aşa a fost întotdeauna, aşa e şi azi. Ioan şi-a scris Apocalipsă în linişte, departe de lume. Aici a fost el în Duhul şi a văzut pe Domnul. Ce a scris el acolo, în urmă cu multe sute de ani, a fost păstrat, în deplin acord, de toată creştinătatea. Cei mai de seamă martori ai adevărului şi-au primit în singurătate binecuvântările care s-au revărsat apoi asupra lumii, înviorând-o.
Copil al lui Dumnezeu, dacă trăieşti în prezenţa simţită a lui Dumnezeu, vei avea şi puterea care biruie lumea şi îi înnoieşte pe oameni. Ce lucru serios şi important! Caută singurătatea şi trăieşte acolo ascuns cu Dumnezeu, până când viaţa ta lăuntrică se însănătoşeşte şi tu ajungi o pricină de laudă a harului Său. Mântuitorul le-a spus ucenicilor: „ *Veniţi singuri la o parte într-un loc pustiu şi odihniţi-vă puţin."* (Mc. 6.31). Ce frumos le spune Domnul, celor ce lucrau împreună cu El: „Odihniţi-vă puţin." Ei tocmai veniseră dintr-o lucrare de evanghelizare şi-I povestiseră tot ce au făcut şi ce învăţături au dat. Avuseseră biruinţe deosebite şi făcuseră spărturi mari în împărăţia lui Satan. Dar munca

oboseşte şi lucrătorii se murdăresc de praful pământului. De aceea ei trebuie să caute un loc singuratic şi să se odihnească.
187
Ceea ce era adevărat cu privire la apostoli este adevărat într-o măsură cu mult mai mare în ce ne priveşte pe noi. Dacă vrem să nu ne prăbuşim sub apăsarea slujirii noastre, atunci trebuie să dăm ascultare Cuvântului Domnului: „ *Venifi singuri la o parte într-un loc pustiu şi odihnifi-vă puf in."* Odihna într-un loc pustiu este de cea mai mare importanţă. Nu ne putem odihni în câmpul de lucru. De aceea trebuie să plecăm de acolo şi să căutăm un loc retras.
Tu, robul Domnului, care ai slujit cu credincioşie la postul tău, lasă-ţi puţin lucrul, comunitatea ta, amvonul tău, zgomotul anturajului tău şi caută un loc singuratic! Domnul are ceva de vorbit cu tine.
Soră, tu te-ai dedicat Domnului cu credincioşie pentru a sluji la patul bolnavilor, în Şcoala Duminicală, în treburile gospodăreşti de fiecare zi. Lasă-ţi acum lucrul şi caută un loc liniştit! Fă lucrul acesta înainte ca povara muncii tale să-ţi atingă nervii şi să trebuiască să fii pusă deoparte, complet neputincioasă.
Muncitorule, lasă-ţi locul tău de muncă, plin de praf, lasă zgomotul maşinilor, ieşi din toată larma oraşului, într-un loc singuratic! Domnul vrea să vorbească cu tine. Da, toţi cei obosiţi şi împovăraţi, ieşiţi la milostivul vostru Domn! El vrea să vă învioreze. Nenorocirea copiilor lumii acesteia este că lor le este frică de singurătate. Ei trăiesc într-un întuneric mare şi nu-i dau

niciodată răgaz conştiinţei lor să-i judece cu privire la viaţa pe care o duc. Ei fug de linişte, fug departe de Dumnezeu şi nu vor să audă de veşnicie. O, dacă ar vrea ei să accepte şi să se gândească la scurtimea vieţii! Ar întoarce atunci spatele lumii cu deşertăciunea ei, cu războaiele şi certurile ei, cu minciunile şi răzbunările ei, şi ar căuta un loc liniştit pentru ca să se odihnească acolo împreună cu Domnul Isus.

Dar, ceea ce lumea nu face, să faci tu, copil al lui Dumnezeu! Domnul vrea să ne aibă cu El şi iată ce ne spune: *„ Venifi singuri la o parte, într-un loc pustiu, şi odihni fi-vă pufin.* "Luaţi seama că Domnul vrea să ne aibă pe noi singuri: „Veniţi singuri." Prin aceasta, Domnul vrea să ne spună să lăsăm totul la o parte: grijile şi temerile, familiile cu toată crucea şi suferinţa lor, prieteniile şi orice fel de anturaj; într-un .cuvânt, tot ce ne poate ţine departe de izvorul veşniciei. Vino 188

singur şi caută-L pe Dumnezeu! *„Când îfi întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie şi nu fi se umple fafa de ruşine.* "(Ps. 34.5).

Sfântul Augustin spune: „După cum soarele nu poate fi văzut decât prin lumina sa proprie, tot aşa lumina dumnezeiască n-o poţi vedea decât dacă eşti luminat de Dumnezeu însuşi." Lumina aceasta nu poate fi găsită decât în linişte, în singurătate, în legătură cu Dumnezeu prin rugăciune. Dar pentru aceasta trebuie să întrerupem relaţiile cu oamenii şi să dăm la o parte tot ce se poate interpune între noi şi Dumnezeu. Domnul vrea să ne aibă. Veniţi singuri! Astfel, El vorbeşte cu noi şi noi cu El. Ni se vor deschide ochii şi vom putea să vedem ce se

ascunde în inima Lui plină de iubire.
Un om al lui Dumnezeu, fiind întrebat de un începător în credinţă ce să facă pentru a ajunge în prezenţa lui Dumnezeu, a răspuns: „Fugi, taci, odihneşte-te!" Afostun răspuns bun, valabil şi pentru tine. Fugi de lume, du-te într-un loc liniştit, încetează să mai vorbeşti cu oamenii, ca să poţi avea legătură numai cu Dumnezeu. Odihneşte-te, şi inima ţi se va umple de pace în singurătatea plină de linişte. Vino singur, într-un loc liniştit, căci Domnul vrea să stea de vorbă cu tine. Profetul spune: *„Căutafi pe Domnul, tofi cei smerifi din fără, care împlinifiporuncile LuH'XJet* 2.3). Cel ce caută pe Domnul trebuie să meargă într-un loc liniştit. în zgomotul lumii acesteia, nu-L va putea găsi. Proorocul Amos strigă: *„Nu căutafiBetelul, nu văducefila Ghilgalşinu trecefila Beer-Şeba! Căci Ghilgalul va fi dus în robie şi Betelul va fi nimicit. Căutafi pe Domnul şi vefi trăi!" {Am.* 5.5-6).
Mireasa, în Cântarea Cântărilor, şi-a căutat Mirele în oraş, pe străzi şi în pieţe, dar nu L-a găsit. în cele din urmă, recunoaşte: *„Abia trecusem de ei, şi am găsit pe iubitul inimii mele. L-am apucat şi nu L-am mai lăsat, până nu L-am adus în casa mamei mele.* "(Cânt. 3.4). Când Ilie se afla pe muntele lui Dumnezeu, a venit un vânt puternic, o furtună mare, dar Domnul nu era în vânt şi în furtună. Apoi a venit un susur blând şi liniştit, şi abia atunci i-a vorbit Domnul. Dacă vrei să auzi glasul Domnului care vorbeşte înăuntrul tău, trebuie să părăseşti orice loc zgomotos şi să intri în odihna cea plină de

linişte. De aceea şi Domnul spune: *„O voi duce în pustie şi-i voi vorbi pe placul inimii ei."* (Os. 2.14).
Se ştie, din vremuri îndepărtate, că atunci când Dumnezeu vrea să atragă un suflet la El, îl duce în singurătate, departe de zarva lumii, şi-i vorbeşte inimii lui, rostind cuvinte pline de dragoste şi bu nătate. „ *Cu vântul Tău e înfocat şi robul Tău îl iubeşte." (Ps.* 119.140). Ce uşor este atunci să-L cauţi pe Domnul! Atunci se termină cu orice alergare şi frământare. Domnul Se află acolo şi poţi intra în îndurarea Lui. David dorea cândva să aibă aripi, ca să poată zbura undeva pentru a se odihni: *„O, dacă aş avea aripile porumbelului, aş zbura şi aş găsi undeva odihnă!" (?s.* 55.6). El voia să se elibereze de problemele apăsătoare ale împărăţiei, ca să poată fi numai cu Dumnezeu în singurătate. *„Da, aş fugi departe de tot şi m-aş duce să locuiesc în pustie."* (Ps. 55.7). Acolo L-a găsit pe Domnul. Aşa a făcut şi Domnul Isus. De multe ori a căutat singurătatea. Lăsa poporul şi se retrăgea în pustie pentru ca să Se roage. Urmează-L şi în privinţa aceasta, şi vei avea o mare binecuvântare. Binecuvântarea în singurătate este mare şi strălucită. Vei găsi pe Domnul. Relaţiile cu El nu au nimic amar, şi şederea împreună cu El nu are nimic neplăcut. Dimpotrivă, la El găseşti bucurie curată şi lumină.
Am cunoscut un frate care în fiecare an se ducea la munte şi petrecea o săptămână în linişte. Când se întorcea, era plin de putere şi făcea lucruri mari bucurându-se de prezenţa lui Dumnezeu. A făcut aşa,

până când Domnul l-a chemat la El. Ieronim zicea că, pentru el, singurătatea este paradisul pământesc.
Mulţi copii ai lui Dumnezeu au o idee greşită despre singurătate. Li se pare că este foarte greu să te retragi într-un loc liniştit şi să trăieşti acolo. Ei uită că acolo nu eşti singur, ci ai părtăşie cu Dumnezeu. Părtăşia cu El te face cu mult mai fericit decât părtăşia cu cei mai străluciţi oameni ai lumii. Pot să spun din experienţă: niciodată nu am fost singur când m-am retras în singurătate. *„Căci Domnul are milă de Sion şi mângâie tonte dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un rai şi pământul lui uscat ca o grădină a Domnului."* (îs. 51.3).
Este adevărat că Domnul ştie să ne mângâie în singurătate şi în linişte. Locul pustiu va deveni grădina desfătării. Cântări de 190
laudă şi de biruinţă îţi umplu inima, izbucnesc în afară şi umplu muntele şi valea de laudele Domnului. Deci, urmea-ză-L pe Domnul Isus în pustie! Ascultă-I chemarea: „ *Veniţi singuri la o parte şi odihni fi-vă puf in."*
Când este dezlegat de toate cele pământeşti, sufletul se uneşte cu Dumnezeu. Atunci te poţi cunoaşte mai bine şi pe tine însuţi, ţi se vor limpezi ochii şi îl vei vedea pe împăratul. Umblând în lumina Lui, te vei bucura de prezenţa Lui şi sângele Domnului Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, te va curăţa de orice pată. Vei începe să te rogi, vei ajunge la Dumnezeu şi, în această sfântă deprindere, inima îţi va fi plină de fericire şi de bucurie cerească. Ascultă deci sfatul Domnului! Mergi în singurătate şi Domnul .te va binecuvânta şi-ţi va da

odihnă. Slavă Numelui Său!

în prezenţa lui Dumnezeu

„în El trăim, ne mişcăm şi suntem." (F.A. 17.28) o altă versiune). Dumnezeu este, cu adevărat, Cel ce există, Existenţa absolută, Izvorul tuturor lucrurilor, Cel fără început şi fără sfârşit, Cel Veşnic, Singurul Care are nemurirea. El, Cel .Preaînalt, Singurul vrednic să fie adorat, Acela în Care toate lucrurile îşi au fiinţa şi existenţa, Cel ce cuprinde prezentul, trecutul şi viitorul, ni Se descoperă ca „Cel ce este.'

Omule, cazi în ţărână înaintea acestui Dumnezeu mare şi veşnic şi spune-I: „Mare eşti, Doamne! Sfinţească-se Numele Tău!" Pe El trebuie să-L ai tu. Oriunde te-ai afla, este şi El. Primeşte-L prin credinţă! El te înconjoară, din toate părţile, ca aerul. El vrea să-ţi umple viaţa şi să-ţi dea dovezi aşa de puternice referitor la prezenţa Sa, încât să poţi şi tu mărturisi: „Cunoaştem pe Cel Adevărat şi suntem în Cel Adevărat şi în Fiul Său, Domnul Isus Cristos."

Diferite moduri de a simţi prezenţa lui Dumnezeu

Primul fel în care poţi realiza prezenţa lui Dumnezeu este să-ţi ridici ochii sufletului şi inima spre cer, unde este tronul slavei Sale. Cu toate că Dumnezeu, prin Fiinţa şi puterea Sa,

este prezent oriunde, rămâne totuşi adevărat faptul că Cel •Preaînalt locuieşte în cer. Deci îndreaptă-ţi privirea spre El! Când Domnul Isus a mijlocit pentru noi ca Mare Preot, Şi-a ridicat ochii spre cer şi a zis: *„Tată, a sosit ceasul, proslăveşte pe Fiul Tău ca şi Fiul Tău să*

Te proslăvească pe Tine/" Qoan 17.1). Cu ochii credinţei, pătrunde dincolo de cerul acesta material şi vei vedea slava lui Dumnezeu. Prin ridicarea ochilor trupeşti se ridică şi ochii spiritului, şi vei putea vedea slava lui Dumnezeu. Cu ochii lăuntrici, vei putea vedea împărăţia slavei Sale. Am cunoscut un frate care se urca pe vârful unui munte şi de acolo se uita spre cer. Ade-sea, cu ochii aţintiţi spre cer, în văpaia luminii cereşti, el se ruga. Când cobora de pe munte, ne spunea: „Vai, ce trist şi plin de jale mi se pare pământul, după ce am privit frumuseţea cerului!" •

Un al doilea fel de a realiza prezenţa lui Dumnezeu .este să mă uit în jurul meu. „El este la dreapta ta, şi te înconjoară ca aerul. în El trăim, ne mişcăm şi suntem." Atunci ne pomenim în situaţia peştelui care înoată în apă. După cum el, în apă, se află în elementul său, aşa şi noi în Dumnezeu. Dumnezeirea mă înconjoară ca o mare fără de sfârşit. *„Tu mă înconjori din toate părţile şi îţi pui mâna peste mine"* (Ps. 139.5). Când atmosfera e plină de ceaţă, atunci toate lucrurile din jurul nostru sunt învăluite în ceaţă. Tot aşa, Dumnezeu umple tot pământul cu dumnezeirea Sa. Peste tot, poţi să-I admiri îndurarea, înţelepciunea, bunătatea şi atotputernicia. Totuşi, acestea sunt doar ca o ceaţă, pentrucă El poate fi văzut numai prin credinţă. Dacă sunt rece, mă gândesc că stau în focul iubirii Sale de necuprins; dacă sunt tulburat, ştiu că prezenţa Lui mă înviorează; dacă sunt veştejit, voi fi înviorat prin rouă Sa cerească, dumnezeiască. Pe El îl găsesc pretutindeni. în pădure şi pe câmp, în casă şi în grădină, pe stradă şi în tren, în

adunările cu un public numeros şi în cămăruţă. Iată, gândul acesta trebuie să căutăm să-1 trezim înăuntrul nostru. Ce bine este ca un credincios să ştie că el trăieşte în Dumnezeu!

O, Tu, Care eşti foc de necuprins, revărsat în toţ universul, iată, eu în Tine trăiesc! Mistuie Tu în mine tot ce mă împiedică să Te văd pe deplin! Pătrunde în mine cu focul 192
iubirii Tale şi ajută-mi să mă afund în îndurarea Ta nemărginită, în harul Tău de necuprins!

Un al treilea fel de a-L vedea pe Dumnezeu este să mă uit în mine însumi. Augustin zice: „M-am învârtit în jurul meu ca o oaie capie. Te-am căutat în afară, şi Tu erai înăuntru. M-am ostenit mult, căutându-Te în afară de mine şi, iată, Tu locuieşti în mine, dacă eu doresc lucrul acesta. Am alergat pe străzi şi pe drumuri căutându-Te, dar nu Te-am găsit, pentru că am căutat greşit afară, ceea ce era înăuntru." în făptura ne-regenerată, nu-L putem găsi pe Dumnezeu. Din ziua când ne-am născut din nou, El locuieşte în noi. Fiinţa ş' prezenţa Lui ne sunt nespus de aproape. Trupul nostru este Templul Dumnezeului celui viu. Inima noastră este camera în care Cristos, Domnul nostru, intră şi iese. Este antreul unde Duhul Sfânt vorbeşte cu noi, cum spune David: *„Eu voi asculta ce zice Dumnezeu, Domnul, căci El vorbeşte de pace poporului Său şi iubiţilor Lui.* "(Ps. 85.8). Caută-L pe Dumnezeu înăuntrul tău! Cristos a făgăduit că-Şi va face locuinţa la noi, cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt. Trebuie să credem lucrul acesta. Purtăm în noi pe Dumnezeu, de aceea

suntem o sfântă aristocraţie. Dacă-L cauţi pe Dumnezeu în propria-ţi inimă, îl vei găsi. Augustin s-a rugat odată astfel: „Luminează, Doamne, ochii sufletului meu ca să Te văd în mine şi să mă contopesc în totul cu Tine, Cel ce eşti mereu în mine!"

Binecuvântările prezenţei lui Dumnezeu

Dumnezeu Se descoperă unui suflet care doreşte cu toată puterea să ajungă în prezenţa Lui. El Se lasă văzut, în adâncul sufletului tău, ca soarele în oglindă sau într-un izvor limpede. (2 Cor. 3.18). Desigur, pentru aceasta trebuie curăţie de inimă. *„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dum-nezeu"(Mt.* 5.8). Orice necurăţie întunecă oglinda sufletului, astfel că cel în cauză nu se mai poate bucura de prezenţa lui Dumnezeu. Dar ce mare binecuvântare este când chipul lui Dumnezeu străluceşte în sufletul nostru zi şi noapte! Atunci, în fiinţa noastră lăuntrică, se produc schimbări, iar aceste schimbări au ca scop să ajungem a fi asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu.

Apoi, datorită lor, întreaga ta viaţă va fi pusă în rânduială. Atât viaţa interioară, cât şi cea exterioară pierde tot ce-i ne-sfânt, ce nu-i dumnezeiesc. Ajungem în armonie cu lumea înconjurătoare, cu oamenii şi cu toate făpturile. Legăturile păcatului sunt rupte şi puterile lui, alungate. Râul limpede şi curat al sfinţeniei lui Dumnezeu, poate să pătrundă acum peste tot. Sufletul ni se poate umple de lumină. Suntem lumini şi ajungem în stare să luminăm, prin faptele noastre bune şi prin viaţa

pe care o trăim. Ce binecuvântări mari sunt acestea!
în prezenţa lui Dumnezeu, învăţăm şi să suportăm suferinţele cu bucurie. Să nu credem că sufletul care trăieşte în intimitate cu Dumnezeu nu trebuie să treacă prin suferinţe şi strâmtorări. Dimpotrivă, vin adesea peste ei nebănuite suferinţe lăuntrice, mai ales când trec prin încercări. Ei sunt încercaţi pretutindeni, cum a fost Domnul lor, dar nu se mai tem de încercări şi nu se sperie când sunt pedepsiţi. Iacov scrie: *„Fraţii mei, să priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin felurite încercări, ca unii care ştiţi că încercarea credinţei voastre lucrează răbdare."* Şi iarăşi: *„Ferice de cel care rabdă ispita, căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieţii, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor care-L iubesc"* (Iac. 1.2, 12).
Deci evlavia nu constă în scutirea de suferinţe şi încercări, „în Mine aveţi pace, în lume aveţi necazuri", zice Domnul Isus. Poate că îţi vine greu să accepţi, şi chiar nu poţi pricepe cum să-ţi poţi păstra bucuria deplină până şi în cele mai grele suferinţe. Ce lucru minunat! în prezenţa lui Dumnezeu, se revarsă asupra noastră, din inima Lui, lumină neîntreruptă şi putere prin care sunt nimicite toate influenţele întunericului şi ale lumii. Astfel că cele mai mari suferinţe lăuntrice sunt transformate prin harul lui Dumnezeu în bucurie lăuntrică. Cine înţelege, să înţeleagă! Rămâi în Dumnezeu şi vei vedea lucruri minunate! Credinciosul va vedea că şi crucea şi suferinţele ne conduc la o mai strânsă legătură cu Dumnezeu, mai mult decât orice altceva. „Această legătură sau părtăşie intimă cu

Dumnezeu este cu atât mai scumpă cu cât devine mai inaccesibilă firii josnice şi păcătoase, care se iubeşte numai pe sine şi îşi caută plăcerea numai în ea însăşi negăsind nici un har în Cel Răstignit şi nepunând preţ pe întâlnirea cu El, dincolo de simţuri", spunea cândva un credincios. 194
Mai departe, în prezenţa lui Dumnezeu, omul e gata de orice: e gata pentru rugăciune şi e gata pentru lucrare. în poziţia aceasta fericită, poţi sta bucuros şi în linişte deplină la picioarele Domnului Isus, dar tot aşa de bucuros poţi pleca să-I împlineşti poruncile Lui. Te vei ruga cu inima şi vei lucra cu mâinile. Nici o muncă nu ni se va părea neplăcută; ea ne înviorează la fel ca rugăciunea. în prezenţa lui Dumnezeu, totul se schimbă. Este adevărat ce spunea o credincioasă: „Trebuie să ai ore precise pentru a te deprinde să scai în prezenţa lui Dumnezeu; altfel, gândurile ţi se împrăştie, cazi în lenevie, îţi pierzi puterea şi, pe nesimţite, te îndepărtezi de Dumnezeu; şi nu observi că te-ai îndepărtat, decât atunci când nu mai este nici o nădejde să te poţi întoarce. De aceea, rugăciunea este lucrul cel mai important. Dar pentru a-ţi păstra credincioşia în rugăciune, trebuie să fii ordonat şi credincios în toate treburile zilnice. Una fără cealaltă nu se poate. Nu vei avea şi nu-ţi vei putea păstra odihna în timpul lucrului, decât dacă te retragi mereu în singurătate şi-ţi potoleşti setea inimii, prin rugăciuni, la izvorul vieţii veşnice. Dacă trăim astfel în bucurie şi durere, în activitate şi rugăciune, zi şi noapte în prezenţa lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu va fi pentru noi totul în toate şi făptura nu va

mai conta. El ne va umple inima. Acum pacea a ajuns mare şi bucuria, extraordinară. Dorinţa şi rugăciunea mea este ca şi tu să poţi trăi şi experimenta, lucrul acesta. Atunci viaţa ta în prezenţa lui Dumnezeu va fi o obişnuinţă. Du-te în singurătate, caută-L pe Dumnezeu până-L vei găsi şi să ştii că orice îndemn spre El şi orice dorinţă după El au fost trezite în tine de Dumnezeu însuşi. Tocmai aceasta este dovada că Dumnezeu vrea să te aibă: tu porţi în inimă un dor după El. Dă ascultare acestui îndemn şi vei trăi lucruri minunate în prezenţa lui Dumnezeu. Cine ar putea să le descrie? „Ferice de cine cu trup şi suflet se afundă/ în a dragostei fără de margini undă,/ Unde nu e timp, nici spaţiu, nici făptură/ Şi furtunile nu mai găsesc spărtură." Aşa cânta unul dintre sfinţii de altădată. Ce bine ar fi să trăieşti şi tu lucrul acesta! Şi să poţi spune din experienţă: „în Dumnezeu trăiesc şi mă mişc şi sunt!" Harul să-ţi vină în ajutor!

195

Piedici în calea comuniunii cu Dumnezeu

„Pregăteşte-te să întâlneşti pe Dumnezeul tău!" (Am. 4.12). Sufletul omului nu poate ajunge la odihnă, până când nu-şi găseşte odihna în Dumnezeu. Năzuinţa ta lăuntrică e îndreptată spre Dumnezeu. El însuşi a pus năzuinţa aceasta în tine. Dar ce puţini sunt oamenii care-şi găsesc deplina lor mulţumire în Dumnezeu! Tu să faci parte din aceştia puţini. Dumnezeu să fie totul pentru sufletul tău. Dumnezeu însuşi vrea să-ţi umple sufletul. Dar pentru aceasta trebuie să fie date la o parte piedicile care caută să te ţină departe de El. *„Pregăteşte-te să*

întâlneşti pe Dumnezeul tău!"(Am. 4.12). *„Croiţi, croiţi drum, pregătiţi calea, luaţi orice piedică din calea poporului Meu!" (*\s. 57.14). Vom enumera câteva piedici care te opresc să intri în prezenţa lui Dumnezeu. Trebuie numai să vrei să le dai la o parte.
Prima piedică este *firea ta nesupusă şi dezordonată.* Ea se arată în pofta cărnii, în pofta ochilor şi în lăudăroşia vieţii.
Până când firea veche nu este dată morţii prin crucea lui Cristos, te împiedică să trăieşti în părtăşie cu Dumnezeu. Ea te aţâţă întotdeauna împotriva lui Dumnezeu şi trezeşte în tine dragostea şi plăcerea pentru făptură. Câtă vreme omul e stăpânit de firea lui dezordonată, va fi mereu neliniştit. Dragostea lui Dumnezeu nu poate să prindă rădăcini în el şi omul nu-şi găseşte locul. Fiind legat, cum să se bucure de slobozenie? '
O altă piedică este *viaţa proprie.* Omul firesc trăieşte doar pentru el însuşi, nu pentru Dumnezeu. Viaţa aceasta se arată în iubirea de sine, în încăpăţânare şi în egoism. Omul se pierde pe sine în el însuşi, în loc să se piardă în Dumnezeu. Dumnezeu vrea să-L iubim pe El mai mult decât orice, vrea ca El să fie Alfa şi Omega pentru sufletul nostru. însă unde domneşte viaţa proprie, acolo Eul este pe primul plan: Cel care-şi trăieşte viaţa independent trebuie să fugă de Dumnezeu. El îşi barează singur drumul. Se roagă, dar nu poate ajunge la o intimitate cu Dumnezeu.
Un temperament uşuratic, de asemenea, este o piedică, un obstacol care nu-1 lasă pe om să pătrundă *în locul*

sfânt al intimităţii cu Dumnezeu. Un astfel de om nu se simte .196
niciodată acasă în prezenţa lui Dumnezeu, ci cutreieră peste tot, îi plac societatea şi pălăvrăgeala nefolositoare. Un om uşuratic se amestecă în toate lucrurile. Trăieşte ca fluturele şi pretutindeni el se simte acasă, dar nu şi în Dumnezeu. Ceea ce este o mare pagubă. în felul acesta, sufletul nu ajunge niciodată la odihnă. „Decât să întrebi de cer, mai bine/ Să ieşi degrab-afar' din tine./ Altfel, acolo unde eşti,/ Zadarnic o să te trudeşti./ Cerul să vezi, n-o să ai parte:/ Străin îţi va fi şi departe./ Mori faţă de voinţa ta,/ învaţ-apoi a te preda/ Şi-atunci aici, chiar pe pământ,/ Trăieşti ca sus, în cerul sfânt." Ce greu ajunge omul să privească viaţa Eului ca pe ceva blestemat şi s-o dea morţii!
Mai departe, *un temperament iute* este o altă piedică pentru părtăşia cu Dumnezeu. Omul este mereu grăbit şi nu are timp să se retragă în singurătatea plină de linişte, pentru ca să-L caute pe Dumnezeu. Ce mulţi sunt oamenii pe care temperamentul lor îi ţine departe de Dumnezeu! Ei nu ajung niciodată la odihnă. Mereu găsesc o nouă ocupaţie. Trec de la una la alta şi aşa îşi risipesc timpul harului, timp preţios. Şi mai rău este că aceşti oameni sunt gata să-şi dea cu părerea asupra tuturor lucrurilor dumnezeieşti şi să le privească cu neîncredere. Sunt plini de bănuieli rele şi de invidie. întotdeauna vor ca ei să facă totul şi păcătuiesc mult împotriva dragostei frăţeşti.
O a cincea piedică ce-i stă în cale unui suflet care vrea să intre în intimitate cu Dumnezeu este *plăcerea deşartă*

pentru aşa-zisele fapte bune. Omul rămâne la lucrurile şi faptele lui şi admiră ceea ce a făcut cu mâinile lui. Deci faptele religioase, faptele de evlavie îl pot orbi pe om faţă de Dumnezeu. El vede numai ce a făcut el şi îşi socoteşte faptele bune drept un mijloc de îndreptăţire. Inima sa este înfăşurată ca într-o platoşă. Omul nu mai vede calea spre intimitate cu Dumnezeu, ajunge împietrit şi se cufundă în întuneric. Duhul Sfânt nu mai poate lucra într-o asemenea inimă pentru a produce căinţa şi nici pocăinţa. Fariseul cel mândru gândeşte că el nu mai are nevoie de pocăinţă. Faptele lui bune i-au devenit idol şi idolul său îl împiedică să intre în intimitatea lui Dumnezeu.
O altă piedică este *lenea* sau *răceala în rugăciune.* Sun-tem leneşi când e vorba să-L căutăm pe Dumnezeu, şi când
197
venim la tronul harului, inima ne este rece şi nesimţitoare faţă de susurul vântului sfânt al prezenţei harului lui Dumnezeu. .Noi ne scuzăm lenea şi răceala, aruncând vina pe trupul slab şi pe lipsa de simţire a inimii, în loc să ne smerim, să ne zdrobim inima şi să terminăm cu lenea şi răceala.
O altă piedică este faptul *că nu luăm seama la noi înşine* şi la ce se petrece înăuntrul nostru. Nu umblăm, cum s-ar zice, cu sufletul în mână. Suntem neatenţi pe cale, uşuratici în vorbire, ne lăsăm imaginaţia să plece la plimbare. Pe scurt, nu ne tăgăduim pe noi înşine. Felul acesta de a umbla cu neatenţie îl întristează pe Duhu[Sfânt. El nu ne mai poate lumina cu lumina Lui cerească

şi îi este cu neputinţă să ne mai aducă în prezenţa Dumnezeului celui sfânt.
*Anumite imbolduri lăuntrice*contribuie şi ele la îndepărtarea noastră de Dumnezeu.
O altă piedică pe care vreau s-o amintesc este *făptura.* Dăm făpturii ceea ce se cuvine numai Creatorului. Mulţi sunt cu totul vânduţi făpturii. Ei se găsesc sub influenţa hipnotică a unui duh omenesc. Niciodată nu pot să lucreze în mod liber; mereu sunt legaţi şi chinuiţi de o apăsare lăuntrică şi urmăriţi de umbre ziua şi noaptea. Chiar visele lor vorbesc despre slujirea faţă de creatură. în inima acestor oameni nu Se află Dumnezeu şi dragostea Lui, ci chipul făpturii. Curvia aceasta duhovnicească este pricina pentru care mulţi nu ajung până la Dumnezeu, cu toate că duc o viaţă liniştită.
Mai sunt încă multe alte piedici, care duc la slăbirea noastră spirituală şi ne baricadează drumul spre inima Dumnezeului celui veşnic. Poate că umbli liniştit şi cu grijă, căutând un loc retras, dar liniştea nu-ţi va folosi la nimic dacă nu eşti gata să te debarasezi de tot ce te împiedică să ajungi la părtăşia intimă cu Dumnezeu. Trebuie să te dezlegi neapărat. Foloseşte puterile vieţii veşnice şi sângele Domnului Isus Cristos! Uşa îţi este deschisă. Vino şi te spală! Dă voie să ţi se rupă lanţurile care te leagă de lumea simţurilor, a gândurilor şi a făpturilor, şi care au făcut din tine un rob al tău însuţi şi al făpturii, în loc să fii robul lui Dumnezeu. Fii de azi înainte robul Lui! Intră în adevărata slobozenie! Slobozenia aceasta n-o vei găsi decât la crucea Domnului tău. Crucea îţi va fi poarta de intrare în inima

dragostei celei atotrăbdătoare. Pre-găteşte-te deci, suflete scump, să te întâlneşti cu Dumnezeu! 198

Câteva sfaturi privind întâlnirea cu Dumnezeu

întâi şi întâi, vino aşa cum eşti! Vino cu păcatele tale, cu însuşirile tale şi cu viaţa ta firească nezdrobită! Nu căuta să te arăţi mai bun decât eşti! Domnul îţi cunoaşte inima şi ştie legăturile care te ţin rob. El îţi încearcă inima şi rărunchii. Este o nebunie să cauţi să vii la El altfel decât eşti în realitate, învinge-ţi mândria inimii şi fugi de prefăcătorie! Nu mai juca nici un fel de teatru! Lui Dumnezeu nu-I place făţărnicia, dar celor smeriţi le dă har. Apleacă-te înaintea Maiestăţii Sale şi aşază-te descoperit în toată ruşinea, şi goliciunea, şi ticăloşia inimii tale, în faţa ochilor Săi sfinţi. Primul meu sfat este acesta: vino ca unul care vrea să asculte de Dumnezeu în toate lucrurile! Ascultarea te desparte de păcat. Ea te face s-o rupi cu o viaţă nesfântă şi neplăcută lui Dumnezeu. Ascultarea lucrează acolo unde intervine lepădarea de sine. Cine se tăgăduieşte pe sine protestează împotriva a tot ce nu se potriveşte cu sfinţenia lui Dumnezeu. *„Nu-1 cunosc pe omul acesta."* Acestea sunt cuvintele cu care Petru s-a lepădat de Domnul. Cine vrea să asculte de Dumnezeu, trebuie să ajungă la lepădarea de sine şi, cu toată seriozitatea credinţei, să spună despre el însuşi: *„Nu-1 cunosc pe omul acesta."* Un astfel de suflet reuşeşte să se curăţe, iar adevărul îl va face slobod. Cel care a început să protesteze împotriva lui însuşi, acela îi dă dreptate lui Dumnezeu şi îl acceptă ca Dumnezeu al său.

Apoi, te sfătuiesc să-ţi deschizi inima pentru dragostea

de nespus a lui Dumnezeu. Tu ai nevoie de iubire, ca să-i poţi iubi pe alţii. Până acum, tu doar ai cerut iubire de la cei din jurul tău, dar este scris: *„lubiţi-vă unii pe alţii" şi: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi."* Mulţi aşteaptă iubirea ta. Dar cum ai să poţi tu iubi, dacă dragostea lui Dumnezeu n-a fost turnată în tine prin Duhul Sfânt? Primeşte în inima ta izvorul acesta de dragoste! Atunci te vei umple de iubire pentru toţi oamenii. Duhul de critică, vorbirea de rău, duhul de iritare, invidia şi multe alte porniri păcătoase ale inimii tale vor fi mistuite de focul dragostei lui Dumnezeu. Ce minunată este dragostea lui Dumnezeu! După aceea, ia tot ce ţi se întâmplă ca venind din mâna cea bună a milostivului Dumnezeu. Toate lucrurile lucrează spre bine: fie viaţa, fie

199

moartea, fie înălţimea, fie adâncimea, cele de acum şi cele viitoare. De aceea, trebuie să iei tot ce ţi se întâmplă ca venind din mâna lui Dumnezeu. Toate vor sluji la mântuirea şi desăvârşirea ta. Toate suferinţele şi necazurile, toate neplăcerile şi greutăţile, toate încercările au un singur scop: să-ţi găseşti odihna numai în Dumnezeu! De asemenea, fii mulţumit cu ceea ce ţi-a rânduit Domnul. Dacă eşti vorbit de rău, primeşte totul cu un duh de blândeţe! Dacă eşti lăudat şi binecuvântat, mulţumeşte lui Dumnezeu pentru aceasta! în foame şi în sete, fii fără grijă, căci Tatăl însuşi îţi va purta de grijă. îngrijorările sunt păgâneşti; de aceea, cei ce se îngrijorează îl necinstesc pe Dumnezeu. încă ceva: inima şi viaţa ta lăuntrică să-ţi fie mereu deschise pentru

Dumnezeu! Să nu existe nici o umbră între tine şi Cel Preaînalt! Umblă în lumină şi foloseşte clipă de clipă sângele sfânt al stropirii! Urmăreşte pacea şi sfinţirea faţă de oricine! Caută să fii un exemplu pentru toţi oamenii, printr-o umblare curată şi plăcută lui Dumnezeu. Toate cuvintele pe care le spui şi toate faptele pe care le faci, totul să se desfăşoare sub ochii Lui. Să-ţi placă sărăcia, ai răbdare în suferinţe, fii liniştit şi împăcat în Dumnezeul tău! în felul acesta, vei învinge toate piedicile şi-L vei găsi pe Dumnezeu, însă, înainte de toate, ridică-ţi inima în rugăciune fierbinte către Dumnezeu! Cere-I ajutorul şi harul Lui! Spune-I că eşti sărac, recunoaşte-ţi defectele şi greşelile, vino cu toată îndrăzneala înaintea tronului Său! Cu cât te vei arăta mai deschis şi mai slobod în prezenţa Lui, cu atât ţi Se va descoperi şi El şi-ţi va arăta mai multă încredere. Fii un împlinitor al Cuvântului! Gândeşte-te la Sf. Scriptură în ceasurile liniştite şi în-crede-te în făgăduinţele pe care ţi le-a dat Tatăl tău! împlineşte tot ce te învaţă Cuvântul Domnului şi vei pătrunde în intimitatea lui Dumnezeu. Să nu-ţi fie frică şi nu fi neîncrezător! Aruncă tot ce te împiedică să pătrunzi în prezenţa nemijlocită a Domnului! Domnul însuşi să te binecuvânteze şi să te facă o binecuvântare pentru alţii!

Viaţa de rugăciune

„Rugaţi-vă neîncetat" (1 Tes. 5.17). Nu e destul să te retragi în singurătate, trebuie să te întâlneşti cu Dumnezeu. Fără Dumnezeu, singurătatea îţi va fi un chin pentru suflet. 200

Ca să intri în legătură cu Dumnezeu, trebuie să înveţi a

te ruga. Dacă ai fugit de zarva lumii şi ai renunţat la tendinţa de a idolatriza creatura, nu vei avea pace şi odihnă până când nu vei satisface şi cea mai adâncă dorinţă a sufletului tău şi cea mai mare nevoie a lui, unindu-te cu Dumnezeu. Mijlocul ideal de a ne uni cu Dumnezeu, pe lângă citirea atentă a Sf. Scripturi, este rugăciunea. Dar mai întâi, trebuie să învăţăm care este adevărata rugăciune. *„Doamne, învaţă-ne să ne* ***rugăm!"*** Aceasta a fost cererea apostolilor. Aceasta să fie şi cererea ta. Toţi cei care se fac ucenici ai înţelepciunii veşnice, trebuie ca, în linişte sfântă, să înveţe să se roage. Un om a cărui viaţă a devenit o rugăciune nu poate trăi fără rugăciune, aşa cum nu poate trăi peştele fără apă. în studiul acesta, vrem să cercetăm:

1. Diferite feluri de rugăciune.
2. Cum putem ajunge la o viaţă de rugăciune.
3. Cum se păstrează ritmul unei vieţi de rugăciune.
4. Cine întreţine o viaţă de rugăciune.

1. Diferite feluri de rugăciune.

a) Mă voi referi, în primul rând, la *rugăciunea necurmată.* Aceasta nu-i altceva decât o dorinţă sfântă, întemeiată pe iubirea lui Dumnezeu faţă de noi, de a face toate lucrurile împreună cu El şi spre slava Lui. Această plăcută înclinaţie de a trăi în prezenţa lui Dumnezeu ne face să tindem a ne ruga neîncetat, în orice loc şi în orice situaţie ne-am găsi. Rezultatul este o mare linişte lăuntrică. Acum eşti una cu voia Lui şi te supui întotdeauna cârmuirii şi disciplinei Lui. Asculţi fără împotrivire şi faci totul fără cârtire. Cu toate că rugăciunea de acest fel poate şi trebuie să-şi găsească

loc în viaţa de toate zilele, în relaţiile cu oamenii, totuşi trebuie să avem un timp de linişte şi singurătate pentru odihnă şi înviorare în Dumnezeu. Numai aşa ajungem la rugăciunea necurmată. Dacă cineva nu învaţă să se roage în felul acesta, rugăciunea lui nu foloseşte la nimic, pentru viaţa sa duhovnicească.

b) Mă voi opri acum la *rugăciunea cu* ***gura,*** rugăciunea exprimată în cuvinte. Aceasta ia naştere din cealaltă, căci este pregătită prin rugăciunea tainică a inimii. Sufletul uneşte aceste două feluri de rugăciune. Când se roagă cu gura şi vorbeşte lui Dumnezeu prin cuvinte, credinciosul caută ca nici inima

să nu se depărteze din prezenţa lui Dumnezeu. Prin iubire, rămâne unit cu Dumnezeu, şi când El pune un îndemn pe inimă, gândurile şi toate mişcările sufletului se îndreaptă spre Dumnezeu fără cuvinte, astfel că devine posibil ca, renunţând la vorbe, să continue să se roage cu inima. Apoi, când lucrarea dumnezeiască'în inimă încetează, el poate să-şi reia rugăciunea cu gura.

c) în felul acesta, sufletul se pregăteşte pentru al treilea fel de rugăciune, *rugăciunea lăuntrică a inimii* sau contemplarea Divinităţii. Prin dragostea şi dorul său, credinciosul se ridică deasupra lui însuşi prin contemplarea iubirii şi Persoanei lui Dumnezeu. El ajunge să cunoască adevăail, gustă laptele prieteniei cu Dumnezeu, intră în dragostea Mijlocitoailui său Care a fost răstignit şi a înviat: Domnul Isus Cristos. Prin rugă-ciunea aceasta, el se face una cu Dumnezeu şi ajunge la desăvârşire, în felul acesta, el încetează să mai trăiască

pentru sine însuşi şi trăieşte numai pentru Dumnezeu. Ce plăcut este să te afunzi în Dumnezeirea nesfârşită! Domnul să ne facă parte aici pe pământ de fericirea care se gustă în rugăciune şi care este o apropiere crescândă de viaţa veşnică. Sfântul Bernard de Clairveaux ne învaţă: „Când te duci să te rogi, debarasea-ză-te de zgomotul gândurilor care se ridică precum valurile mării şi aruncă orice grijă pentru cele de afară, pentru ca să poţi fi ocupat numai cu Dumnezeu. Căci este cu neputinţă să stăm de vorbă cu Dumnezeu dacă, deşi tăcem, totuşi în gând pălăvrăgim cu toată lumea. Ia seama, deci, la Acela Care vorbeşte cu tine şi Care ia seama la tine! Ascultă-L pe El, Cel ce îţi vorbeşte, pentru ca şi El să te asculte pe tine care-I vorbeşti! Şi dacă vei asculta cântări de laudă dumnezeieşti, cu teama cuvenită, vei înţelege fiecare cuvânt al Scripturii, gândindu-te adânc la el." Vorbesc astfel nu ca să mă laud cu obiceiul acesta, ci pentru că aş vrea să-1 am şi pentru că îmi pare rău că nu l-am practicat până acum, fiind prea delăsător. însă tu, cel căruia ţi s-a făcut mare har, pleacă-ţi cu supunere urechea la glasul Domnului, prin rugăciuni pline de smerenie şi evlavie, .strigă către El cu lacrimi şi suspine, laudă-L şi slăveşte-L cu cântări duhohniceşti, pentru toate lucrările Sale. Cetăţenilor lumii de sus le place foarte mult să vadă, iar lui Dumnezeu nu I se poate aduce nimic mai plăcut ca jertfa de laudă. Jertfa 202
de laudă - zice El însuşi - îmi face plăcere." Ce fericit ai fi, dacă ai putea să vezi odată, cu ochii duhului, cum prinţii luminii, împreună cu sufletele cereşti care cântă

cântări de laudă, ies cu toţii înaintea celor ce se roagă! Cu câiă grijă şi bucurie înconjoară ei pe cei care cântă, stau lângă cei ce se adâncesc în Sf. Scriptură, plutesc asupra celor ce se dedau contemplării sfinte, călăuzesc pe cei ce supraveghează turma şi care îngrijesc de cele necesare în Casa lui Dumnezeu. Căci puterile cereşti iubesc pe viitorii lor concetăţeni, se bucură şi au grijă de cei care vor ajunge să moştenească sfinţenia cerească, îi întăresc, îi învaţă, îi păzesc şi le poartă de grijă. Toţi doresc sosirea noastră şi speră că prin noi se vor ocupa locurile rămase încă goale. Ne caută cu sârguinţă, ascultă bucuroşi veşti bune despre noi şi, cu o iubire plină de smerenie, ne aduc harul de care avem nevoie. Ei nu socotesc ca o înjosire să fie tovarăşii noştri de drum, ba chiar se fac slujitorii noştri şi nu mai pot de bucurie când ne pocăim. Să ne grăbim, deci, să le facem bucurie! Să ne grăbim nu cu paşii trupului, ci cu dorul sufletului, cu dorinţă arzătoare şi cu suspine. Nu numai îngerii, ci şi Creatorul îngerilor ne aşteaptă. Ne aşteaptă Dumnezeu Tatăl ca pe nişte fii ai Săi, ca să ne poată pune peste toate averile Sale. Ne aşteaptă Dumnezeu Fiul ca pe nişte fraţi şi moştenitori împreună cu El, ca să ne înfăţişeze Tatălui pe noi, rodul întrupării Sale, al sângelui Său vărsat pe Golgota. Ne aşteaptă Sfântul Duh, El, dragostea şi blândeţea, în Care am fost aleşi din veşnicie, şi cine s-ar putea îndoi că nu-Şi va vedea alegerea împlinită? Ne aşteaptă întreaga Curte împărătească a cerului. Deci, să năzuim şi noi, cu toată înfocarea inimii, după lucrurile acestea! Mare ruşine va păţi acela care nu le doreşte din toată inima. însă cel

care aşteaptă cu rugăciune necurmată şi cu gând statornic, acela va pleca de aici cu sufletul plin de încredere şi va fi primit acolo cu mare bucurie.
2. Cum putem ajunge la o asemenea viaţă de rugăciune.
Am amintit că o viaţă de rugăciune este o viaţă *cu* Dumnezeu, *din* Dumnezeu, *în* Dumnezeu şi *pentru* Dumnezeu. O astfel de viaţă nu poate fi trăită decât de cei cu adevărat născuţi din nou. Trebuie să precizez acest lucru, ca
203
să nu fiu înţeles greşit. Pentru a căpăta răspunsuri la rugăciuni, nu-i neapărat nevoie să fii un copil al lui Dumnezeu. Dumnezeu îi ascultă şi pe păcătoşii neîntorşi la El, ba chiar şi pe corbii care strigă la El. însă o viaţă de rugăciune nu pot avea decât aceia care au fost smulşi de sub puterea întunericului şi au fost aşezaţi în împărăţia luminii. Dumnezeu este lumină şi în El nu este întuneric. Cine vrea să umble cu Tatăl luminii, trebuie să fie spălat de păcate. De aceea, o viaţă de rugăciune nu poate duce decât acela care a cunoscut puterea curăţi-toare a sângelui Domnului Isus Cristos şi care umblă sub călăuzirea Duhului Sfânt. Un astfel de om este supus lui Dumnezeu. El a scăpat de orice teamă şi de orice grijă. Cu o inimă .plină de iubire, el depinde numai de Tatăl ceresc. în El îşi are toate izvoarele. Cu o bucurie de copil, îşi deschide inima pentru Dumnezeu şi bea din dragostea Lui pe săturate. O condiţie indispensabilă care se impune de la sine este că un astfel de om a rupt-o pentru totdeauna cu păcatul, cu o viaţă trăită în slujba deşertăciunii, a plăcerilor şi a mândriei.

Plăcerile trupeşti nimicesc viaţa de rugăciune. Cine se roagă şi-a răstignit carnea cu poftele şi plăcerile ei. El a terminat cu slobozenia cărnii şi nu aşteaptă nimic de la făptură. îşi caută toată satisfacţia în Dumnezeu. în situaţia aceasta, el este ascultător după cum şi Cristos a fost ascultător până la moarte, ba încă până la moarte de cruce. El ştie că Domnul Isus este izvorul unei fericiri veşnice şi depline numai pentru aceia care ascultă de El. Ascultarea aceasta include şi faptul că-I dăm voie lui Dumnezeu să ne judece şi să ne pedepsească. El ne judecă şi ne pedepseşte ca să ne poată da o mântuire deplină. Dar El face rana şi tot El o vindecă. Toţi cei care vor să ducă o viaţă de rugăciune trebuie să aibă o experienţă asemănătoare cu aceea a femeii de la fântâna lui Iacov. Domnul trebuie să-Şi pună degetul Său sfânt pe tot ce nu este în ordine în viaţa noastră. între patru ochi, El trebuie să facă mereu percheziţii în casa inimii noastre. E nevoie ca •întreaga noastră viaţă să fie pusă în rânduială înaintea Lui, ceea ce este foarte normal. Şi după cum trebuie să-L lăsăm pe Domnul să ne vorbească în judecată lăuntrică, în disciplina ascunsă a Duhului, tot aşa trebuie să-L lăsăm să ne vorbească şi referitor la partea exterioară, în tot ce viaţa noastră ar

prezenta ceva întunecat, vinovat sau neplăcut pentru El. Dacă facem aşa, atunci orice duh necurat care se statornicise în noi de ani de zile trebuie să plece. Cel ce vrea să devină cu adevărat curat va dori să scape de orice pată şi de orice necurăţie, de deşertăciune, de iubirea de sine şi de lăudăroşenie; acela trebuie să înveţe

să spună: „Amin", când este trecut prin focul unui cuptor în care este topită orice necurăţie. Nu trebuie să ne cruţăm pielea, dacă vrem să trăim cu Domnul. Urâciuni care au rădăcini adânci în noi, cum ar fi plăcerile ascunse sau mândria spirituală, nu pot fi spulberate aşa ca printr-o vijelie, ci trebuie să fim „săraţi cu foc" (Le. 9.49).
Apoi, pentru a putea trăi o viaţă de rugăciune, trebuie să avem o poziţie dreaptă faţă de Marele nostru Preot, Cristos. în Domnul Isus Cristos, oricine are dreptul să se apropie, chiar şi cel mai depărtat. în El avem putere să ducem o viaţă sfântă. Marele nostru Preot ne binecuvântează cu puterile vieţii nepieritoare. Abia acum, prin puterea Sa, putem să ne rugăm cum trebuie, cum se cuvine, să ne rugăm aşa cum îi place Tatălui. Cristos ne umple cu Duhul de rugăciune, c?.ci Dumnezeu caută închinători care să I se închine în duh şi în adevăr. Iată ce înseamnă, într-adevăr, a-L slăvi pe EI. Acestea, şi multe altele, sunt necesare ca să putem trăi o viaţă de rugăciune. Chiar dacă legătura ta cu Dumnezeu în rugăciune ar fi de o sută de ori întreruptă, experienţa aceasta neplăcută să nu te descurajeze! Paguba întreruperii vieţii tale de rugăciune este mare, dar este şi mai rău dacă, după o astfel de întrerupere, nu te întorci imediat la Dumnezeul tău. *„Şi dacă cineva a păcătuit, avemla Tatăl un Mijlocitor."*"(1 Ioan2.1). Primeşte cuvântul acesta de mângâiere! Cu cât îţi va fi mai sensibilă credincioşia cu care te supui disciplinei harului dumnezeiesc, cu atâta vor fi mai rare întreruperile vieţii tale de rugăciune şi cu atât îi va fi mai uşor Duhului

Sfânt să reîn-noade legăturile rupte ale părtăşiei tale cu Dumnezeu, să deschidă din nou sufletului tău întunecat de păcat drumul spre îndurarea lui Dumnezeu şi să te scoată din încurcătura eforturilor tale zadarnice. Duhul Sfânt te va călăuzi să poţi gusta şi experimenta toată plinătatea care este în Cristos Isus. Oricât de amare ar fi experienţele tale şi oricâte ocoluri ai fi făcut, să nu-ţi pierzi încrederea, căci vei ajunge, cu siguranţă, la biruinţă. Sfârşitul va fi o viaţă de rugăciune.
205
3. Cum se păstrează ritmul unei vieţi de rugăciune.
în Marcu 15.3, Domnul ne porunceşte lămurit să veghem. Ca să putem veghea, trebuie ca privirile noastre să nu fie îndreptate spre noi înşine, ci să privim la Domnul Isus. Propria noastră inimă este un ţinut sălbatic, unde noi nu putem pătrunde. Cine încearcă să se strecoare în adâncul inimii lui se pierde în ceaţă şi întuneric gros. Nu poate să vegheze decât [1] acela care-şi deschide ochii şi inima pentru strălucirea lui Dumnezeu şi pentru razele luminii Lui. Cristos, Marele nostru Preot, vede de departe toate primejdiile care ne ameninţă. Noi avem vederea scurtă. Ca să nu fim surprinşi de Vrăjmaş, trebuie ca privirea noastră să ni se odihnească asupra Marelui Preot. Aici stă secretul adevăratei vegheri. Domnului Isus îi sunt cunoscuţi toţi vrăjmaşii noştri. Dacă veghem şi ne rugăm, suntem păziţi în cetatea Lui. Acolo, Vrăjmaşul nu se poate atinge de noi. Ce mare har! Dar, desigur, nu trebuie să avem nici un fel de legătură cu Vrăjmaşul. Trebuie să fim mereu gata să ascultăm de glasul conştiinţei.

îndemnurile pe care le primeşte conştiinţa noastră de la Domnul sunt nespus de .fine. Cine nu vrea să fie surprins de păcat, nici să fie trântit la pământ de Vrăjmaş, trebuie să-şi ţină mereu urechea deschisă pentru îndemnurile Domnului. „ *Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă!"* aceasta trebuie să fie rugăciunea noastră zilnică. Cine ştie să vegheze este atent mai ales la părţile lui slabe. Pentru că avem un Vrăjmaş deosebit de periculos, trebuie să evităm cu grijă ceea ce el ar putea trezi în noi şi ceea ce ne-ar putea pune în atingere sau în relaţie cu el. Ispitele care-şi au sediul în carnea şi sângele nostru nu pot fi învinse decât dacă nu stăm de vorbă cu ele. Cine se ia la luptă cu aceşti duşmani şi îi priveşte în faţă este înfrânt înainte de a începe lupta; a căzut în cursă. în astfel de ispite, avem nevoie de credinţă şi sinceritate. Acum se vede dacă a fost răstignită carnea cu dorinţele şi poftele ei. „Când încercări îmi vin, ori Satan, ori păcatul,/ Eu în Domnul Isus m-ascund şi-n nimeni altul." Sforţările proprii ne derutează şi ne istovesc. Se înţelege că o astfel de viaţă nu-i posibilă decât dacă am sfârşit-o cu viaţa noastră proprie. înseamnă să jucăm
206
teatru, dacă punem gărzi împotriva unui duşman cu care, de fapt, în ascuns, suntem aliaţi. De egoism şi mândrie nu putem scăpa decât dacă ne simţim bine în umilinţă. Câtă vreme nu ne-am smerit profund şi n-am rupt-o cu orice fel de mândrie, Satan va avea de unde să ne apuce, ca să ne atragă în cursă, însă poate s-o rupă cu mândria numai cel ce s-a cufundat mult în har. *„Fiţi*

înţelepţi şi vegheaţi", zice Petru (1 Pet. 5.8). Fără cumpătare şi sobrietate, vegherea este imposibilă. Orice necumpătare în mâncare şi băutură, în relaţiile conjugale sau în orice alt domeniu, tot ce întrece măsura în ocuparea cu literatura şi cu arta, în citirea ziarelor etc, îngreunează inima, slăbeşte credinţa şi tulbură privirea spre Domnul Isus. Orice fel de exces aduce adormire în trup, suflet şi duh. Viaţa noastră şi cu ea întreaga noastră fiinţă, trebuie ţinută sub disciplina Duhului Sfânt (1 Cor. 9.27). Vegherea şi cumpătarea ne sunt necesare, pentru că noi avem de a face cu puterile întunericului. Nimic nu urăşte Satan mai mult decât credinţa, pentru că prin ea este Dumnezeu proslăvit şi prin ea noi suntem plăcuţi îaintea Lui. Acela care, prin credinţă, vrea să ducă o viaţă de rugăciune să ştie că-şi atrage ura prinţului întunericului. Se dă o luptă pe viaţă şi pe moarte. Dar cine rămâne în Dumnezeu şi se încrede în Marele Preot n-are de ce să se teamă. Cristos îi vine în ajutor. Sângele Lui vărsat pe Golgota îl biruie pe Vrăjmaş, sub orice formă s-ar apropia el de noi. Ce măreaţă este vestea aceasta! Retrage-te, deci, în cămăruţă, stăruie în rugăciune, fă tot felul de rugăciuni, pătrunde până în prezenţa lui Dumnezeu şi vei învinge. Te vei bucura de slava unei sfinte vieţi de rugăciune. Harul îţi stă la îndemână. Ia-1 şi trăieşte spre slava lui Dumnezeu!

4. Cine întreţine o viaţă de rugăciune?

„ *Căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm "* (Rom. 8.26). Nu e întotdeauna uşor să rămânem în rugăciune, pe culmile puterii. Suntem înconjuraţi de mulţi vrăjmaşi care caută să înăbuşe în noi duhul de rugăciune. Printre

aceştia, se numără lenea noastră firească unită cu slăbiciunea şi neştiinţa. Acestea micşorează râvna noastră pentru rugăciune şi ne fac inca-
207
pabili să ne rugăm aşa cum îi place lui Dumnezeu. Atunci rugăciunile ne sunt reci şi slabe şi nu ajung până la tronul Celui Veşnic. Se mai adaugă neştiinţa în ceea ce priveşte voia lui Dumnezeu, care ni se face cunoscută prin călăuzirea de sus. De aceea avem nevoie de ajutoare care să ne sprijine în rugăciune. Slavă Domnului că avem astfel de ajutoare! Primul ajutor pentru întreţinerea unei vieţi de rugăciune este *Mij-locitoml şi Marele nostru Preot, Domnul Isus Cristos* (1 Ioan 2.2). El ne reprezintă la tronul Tatălui. De aceea, El Se mai numeşte şi Cuvântul lui Dumnezeu. Aaron este un măreţ simbol al Marelui nostru Preot. Moise se scuza înaintea lui Dumnezeu că el nu are o vorbire uşoară, că este greoi la limbă şi de .aceea, nu poate merge la faraon. Atunci Dumnezeu i-a răspuns: *„Iată, Aaron este fratele tău, are vorbirea uşoară şi el îţi va fi gură.* "(cf. Ex. 4.14-16). însuşi Moise îl prefigurează pe Fiul lui Dumnezeu. Când poporul a mers înaintea lui Dumnezeu la muntele Sinai, a zis: „ *Vorbeşte-ne tu însuţi, şi te vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim."* (Ex. 20.19). Aşa este şi cu noi. De câte ori nu avem şi noi în rugăciune o limbă greoaie, dar Marele nostru Preot este gura noastră. De aceea ne-a şi poruncit să ne rugăm în Numele Lui (Ioan. 16.23). Ca un Mare Preot veşnic, cu o preoţie netrecătoare (Evr. 7.21), El mijloceşte pentru noi. Prin El avem intrare la Tatăl, cu

deplină încredere.
Un alt ajutor pentru întreţinerea unei vieţi de rugăciune este *Duhul Sfânt.* Noi, copiii lui Dumnezeu, putem experimenta ce li s-a făgăduit locuitorilor din Ierusalim: „ *Voi turna peste ei un duh de har şi de rugăciune." (Zah.* 12.10). O dată cu Duhul înfierii, eu am primit şi duhul rugăciunii. *„Cunoaştem că rămânem în El şi că El rămâne în noi prin faptul că ne*-a dat din Duhul Lui." (1 Ioan 4.13). Noi n-am primit un duh de frică, ci unul de înfiere prin care strigăm: *>rAva, Tată!"* (cf. Rom. 8.15). *„Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm, dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi"* (Rom. 8.26). El nu mijloceşte aşa fel încât să ne aducă darurile duhovniceşti acordate nouă de Dumnezeu; dimpotrivă, El trezeşte în noi capacitatea de a ne ruga. Nu ne dă chiar cuvintele, în chip ne-208
mijlocit, nici nu ne călăuzeşte aşa încât să ne spună ce expresii anume să folosim, ci ne luminează mintea astfel încât adevărul să locuiască înăuntrul nostru şi să ne putem ruga aşa cum îi place lui Dumnezeu.
Făgăduinţele lui Dumnezeu sunt şi ele mari ajutoare pentru întreţinerea unei vieţi de rugăciune. Dumnezeu însuşi a zis: *„Cheamă-Mă"* şi: *„îl voi izbăvi, fiindcă Mă iubeşte"* (Ps. 91.14; 145-19). Când ucenicii l-au zis: *„Doamne, învaţă-ne să ne rugăm!" (Ic.* 11.1), El i-a învăţat şi le-a zis: *,Care om dintre voi îi va da fiului său o piatră, când îi cere pâine, sau când îi cere un peşte să-i dea un şarpe, sau dacă-i cere un ou, să-i* dea o *scorpie? Deci, dacă voi care sunteţi răi, ştiţi să daţi*

daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri, va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer?" (Le. 11.13). Ni se mai pune în faţă pilda cu văduva care se ducea mereu la judecător şi-1 ruga stăruitor să-i facă dreptate. în cele din urmă, judecătorul a fost înduplecat şi i-a dat văduvei răspunsul de care avea nevoie. Atunci Domnul a zis: *„Auziţi ce spune judecătorul nedrept? Şi Dumnezeu nu va face dreptate aleşilor Lui care strigă zi şi noapte către El?"(Lc.* 18.6) *„înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta"*(îs. 65.24). *„Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană, şi urechile Lui iau aminte la strigătele lor"* (Ps. 34.16). *„Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit."* (loel 2.32). *„Domnul este bogat în îndurare pentru toţi cei ce-L cheamă."* (Rom. 10.12). Există încă sute de asemenea făgăduinţe. Cine se roagă pe temeiul făgăduinţelor lui Dumnezeu, va avea un mare ajutor. Cu făgăduinţele poate străbate până la Dumnezeu pentru a primi mântuire, viaţă şi izbăvire. Ce scumpe ne sunt făgăduinţele lui Dumnezeu!

Apoi, sfinţii Săi ne sunt daţi ca exemplu. Uitându-ne la ei vedem cum ascultă Dumnezeu rugăciunea. Prin aceasta, ei ne sunt de mare ajutor pentru întreţinerea unei vieţi de rugăciune. Să ne amintim cum mijlocea Moise pentru poporul său. Copiii lui Israel păcătuiseră greu făcându-şi viţelul de aur. Dumnezeu deja spusese: *„Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor şi-i voi mistui."* Atunci Moise,

alesul Său, s-a aşezat în spărtură cu rugăciune puternică: *„Doamne, de ce să se aprindă mânia Ta împotriva poporului Tău pe care l-ai scos din Egipt cu mare putere şi cu mână tare? De ce să zică egiptenii: 'Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munţi, şi ca să îi şteargă de pe faţa pământului?' Întoarce-Te din iuţimea mâniei Tale şilasă-Te de răul acesta pe care vrei să-1 faci poporului Tău!"* (Ex. 32.10-12). Şi Domnul S-a lăsat de răul pe care voia să-1 facă poporului Său. David a fost, la rândul său, un mare om al rugăciunii. El a mers înaintea Domnului şi a zis: *„Adu-Ţiaminte, Doamne, de îndurarea şi bunătatea Ta, căci sunt veşnice.* "(Ps. 25.6). Cu ce strălucite cuvinte mergea proorocul Isaia înaintea lui Dumnezeu! Aducându-I aminte Domnului de harurile de mai înainte, el exclamă: *„Unde este Acela, Care i-a scos din mare, cu păstorul turmei Sale? Unde este Acela Care punea în mijlocul lor Duhul Lui cel Sfânt; Care po vă-ţuia dreapta lui Moise cu braţul Lui slăvit, Care despica ' apele înaintea lor ca să-Şifacă un Nume veşnic; Care-i călăuzea prin valuri ca un cal pe un loc neted, fără ca ei să se poticnească?" „Ca fiara care se pogoară în vale, aşa i-a dus Duhul Domnului la odihnă. Aşa ai povăţuit Tu pe poporul Tău ca să-Ţi faci un Nume plin de slavă!" „Priveşte din cer şi vezi, din locuinţa Ta cea sfântă şi slăvită: unde sunt râvna şi puterea Ta? Fiorul inimii Tale şi îndurările Tale nu se mai arată faţă de mine. Totuşi, Tu eşti Tatăl nostru! CăciAvraam nu ne cunoaşte şi Israel nu ştie cine suntem, dar Tu, Doamne, eşti Tatăl nostru şi Tu din veşnicie Te numeşti*

Mântuitorul nostru." (îs. 63.11-16). Proorocul aduce oarecare temeiuri înaintea lui Dumnezeu: „Doamne, harul Tău este veşnic, de aceea nu va înceta niciodată. Tu ai dat cândva har păcătoşilor care s-au pocăit. într-adevăr, păcatele mele sunt mari, dar harul Tău este şi mai mare. Gândeşte-Te că sunt făcut din ţărână şi mă vei face iarăşi pământ." Iată, deci, că sfinţii ne sunt de ajutor în viaţa noastră de rugăciune. Un alt ajutor este marea bunătate a lui Dumnezeu. El primeşte rugăciunea noastră cu mai mare plăcere decât I-o aducem noi. El înţelege nevoia pe care I-o aducem la cunoştinţă. Dacă nu ne rugăm bine, El corectează şi îndreaptă ceea ce nu
"210
este potrivit. Avraam s-a rugat odată astfel: *„Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu care nu sunt decât praf şi cenuşă" (Gen.* 18.27). Pavel, la rândul său, numeşte pe Dumnezeu, *„Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, Care ne mângâie în toate necazurile noastre.* "(2 Cor. 1.3). Datorită îndurării Lui, nici o rugăciune nu poate fi zadarnică. Dumnezeu numără suspinele şi lacrimile noastre, din pricina lui Cristos. El însuşi, în zilele suferinţei Sale, a adus ca • jertfă pentru noi, lacrimile Sale (vezi Evr. 5.7). îndrăzneşte deci, bazează-te pe îndurarea lui Dumnezeu şi zi: „îndurarea Lui faţă de mine s-a repetat, îndurare de care eu nu sunt vrednic", şi inima ţi se va umple de bucurie şi de putere ca să stai înaintea tronului harului. în sfârşit, avem un ajutor puternic pentru întreţinerea unei vieţi de rugăciune, în *legământul* pe care 1-a făcut Dumnezeu cu noi. Noi am intrat în legământul veşnic

care a fost stabilit prin sângele lui Cristos, iar legământul acesta rămâne în veac. Căci este scris: *„Legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul"* (îs. 54.10) şi iarăşi: „ *Voi toţi cei însetaţi, veniţi la ape, chiar şi cel ce n-are bani! Veniţi şi cumpăraţi bucate, veniţi şi cumpăraţi vin şi lapte, fără bani şi fără plată!... Luaţi aminte şi veniţi la Mine; ascultaţi şi sufletul vostru va trăi, căci Eu voi încheia cu voi un legământ veşnic"(\s.* 55.1-3). în legământul acesta se cuprinde şi ascultarea rugăciunilor noastre. De aceea, caută pe Domnul, căci El poate fi găsit, cheamă-L, căci El este aproape. Şi Daniel face apel la legământul lui Dumnezeu: *„Doamne, Dumnezeule mare şi înfricoşat, Tu, Care ţii legământul şi dai îndurare celor ce Te iubesc şi păzesc poruncile Tale! Noi .am păcătuit, am săvârşit nelegiuire, am fost răi şi îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile Tale...* "(Dan. 9.4-5). Aşa s-au apropiat sfinţii lui Dumnezeu de tronul harului. Ei s-au ţinut tare de legământ şi de făgăduinţele Domnului, şi n-au obosit în a-I vorbi lui Dumnezeu despre nevoia, necazul şi durerea lor. Şi El nu i-a respins. Nici pe noi nu ne va alunga, în slăbiciunea noastră, să venim la El, recurgând la cele şapte ajutoare; chiar atunci când nu ştim cum trebuie să ne rugăm, rugăciunea noastră va fi o putere care va pune în mişcare

braţul Celui Veşnic. El ne va ajuta, ne va mântui şi ne va binecuvânta ca să putem fi pentru alţii o binecuvântare. Cel mai periculos lucru pentru un copil

al lui Dumnezeu este să cadă în necredinţă sau să ajungă a fi puţin credincios, să obosească în rugăciune şi să se îndoiască de ajutorul lui Dumnezeu. Trebuie să ne ferim de această cursă a Vrăjmaşului, ascunzându-ne în Domnul Isus Cristos.

Nu te descuraja, deci, când inima te învinuieşte, când ea vine rece, uscată şi îndărătnică înaintea tronului de har al lui Dumnezeu. Dumnezeu este mai mare decât inima ta. Recunoaşteri răceala, deschide-ţi sufletul pentru adierea Duhului Sfânt, şi gheaţa se va topi, îndărătnicia va fi învinsă şi Dumnezeu va putea iarăşi să te binecuvânteze în chip minunat la tronul harului.

\J+ Despre credinţă

Definiţii

V^redinţa constă în aceea că în tot ce pretinde Dumnezeu *de Ia* mine, eu văd un semn şi o garanţie pentru ceea ce El S-a obligat să facă *în* mine şi *prin* mine; deci eu trebuie să mă încred în El fără nici o rezervă. A crede înseamnă a te sprijini numai pe credincioşia şi puterea lui Dumnezeu, renunţând să mai cauţi în tine credinţă sau vreo altă virtute.

Credinţa este facultatea pe care o posedă sufletul nostru de a recunoaşte ceea ce este invizibil şi divin.

A crede înseamnă a nu mai aştepta nimic de la tine însuţi, a nu te teme de nimic, a te încrede în Dumnezeu, a căuta adăpost în El şi a te ascunde sub aripile Lui.

Temelia credinţei

Popor creştin amărât şi pipernicit, care eşti doborât la pământ de cel mai mic vânt de împotrivire, tu nu poţi lupta cu furtuna, pentru că nu eşti aşezat pe temelie prin

simpla credinţă şi nu cunoşti taina fericită a umblării prin credinţă, adică drumul pe care, chiar în întunericul cel mai adânc, te încrezi în Dumnezeu pe temeiul Cuvântului şi al lucrării de mântuire deplin terminate în Cristos. Satan se foloseşte de simţămintele noastre aşa cum se foloseşte pianistul de clapele pianului. Pentru a-i chema pe oameni la Dumnezeu, trebuie să dezvoltăm în noi o dragoste curată, dezinteresată, să primim capacitatea de a-L iubi de dragul Lui, nu de dragul succesului, al fricii şi chiar al mântuirii. Credinţa îşi are cen-

213

trul în Dumnezeu; nu într-o făgăduinţă, ci în Dumnezeul făgăduinţei. Firea pământească nu-L vede pe Dumnezeu nicăieri, nici chiar în lucrurile duhovniceşti. Firea nouă îl vede pe Dumnezeu peste tot, chiar şi în lucrurile pământeşti. întoarcerea la Dumnezeu nu este serioasă, nu este adevărată decât în clipa când am văzut prăbuşindu-se orice speranţă de a găsi un singur atom de credinţă, de încredere sau de bucurie în ceva care să pornească de la noi înşine.

Credinţa, baza mântuirii

Ceea ce, vai, le lipseşte creştinilor este credinţa de care au nevoie pentru a se folosi de frumoasa lor moştenire. Până când omul nu ajunge să se odihnească cu simplitate şi încredere pe lucrarea desăvârşită a lui Cristos, nu se poate spune că are ceea ce se cheamă mântuire, în înţelesul ei complet.

„Doamne, sfinţenia Ta care, în Cristos, poartă păcatele noastre, iubirea Ta, care are răbdare cu păcatele noastre

şi vrea să locuiască cu noi, ne fac să ne prăbuşim înaintea Feţei Tale. O Dumnezeule, iubirea aceasta, care întrece orice cunoştinţă, mă copleşeşte! Te rog mult, las-o să lucreze, până când Eul meu se va ascunde şi va dispărea dinaintea slăvitei Tale Prezenţe, ‚aşa încât să rămâi Tu totul în toate! Doamne, Sfinte Dumnezeule, Te rog smereşte-mă!"

Pocăinţa şi credinţa

Nimeni nu poate fi cu adevărat smerit până când n-a atins latura cerească a Crucii: *„împotriva Ta am păcătuit!"* Doar aici omul găseşte viaţă, neprihănire şi bunăvoinţă dumnezeiască. Atunci a sfârşit-o pentru totdeauna cu Eul. *„O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?"* (Rom. 7.24) sau: „ *Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut, de aceea mi-e scârbă de mine..."* (Iov 42.5-6). Fericită e partea credinţei. Să se încreadă poate şi copilul cel mai mic, şi nu numai copilul, căci Dumnezeu ne poate face copilaşi pe noi, nişte oameni pervertiţi. Cum se poate naşte din nou un om bătrân? La Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putinţă! Pocăieşte-te dar de necredinţă şi de umblarea după experienţe creştineşti şi mergi 214
înainte sprijinit pe Cuvântul scris şi pe credincioşia Mântuitorului tău, chiar dacă ţi s-ar părea că trebuie să calci cu piciorul în gol. Lasă-te să cazi! Deşi ai avea senzaţia că te prăbuşeşti în prăpastie, cazi tocmai în braţele Păstorului tău...

Mântuirea este actuală

Domnul Isus mă izbăveşte acum. Acesta este, de fapt,

secretul odihnei şi al biruinţei. Dacă pot spune: „Domnul Isus este în clipa aceasta tot ce L-a făcut Dumnezeu să fie pentru mine: Viaţa mea, Puterea mea, Pacea mea", atunci n-am decât să mă bizui pe adevărul acesta, să-1 adopt şi voi avea din momentul acela, tot ce îmi trebuie. în timp ce accept, prin credinţă, faptul că Dumnezeu m-a aşezat în Cristos şi-mi iau în El locul pe care mi l-a pregătit Tatăl, atunci sufletul meu < poate spune cu deplină linişte: „Eu rămân acum în Domnul Isus." Deci să rămânem în El! Lucrarea lui Cristos este o operă terminată. în cazul ei, totul este perfect şi definitiv. Nu beneficiem de această lucrare, decât prin credinţă. Duhul care vine de la Dumnezeu pentru cei ce se alipesc de El, aceasta e credinţa. Credinţa în viaţa creştină este primul şi singurul lucru care-I place lui Dumnezeu şi care aduce binecuvântare. Numai când am învăţat să nu ne mai bazăm pe noi înşine şi să ne punem doar în Dumnezeu toată nădejdea, intrăm prin credinţă în viaţa Noului Legământ, dincolo de perdea, în Locul preasfânt. Fără aceasta, viaţa creştină este nesatisfăcătoare; ea rămâne mereu slabă şi şovăitoare.

Stăruinţa în credinţă

Autenticitatea credinţei noastre se arată prin stăruinţa. Să avem grijă, în primul rând, ca această credinţă în prezenţa Duhului Sfânt în inimile noastre să nu ne îndrepte privirea spre noi, ci spre Domnul. Rămâi prosternat înaintea Dumnezeului celui viu, şi credinţa ta va deveni tare şi îndrăzneaţă. El este Dumnezeul cel viu, Care dă viaţă celor ce se apropie de El. Rămâi în prezenţa Lui! Numai în felul acesta, dar numai .aşa vei

scăpa de o inimă rea şi necredincioasă. Autenticitatea credinţei noastre se va arăta în stăruinţă. Dacă încredinţăm în mâna lui Dumnezeu toată viaţa noastră, pentru ca aceasta să
215
devină un necurmat act de credinţă, o laudă şi o mulţumire continuă, dacă stăruim în a privi în sus, aşteptând şi primind ceea ce ne dă Dumnezeu şi împlineşte în Cristos, viaţa în Locul preasfânt va deveni viaţa noastră. Vom stărui mai întâi, cu tot zelul, să ne apropiem de Dumnezeu şi ne vom aştepta ca El să ne facă, într-adevăr, să intrăm dincolo de perdea.
De ce ne este greu sâ credem?
Pentru că, în loc să privim la Domnul, privim la noi'şi la greutăţile noastre. Cuvântul lui Dumnezeu îmi dă dreptul să ştiu şi să declar că eu am murit împreună cu Cristos. Eu realizez necurmat că Domnul este lângă mine. Ce a făcut Dumnezeu în cer prin Cristos este o garanţie pentru ce va face în inima mea. Dacă eu cred lucrul acesta, atunci voia Lui este făcută în mine pe pământ tot aşa cum este făcută în cer, pentru că tot El o împlineşte. Şi atunci în inima mea - tot aşa cum se petrec lucrurile şi în cer - nu va înceta să răsune lauda. Ca Mijlocitor al Noului Legământ, Domnul Isus pune legea Sa în inima mea, ca să pot face voia Sa pe pământ, aşa cum e făcută în cer. în vederea acestui scop trăieşte El în cer, astfel că unica probă a reuşitei lucrării Sale este împlinirea de către credincioşi a voii lui Dumnezeu. Fără aceasta, toată lucrarea Sa şi a noastră ar fi zadarnice. Este sfânta Sa voie de a trăi în noi şi de a

realiza în noi ceea ce era El pe pământ.
„Doamne, Dumnezeule sfinte, Te rog smereşte-mă! Tu ştii că eu nu am nici o smerenie pe care să Ţi-o pot aduce. Mă ascund în slăvitul meu Mântuitor, Care, luând chip de rob, Ş-a smerit până la moarte de cruce. în El, în duhul Lui şi în chipul Lui, aş vrea să trăiesc înaintea Ta! Lucrează Tu aceasta în mine şi, dacă am murit în El faţă de mine însumi, şi dacă crucea Lui m-a adus în stare de nimicnicie, atunci prin sfânta Sa locuire în mine, învie-mă şi înviorează-mă!"

Câteva reguli pentru a-ţi întări credinţa

Priveşte lumea invizibilă ca o împărăţie a adevărului şi a puterii divine, care caută să pună stăpânire pe tine, pentru fericirea ta. Socoteşte credinţa care sălăşluieşte în tine, oricât de 216
slabă ar fi ea, ca o dovadă că această lume invizibilă lucrează în tine şi ca o garanţie pentru o revelaţie mai completă. Socoteşte tot ce spune Sf. Scriptură, în privinţa aceasta, ca un stâlp indicator, destinat să trezească în tine dorinţa de a intra în deplina posesie a bunurilor făgăduite şi a-ţi arăta drumul pe care trebuie să-1 urmezi pentru a ajunge acolo. Păstrea-ză-ţi inima deschisă, despărţită cu sfinţenie de lume. Meditează, adoră, aşteaptă, şi lumea invizibilă îţi va deveni mai reală şi mai apropiată decât lumea vizibilă. Trebuie să existe o identitate de natură, între lucrul care trebuie dovedit şi cel care trebuie să servească drept dovadă. La fel este cu lumea spirituală a credinţei.
Călcaţi pe urmele celor ce, prin credinţă şi perseverenţă, moştenesc făgăduinţele. Credinţa primeşte darul şi

mulţumeşte; perseverenţa aşteaptă deplina bucurie. Astfel credinţa aşteaptă să moştenească făgăduinţele, şi făgăduinţa devine realitate, experienţă trăită. Să aşteptăm ca Duhul Sfânt să transforme făgăduinţele lui Dumnezeu în nişte realităţi vii, şi Marele nostru Preot va avea grijă să moştenim făgăduinţele. Dumnezeu nu ne cere decât să primim plinătatea mântuirii Sale cu toată inima. Pe pământ ca şi în cer. Cu cât vom contempla mai mult plinătatea harului lui Cristos, cu atât mai mult ne va creşte în inimă plinătatea credinţei. *„Eu sunt Domnul, Care vă sfinţeşte"* (Osea 14. 5). Singurul temei şi teren pe care putem să punem piciorul cu tărie este lucrarea lui Cristos, credincioşia Păstorului mare şi puternic, făgăduinţele Tatălui nostru şi asistenţa Duhului Sfânt care ne sunt asigurate. Dar temeiul sau terenul acesta este ascuns ochilor noştri, şi pentru cine calcă pe el este ca şi cum ar pune piciorul în gol. Aceasta este credinţa. Credinţa nu dă socoteală de ea însăşi şi nu se ocupă cu ea însăşi. Ea are de-a face numai cu natura şi cu fiinţa subiectului spre care e îndreptată. în momentul în care credinciosul priveşte la el însuşi şi la credinţa lui, chiar prin aceasta a încetat să creadă. Să nu-ţi încătuşeze privirea nimic din tine însuţi, nici bine nici rău! Să credem într-o viaţă care nu ştie ce este uscăciunea, care este totdeauna verde şi aduce roadă din plin.

217

Cristos, Desâvârşitorul credinţei

El o face desăvârşită, pentru că are toată puterea, fiind aşezat pe scaunul Său de domnie. De câte ori zic: „Mă

predau Ţie, Doamne, ca să fiu îmbrăcat cu smerenia Domnului Isus", se revarsă din El o putere dumnezeiască ce îmi umple întreaga mea fiinţă. Marele „o singură dată" a fost precedat de un timp îndelungat de pregătire, de o perioadă prestabilită de Dumnezeu, când Cristos stătea în aşteptare privind la Tatăl. Tot aşa nu putem fixa noi momentul intrării depline în posesia bogăţiilor pe care ni le-a câştigat Cristos. Să trăim numai prin credinţă, într-o aşteptare plină de încredere, ştiind că răscumpărararea noastră este desăvârşită şi veşnică. Prin credinţă şi îndelungă răbdare, se moştenesc făgăduinţele. Cum pot să-mi revărs iubirea firească (naturală) sau darurile duhovniceşti înaintea Domnului? într-un singur fel: printr-o hotărâre lăuntrică. Dacă nu le aduc înaintea Domnului, atunci mă expun unor primejdii nu numai pe mine, ci şi pe aceia pe -care-i iubesc, pentru că atunci ele se transformă în plăceri fireşti sau în pofte.
„Eu v-am ales..."
Păstrează semnul acesta al Celui Preaînalt, în mărturisirea ta. Nu tu L-ai ales pe Dumnezeu, ci Dumnezeu te-a ales pe tine. Aici, în şcoala aceasta, Dumnezeu este la lucru, şi El zdrobeşte, smereşte, transformă, cum găseşte El cu cale. De ce face toate acestea, nu ştim, dar El urmăreşte astfel un singur scop, şi anume: să poată spune: „Bărbatul acesta este al Meu; femeia aceasta este a Mea." Trebuie să stăm în mâna lui Dumnezeu pentru ca, prin noi, să-i pună şi pe alţii pe stâncă, aşa cum pe noi ne-a pus deja. Nu lua singur hotărârea de a fi lucrător pentru Domnul. Dar, vai de

tine dacă Dumnezeu te-a chemat, şi tu ai apucat la dreapta sau la stânga! Vrea să facă prin tine ceva ce n-a făcut înainte de a te fi chemat. Vrea să facă prin tine ceea ce nu face cu alţii. Lasă-L să facă! Cea mai mare sarcină a unui lucrător în împărăţia lui Dumnezeu nu constă în faptul că trebuie să-i facă pe oameni să înţeleagă mântuirea, să-i aducă înapoi pe cei ce s-au abătut 218
de pe calea dreaptă şi să învingă nepăsarea oamenilor, ci stă în relaţia sa cu Domnul Isus Cristos: „Crezi tu că Eu pot face lucrul acesta?" Domnul ne pune mereu această întrebare; de ea ne lovim în orice greutate pe care o întâlnim. Ceea ce se cere de la mine se cuprinde în întrebarea următoare: „Cunosc eu pe Domnul meu cel înviat?" Concentrează-te, fă-ţi timp, ca să fii numai tu cu Cristos şi spune: „Doamne, identifică-mă cu moartea Ta, ca să ştiu că păcatul în mine este mort". Ia în inima ta hotărârea că păcatul trebuie să fie omorât. A rămâne liniştit în Domnul nu atârnă de împrejurările exterioare, ci de relaţia ta cu Dumnezeu. Orice nelinişte vine din dorinţa de a ne face voia noastră. Domnul Isus nu era niciodată neliniştit, fiindcă nu căuta niciodată să-Şi facă voia Sa, ori să-Şi realizeze planurile şi gândurile Sale. în timpul intrării mele depline în har, m-am adâncit în pasajul din Filipeni 2.12-13 şi am luat diferite hotărâri cu privire la ceea ce trebuia să fac. Aşa au trecut mulţi ani până când, prin harul lui Dumnezeu, am fost ajutat. Am recunoscut că toate lucrările mele sunt răsaduri omeneşti, pe care Dumnezeu le smulge; *„Orice răsad pe care nu 1-a sădit Tatăl Meu cel ceresc va fi smuls din*

rădăcină"{Mi. 15.13). Am observat că mi se potriveau cuvintele: *„Oboseşti mergând şi nu zici: 'încetez!* Tot mai găseşti putere în mâna ta. De aceea nu te doboară întristarea "* (îs. 57.10). Este aşa de încurajator să ştii că de fapt, credinţa este forţa care a biruit lumea. Biruinţa noastră se bizuie pe Cuvântul lui Dumnezeu; biruinţa se recunoaşte prin Cuvânt. Nu credinţa ne ajută, ci Cuvântul ne poartă şi ne ajută, însă credinţa ne leagă de Cuvântul lui Dumnezeu.

Autenticitatea credinţei

Credinţa nu este o închipuire, ea este cea mai înaltă realitate. Viaţa pământească a Domnului Isus este o realitate. După cum Cristos, prin puterea iubirii Sale, S-a făcut una cu omenirea, tot aşa credinţa mă face pe mine una cu El. Pe cât este de adevărat că El S-a făcut om şi a luat firea noastră, tot aşa de sigur este că eu, prin credinţă, am fost răstignit cu Cristos şi am scăpat din robia cea ticăloasă, sunt un sfânt al Domnului, prin jertfirea trupului Său.

După ce am fost judecaţi pentru fărădelegile noastre, abia acum putem, prin credinţă, să-I predăm lui Dumnezeu mădularele noastre, care, până aici, au fost mădulare ale păcatului şi care pot ajunge din nou sub stăpânirea păcatului, dacă noi ne retragem şi nu rămânem în Cristos.

Credinţa nu se **bazează pe sentimente**

Prin mântuirea pe care am aflat-o în Cristos, am fost făcuţi plăcuţi în Cel Preaiubit. Aceasta are valoare numai cât timp eşti biruitor şi nu faci greşeli? Nu, are

valoare veşnică. Nu trebuie să căutăm mărturia în noi înşine, ci să credem mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său, şi anume că El a luat orice vină asupra Lui şi că Şi-a dat viaţa pentru noi.
Deci crede mărturia lui Dumnezeu! Ea este mai de preţ decât tot ce simţi tu în tine. Dacă cineva crede în felul acesta, el capătă şi mărturia, dar nu prin sentimente, ci prin credinţă în cuvântul de împăcare pe care-1 primeşte aşa cum este scris (Berger).
Trebuie să învăţăm a declara foarte simplu: „El a făgăduit .şi o va face!" Vă spun astăzi, pentru încurajare, că dacă aţi primit o făgăduinţă a lui Dumnezeu, primirea aceasta valorează cât o împlinire, adică este ca şi cum v-aţi bucura de împlinirea ei. O făgăduinţă te pune în contact direct cu Dumnezeu. Dar trebuie să-L cinsteşti prin încrederea în făgăduinţă şi prin ascultare, iar dacă ai nevoie de o pregătire prealabilă, Dumnezeu ştie asta; şi dacă trebuie vreo clarificare în vreo privinţă, El o va face dacă tu contezi pe El. încrede-te în făgăduinţă şi spune: „Plinătatea Duhului Sfânt este pentru mine".
Apoi ce urmează? Aţinteşte-ţi privirile spre Dumnezeu şi aşteaptă, căci El va lucra.
Egoismul omoară credinţa
Apostolul Pavel nu aştepta nimic de la el însuşi, nimic de la împrejurări, nimic de la oameni. Atotputernicia Domnului în har îi era deajuns. Adevărata pietate, în contrast cu evlavia de formă, se alipeşte de Domnul Isus, Care este singurul ei temei şi singurul ei obiect.
Dar este imposibil ca cei ce adoptă

atitudinea aceasta să evite dispreţul şi ura lumii; ba chiar ar trebui să ne întrebăm adesea, cu umilinţă, dacă mărturia noastră ne expune, în mod obişnuit, la dispreţ şi ură din partea lumii. Moartea şi învierea trebuie să rămână pentru noi un principiu permanent pentru pierderea vieţii noastre fireşti, a sufletului nostru, şi răsărirea Duhului de viaţă. Suntem împiedicaţi să-L urmăm pe Domnul Isus cu dăruire totală, datorită unei iubiri secrete pe undeva, a unei afecţiuni morale aparent inocentă, dar care ne abate paşii de pe drumul drept. Da, afecţiunea umană joacă un mare rol în viaţa noastră; de aceea Crucea trebuie să intre aici pentru a-şi face lucrarea purificatoare.
Ce înseamnă a-ţi pierde sufletul? Nu putem să-i mai împlinim dorinţele cu uşurinţa cu care făceam lucrul acesta altădată; nu mai putem să-i dăm ce ne cere: aceasta e pierderea sufletului. Rămâi prosternat înaintea Dumnezeului celui viu, şi credinţa ta va deveni tare şi îndrăzneaţă. El este Dumnezeul cel viu, Care dă viaţă celor ce se apropie de El. Rămâi în prezenţa Lui! Numai acest gest te va scăpa, în mod sigur, de o inimă rea şi necredincioasă. Dacă recunoaştem că Răscumpărătorul nostru, într-un înţeles mai adânc, este Acela în Care avem viaţa şi mişcarea şi fiinţa, ce siguranţă ne dă aceasta în privinţa vieţii celei noi! Mulţi creştini n-au înţeles raportul care există între înălţarea Domnului Isus la cer, aşezarea Sa la dreapta lui Dumnezeu şi viaţa lor spirituală de fiecare zi. Ei nu contează pe Domnul Isus ca să-L vadă lucrând în ei cu puterea vieţii cereşti şi comunicându-le lor viaţa aceasta. Nu-şi dau seama de

chemarea lor cerească şi de toate resursele pe deplin suficiente pe care le oferă Marele Preot al lor ca să poată trăi şi ei, viaţa aceasta aici jos. în consecinţă, ei nu înţeleg posibilitatea de a părăsi lumea în vederea unei vieţi şi a unei umblări cereşti.

Umblarea prin credinţă

Viaţa ta de credinţă de când te-ai întors la Dumnezeu a fost puternică, dar era prea îngustă. Ea se baza pe un mă-nuchi de raze de soare care, în mod simţit, pătrundeau la tine printr-o deschizătură a experienţei şi care deşi erau jumătate
221
credinţă şi jumătate simţire, îţi aduceau multă căldură şi lumină. Mai târziu, Dumnezeu Şi-a retras binecuvântările Sale simţite ca să te înveţe să umbli prin credinţă. Tu eşti mult mai scump ca odinioară când experimentai primele tale bucurii şi făceai mărturisirea puternică a credinţei tale. Este în firea credinţei ca ea să fie încercată. Această încercare a credinţei nu stă în aceea că-mi vine greu să-L cred pe Dumnezeu pe cu-vânt, ci în faptul că trebuie ca Fiinţa Domnului Isus să se înrădăcineze tot mai mult în fiinţa mea.

Uneori trebuie să trecem printr-o izolare sau printr-o părăsire de nedescris, până când ni se întăreşte credinţa. Să nu confundăm încercarea credinţei cu şcoala obişnuită a vieţii! Multe lucruri pe care noi le numim încercări ale credinţei sunt doar urmări inevitabile ale unor fapte ale noastre. După Biblie, credinţa este o încredere în Dumnezeu, în ciuda a tot ce pare a-L contrazice. Facă Dumnezeu ce va voi, eu îi rămân

credincios! Cu toate că m-a lovit, eu mă încred în El (Iov.13.15). Aceasta este cea mai înaltă manifestare a credinţei din toată Biblia.

Credincioşie în slujire

Nu se pune problema ca noi să lucrăm pentru Dumnezeu, ci să-I fim atât de credincioşi, încât El să-Şi poată face lucrarea Sa prin noi. „Eu vreau ca tu să-Mi slujeşti până la capăt, fără nici o cârtire din partea ta şi fără explicaţii din partea Mea". Dumnezeu vrea să ne folosească după cum L-a folosit şi pe Fiul Său. Nu încerca să duci viaţa cu Dumnezeu altfel decât după gândul Lui, adică într-o predare necondiţionată faţă de El. Taina umblării cu Domnul Isus stă în aceea că eu, în mod sigur, ştiu că nu ştiu nimic.

0 + Despre dragoste

Păreri greşite cu privire la dragoste

V^ând discutăm despre dragoste, în limba română, ne referim la diferite aspecte pe care le implică aceasta. Este dragostea dintre prieteni, dragostea pentru artă. Apoi există dragostea pentru aproapele, cu capacitatea ei de a se dărui, a se jertfi. în toate aceste feluri de iubire, există un grăunte din dragostea divină la care ne vom referi în paginile care urmează. Capacitatea de a iubi este abilitatea de a t2 întoarce de la tine însuţi pentru a privi o altă persoană sau un alt lucru. Fenomenul acesta există la om în mod conştient şi voluntar, în contrast cu animalul. Există şi la animal ataşament. Să ne gândim, de exemplu, la *credincioşia* câinelui, dar aici nu e vorba de o hotărâre, ci de o înclinaţie instinctivă care nu se naşte în chip voluntar.

Mai sunt şi alte relaţii care pretind să fie numite tot iubire. Există, printre altele, simpatia. Ea se sprijină pe contactele şi pe asemănările sufleteşti inconştiente şi nu are nici o valoare morală. Am putea-o socoti o aparentă iubire. Tot aşa sentimentalismul, care n-are nimic de-a face cu adevărata iubire. Chiar şi amorul are prea puţine în comun cu iubirea veritabilă. în timpul pubertăţii, apare o stare sufletească trecătoare care îşi are originea în faptul că trupul a ajuns la o anumită treaptă de dezvoltare.
Nici sexualitatea nu e neapărat necesar să aibă ceva în comun cu iubirea. Există şi o sexualitate rece ca gheaţa, lipsită de o legătură sau o responsabilitate mai înaltă. Tocmai în vremea de acum, varietatea aceasta de iubire degenerată îi coboară pe oameni în rândul dobitoacelor. Trăsătura ei esenţială este lipsa de responsabilitate. A ajuns să fie doar obiectul plăcerii.
223
Cum vom deosebi iubirea adevărată de cea falsă? Există unele indicii sigure. Iubirea neadevărată, iubirea aparentă este doar un ecou. Ea depinde de iubirea care i se arată. Ea se schimbă în ură, dacă nu primeşte un răspuns pozitiv. Un alt semn sunt nestatornicia şi capriciile ei. Iubirea neadevărată este dependentă de sentimente şi de dispoziţii. Pentru că îşi are originea în cele trupeşti, ea depinde, de exemplu, de starea sănătăţii. E supusă toanelor şi gusturilor omului. Iubirea neadevărată vrea mereu să aibă, să primească. Ea trăieşte din ce primeşte, nu din ce dă. Ea se gândeşte la ea însăşi şi vrea să aibă totul şi să dispună de tot. Iubirea

neadevărată se arată uneori în iubirea părinţilor faţă de copiii lor. Ei vor să păstreze copilul pentru ei înşişi, să-1 conducă şi să aibă autoritate asupra lui. Se supără când copilul scapă de sub tutela lor. Nu înţeleg că lucrul acesta este necesar pentru formarea personalităţii lui, că trebuie să intervină o anumită despărţire. Despărţirea aceasta are loc, pentru prima dată, la naştere, dar, pentru ca un copil să poată ajunge om, ea trebuie să se repete mereu, ori de câte ori începe o nouă perioadă de viaţă. Iubirea neadevărată este egocentrică, aşază în centru Eul.
Adevărata iubire are întotdeauna în sine ceva din dragostea lui Dumnezeu. Este altruistă şi statornică. Ea nu caută să primească, ci să dea. Nu vrea să ajungă ea fericită, ci să facă pe altul fericit. Ea vede în înflorirea celuilalt, a persoanei iubite, propria sa fericire. Nu depinde de dragostea reciprocă, nici nu este ecoul unei alte iubiri. Iubirea nu încetează niciodată pentru că ea ţine de cele veşnice. în chipul cel mai curat, dragostea aceasta se poate dezvolta în relaţiile noastre cu Dumnezeu. Aici îşi are izvorul şi aici o putem primi şi o putem ajuta să ia chip în noi. Abia prin Domnul Isus am putut vedea ce este adevărata iubire. La El, se arată ea slobodă şi în toată limpezimea. Prin aceasta, Domnul Isus ridică la desăvârşire vechea concepţie despre iubire. Dragostea de Dumnezeu, în Vechiul Testament, apare ca o datorie, o obligaţie. Porunca iubirii, ca şi toate celelalte porunci ale Legii, începe cu „trebuie". Dar nu i s-a spus nicăieri omului cum ia naştere iubirea aceasta şi cum ajunge el în stare să iubească. De aceea, porunca

aceasta 1-a îngrozit. Pe atunci, nimeni n-a putut afla cât este de mare dragostea lui Dumnezeu faţă de om.

224

Şi mai grea era porunca: *„Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi".* Punctul de plecare al iubirii faţă de aproapele era deci, iubirea de sine, egoismul. Se înţelege că iubirea de sine este foarte puternică. Dar cum se face ca această iubire de sine de care e stăpânit omul să fie întoarsă astfel încât să se îndrepte asupra altora, asupra aproapelui? în aceste două porunci, zice Domnul Isus, se cuprind toată Legea şi Proorocii. Avem deci aici, nu viaţa veşnică şi mântuirea, ci Legea. Legea aceasta este un gard care desparte pe oameni unii de alţii şi-i opreşte a se arunca unii asupra altora, ca fiarele sălbatice. Doar iubirea de Dumnezeu face ca omul să fie om. Ea arată responsabilitatea, făcându-ne atenţi că cineva ne observă felul în care umblăm şi ne trage la răspundere. Fără dragostea de Dumnezeu, omul n-ar fi decât un mamifer ceva mai dezvoltat. Nemaiavând legătură cu Dumnezeu, omul nu mai ştie cum să se poarte cu semenul lui. Omul nelegiuit, şi deci lipsit de iubire, este iraţional, fiindcă nu recunoaşte nici o instanţă superioară de care să asculte. Iubirea faţă de aproapele, aşa cum o cere Legea, îmi ajută mie însumi după rân-duiala următoare: cum îmi faci, aşa îţi fac. îmi este deci mie însumi un scop. Dacă fac altuia bine, atunci pot conta pe binele reciproc. Dacă îl urăsc, pot fi sigur că şi eu voi fi urât. Porunca aceasta, cea mai înaltă din Vechiul Testament, nu-i dă omului nici un ajutor ca să iasă din starea în care se află; ea este doar o garanţie, un mijloc de apărare faţă de mai

rău. Este un decret special al lui Dumnezeu pentru situaţii grele, pentru ca oamenii decăzuţi să fie împiedicaţi a se nimici unii pe alţii. Aici se arată slăbiciunea acestei iubiri impuse pe vremea Vechiului Testament; este îndreptată înspre mine, în centru stă omul. în modul cel mai evident însă, insuficienţa poruncii, se arată când eu, care trebuie să fiu punctul de plecare al acestei iubiri, nu mă pot iubi pe mine însumi. Cum pot eu să mai iubesc pe altul, când ajung să mă dispreţuiesc pe mine însumi sau să mă urăsc? Să-1 urăsc atunci ca pe mine însumi? Domnul Isus ne dă o iubire nouă. Ea este o poruncă nouă dată ucenicilor Lui. Interesant este că El descoperă legea aceasta doar în cercul îngust al ucenicilor: „ *Vă dau o pomncănouă: să vă iubiţi unii pe alţii, după cum v-am iubit Eu, aşa şi voi să vă iubiţi unii pe alţii."* (loan 13.34) şi: *„Aceasta -este*

porunca Mea: să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu." (Ioan 15.12). Aici iubirea are un nou centru, şi anume Domnul Isus. *„Cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi".* Prin aceasta, iubirea are nu numai o măsură, ci şi o nouă sursă; nu mai depind de mine. Deci ea nu mai este trecătoare, ci independentă de puterea ori de slăbiciunea mea; nu mai depinde de starea mea sufletească. Domnul Isus este acelaşi ieri şi azi şi în veci. De aceea şi iubirea Lui este una statornică, deci o iubire desăvârşită. Acum nu mai iubesc pentru că trebuie să iubesc, ci pentru că am fost iubit. Iubesc cu iubirea cu care sunt iubit eu. Puterea iubirii mele nu se

află în mine, ci în Domnul Isus. Cu cât mă las mai mult iubit de El, cu atâta capăt mai multă putere pentru a transmite iubirea mai departe. Singura obligaţie pentru mine este să mă las iubit de Domnul Isus. Nimic mai uşor! Dragostea nu lipseşte niciodată. Cu cât mă expun mai mult iubirii acesteia, cu atât mai mult ea umple şi pătrunde întreaga mea viaţă. Cine se lasă iubit de Domnul Isus, primeşte ceva din cer, de la Dumnezeu. Ce se întâmplă când mă atinge dragostea Domnului Isus? Mulţi creştini se folosesc de iubirea Lui, zi de zi, fără să-şi dea seama de lucrul acesta. Ei au avut parte de păzirea de primejdii, de călăuzirea Lui, de părtăşia cu credincioşii, fără a vedea în aceasta dragostea lui Dumnezeu şi a o primi în inimile lor. Sunt ca o piatră aflată în apă care pe dinăuntru rămâne tot uscată. Dragostea Domnului Isus este lumina lui Dumnezeu care ne luminează. Iubirea vrea, în primul rând, să ne schimbe cugetul. Ea se aşază în adâncimile cugetului, în conştiinţa de noi înşine. Dacă lăsăm lumina să pătrundă până acolo, se produce o schimbare uimitoare. Ne dăm seama că suntem iubiţi. Şi în cele pământeşti sunt exemple minunate în privinţa aceasta. Aţi observat, desigur, cum o fată puţin dotată şi care nu prea atrăgea atenţia se schimbă dintr-o dată şi devine încântătoare când este iubită. Iubirea unui tânăr poate să schimbe radical fiinţa aceasta. Conştiinţa că eşti iubit este unul dintre cele mai preţioase sentimente pe care le poate avea un om. Conştiinţa de sine este din fire înclinată să mizeze pe faptul că este obiectul iubirii cuiva. Acolo unde conştiinţa iubirii lipseşte, Eul se îndurerează şi iau

naştere unele tendinţe nesănătoase ca: nevoia de a ft preţuit sau 226
subestimarea de sine. Falsa conştiinţă de sine înseamnă boală. Numai iubirea poate trezi în suflet darurile şi talentele, ca lumina soarelui. Omul care nu-i iubit rămâne împiedicat şi legat şi nu poate să-şi elibereze propriile lui energii şi posibilităţi, însă când iubirea, fie şi iubirea unui om, ne atinge conştiinţa, suntem treziţi şi încep să se dezvolte în noi cele mai nobile virtuţi şi daruri. Ea face adesea poeţi din oameni netalentaţi; din fricoşi, face eroi; din oameni de rând, creatori îndrăgiţi. Cu cât este mai de preţ fiinţa care mă iubeşte, cu atât mai puternică şi mai sănătoasă îmi va fi conştiinţa de sine.
A fi iubit de Domnul Isus, de cea mai măreaţă şi preţioasă fiinţă, înseamnă a avea o conştiinţă slobodă şi sănătoasă. Este unul dintre domeniile cărora li se aplică spusele Mântuitorului: *„Dacă Fiul vă va face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi."* (Ioan 8.36). Acela care se ştie iubit de Domnul Isus scapă de orice legătură şi de orice sentiment de subestimare şi totodată se întăreşte în lupta împotriva păcatului şi a tot ce se opune fiinţei sale.
Oamenii care au înţeles că, prin dragostea pe care le-a dovedit-o Mântuitorul, au devenit copii ai lui Dumnezeu, sunt generoşi şi prietenoşi. Avarii învaţă să fie darnici, iar cei susceptibili vor rămâne senini sub înţepăturile şi ura care altfel i-ar fi făcut să sufere.
Iubirea aceasta nouă nu mai este condiţionată de nici un „trebuie" cum era iubirea pe care o poruncea Legea. Aici se menţin numai: „ai voie" şi „poţi"; prin iubirea

aceasta ia naştere şi o nouă comuniune. Omul capabil de comuniune este în stare să aibă legătură cu semenii săi. Comuniunea ucenicilor Domnului Isus îi eliberează, pentru că ea este o împărtăşire a dragostei lui Dumnezeu. Acolo unde iubirea care vine de la Domnul Isus îi strânge pe oameni laolaltă, fiecare om care se află în curentul dragostei lui Dumnezeu este înglobat în comuniunea aceasta. Nu există o mai puternică dovadă despre existenţa lui Dumnezeu şi pentru prezenţa Lui, decât comuniunea sfinţilor care se iubesc în Domnul Isus. Pavel le scrie creştinilor din Corint ceva care se poate rezuma astfel: „Dacă vine cineva în adunare la voi, va cădea în genunchi şi va mărturisi că Dumnezeu e în mijlocul vostru!" (cf. 1 Cor. 14.24-25). Nu există o metodă mai bună de evanghelizare decât aceea de a-1 aduce pe un necredincios într-un loc unde ucenicii lui Cristos au

adevărată părtăşie şi a-1 lăsa să simtă acolo dragostea lui Dumnezeu. Cu această nouă iubire ni s-a dat şi o nouă măsură, o măsură pentru viaţa religioasă şi o măsură pentru relaţiile dintre noi. Din acest moment, sentimentele noastre religioase vor fi trezite. Sunt atât de aproape de Dumnezeu, câtă dragoste am. Trăiesc în Domnul Isus, numai dacă transmit mai departe dragostea Lui. Aceasta dă şi vieţii noastre de credinţă o direcţie, o tendinţă. Direcţia este: spre Domnul Isus! A iubi în felul cel nou, nu este posibil decât dacă iubirea vine de la Domnul Isus. *„Fără Mine nu puteţi face nimic"*. Cifrele de pe cadranul unui ceas fosforescent

sunt luminoase numai dacă au fost expuse destulă vreme la lumină. Deci dacă vreau să dau lumină, dacă vreau să pot iubi pe fraţii şi surorile care, omeneşte, mi se par antipatici şi nevrednici de iubire, n-am s-o pot face decât dacă eu însumi m-am expus multă vreme dragostei lui Cristos. Aici se află înţelesul ascuns al rugăciunii. Nu doar că-I spun toate dorinţele şi-I aduc la cunoştinţă toate cererile, ci, în linişte şi în singurătate cu El, mă expun dragostei Lui, ca să fiu copleşit şi umplut de ea şi apoi s-o transmit mai departe.

Iubirea faţă de Dumnezeu

Cunoştinţa teoretică despre iubirea faţă de Dumnezeu nu este de nici un folos. Ne lipseşte posibilitatea practică nu numai de a primi dragostea lui Dumnezeu, ci şi de a-L iubi şi noi pe El. Când am ajuns să observ unde-mi este greşeala şi ce anume îmi lipseşte, am făcut un pas hotărâtor. Dacă în plus simt şi nevoia de a-L iubi pe Dumnezeu mai mult ca până acum, atunci mi s-a dat chiar posibilitatea unei fchimbări. Starea mea de vorbă cu Dumnezeu, până acum impersonală -rugăciunea - devine deodată foarte personală. Nu mai vorbim despre lucruri pe care vrem să le avem, pentru care cerem binecuvântarea Lui, ci ajungem la cea mai personală convorbire care poate exista între două persoane. Trebuie să-I mărturisim lui Dumnezeu lipsa noastră de dragoste. A vorbi despre iubire este întotdeauna, oarecum, penibil. Trebuie să am această convorbire în cămăruţă, în singurătate. No să mai stau comod la masă, sprijinindu-mi capul cu mâinile, 228
ci voi simţi nevoia să mă aplec, sau să stau în genunchi.

Voi mărturisi că multă vreme am pretins dagostea Lui, fără ca eu să-L iubesc în mod cinstit. Voi mărturisi cât de slabe şi egoiste îmi sunt simţămintele şi cât de nepăsător sunt faţă de El. îmi pare rău şi mă doare, dar mărturisirea este cel mai important pas, fără de care nu poate exista o iubire nouă.
Ştim că cei ce se iubesc caută mereu să fie împreună în singurătate. Dovada iubirii este tocmai nevoia pe care o simţim de a avea părtăşie cu persoana iubită, în ascuns. Iată o altă lacună a dragostei noastre faţă de Dumnezeu. Ne-am scurtat atât de mult timpul de rugăciune şi l-am folosit în alte scopuri, încât nu ne mai rămâne vreme şi pentru iubire. De aceea, iubirea noastră se ofileşte ca o plantă care nu are lumină. Pentru ca dragostea lui Dumnezeu să poată curge de la El la mine şi de la mine la El, este nevoie de timp, şi anume un timp mai lung decât am avut până acum. Abia când voi fi capabil să cuceresc timpul şi spaţiul, am făcut al doilea pas şi mi-am creat posibilitatea de a creşte în iubire. Pentru că rugăciunile noastre constau mai mult în vorbe şi vorbele în cereri, e nevoie să facem şi aici o schimbare. Să nu mai vorbim despre darurile pe care vrem să ni le dea Dumnezeu, nici despre binecuvântările Lui, nici despre persoanele pentru care am dori să mijlocim. în primul rând, eu trebuie să-mi fac timp pentru Cel ce mă iubeşte şi de la Care vreau să învăţ şi eu să iubesc. Toate celelalte trec pe planul al doilea. Trăim sub apăsarea materiei, a îngrijorărilor, a afacerilor. într-o astfel de atmosferă, iubirea moare, căci ea nu-i materie, nici un obiect oarecare şi nu poate fi obiectivizată. Ea este mai

degrabă o persoană, e Dumnezeu însuşi; da, iubirea este lucrul cel mai personal de care e capabil omul. Să ne gândim la doi soţi! Dacă sentimentele personale ale unuia faţă de celălalt s-au răcit încetul cu încetul, atunci viaţa laolaltă, prin obişnuinţă, şi-a pierdut strălucirea pe care o avea la început. Ei nu mai au ce vorbi unul cu altul despre iubire. Dar despre iubire trebuie să şi vorbim; altfel, ea se micşorează. Desigur că există şi o depăşire a limitelor, un fel de inflaţie de cuvinte, care e păgubitoare iubirii adevărate. Când soţul nu-i mai spune soţiei că o iubeşte, să fim convinşi că ceva nu este în ordine în iubirea lui. Tot aşa este în relaţiile noastre cu Dumnezeu. Şi aici este

necesară mărturisirea pe care Domnul Isus i-a cerut lui Petru s-o facă în mod *public: „Mă iubeşti?"„Da, Doamne, ştii că Te iubesc!"* Dumnezeu însuşi nu Se dă înapoi să ne spună în Cuvântul Său: „Te-am iubit întotdeauna".
Iubirea trăieşte din viziune. în privinţa aceasta, există pentru noi, oamenii, una din cele mai mari greutăţi în relaţiile noastre cu Dumnezeu. Foarte mulţi creştini îşi fac anumite idei despre Domnul Isus şi despre Dumnezeu, însă ideile acestea nu corespund realităţii. Ei şi le-au făcut din cărţi poştale sau din tablouri folosite la Şcoala Duminicală, şi ele nu corespund cu Fiinţa Domnului Isus, nici cu ceea ce era El în timpul vieţii Sale pământeşti. Ce imagine ne dă Noul Testament despre Domnul Isus? Este interesant că, în Evanghelii, nu se pomeneşte nimic despre statura Lui, dacă era înalt

sau scund, bine făcut sau firav, nu ni s-a spus nici cum îi erau trăsăturile feţei, nici de ce culoare îi era părul. Nu se menţionează nicăieri cum îi erau nasul şi ţinuta. Toate acestea au fost uitate sau dinadins trecute sub tăcere. Iar Pa vel merge mai departe şi zice: *„Şi chiar dacă am cunoscut pe Cristos în felul lumii* (după carne), *acum nu-L mai cunoaştem în felul acesta"* (2 Cor. 5.16). Orice reprezentare a lui Dumnezeu, ca fiind un om de talie mare, şi orice imagine a Domnului Isus, care îl arată ca pe un tânăr blond cu plete, toate acestea sunt false şi periculoase. Dumnezeu este Duh, şi cine I se închină trebuie să I se închine în duh şi adevăr. Cu toate acestea, Dumnezeu este o persoană în sensul cel mai profund al cuvântului. Nu este duh, aşa ca o ceaţă care se împrăştie. Este o fiinţă personală; altfel n-ar putea să iubească, şi nici noi nu L-am putea iubi. Iubirea noastră are nevoie de o astfel de imagine. Noul Testament spune: „El este lumină." Dar nu ni-L putem imagina ca pe o lumină materială care-şi trimite razele asupra noastră şi ne luminează ori ne încălzeşte (1 Ioan 1.5; 1 Tim. 6.16). Ni-L putem imagina pe Dumnezeu sub multe forme, însă este bine ca toate acestea să nu fie trupeşti, materiale. Astfel, şi apa botezului care ne acoperă corpurile ne sugerează prezenţa Domnului Isus, şi încă o prezenţă copleşitoare (Gal. 3.27). Dumnezeu este o măreţie spirituală, nu o figură corporală. Cât de mult S-a ostenit Dumnezeu în Vechiul Testament ca să-Şi înveţe poporul să nu-L 230
adore sub chipul unui animal, al unui om sau sub o altă formă. „Să nu-ţi faci nici un chip", i s-a spus.

Slăbiciunea sau tăria rugăciunilor noastre stă tocmai în modul cum ni-L închipuim pe Dumnezeu şi pe Domnul Isus. Cine vrea să înveţe cum să-L adore pe Dumnezeu trebuie să se ocupe mai ales cu aceste reprezentări abstracte şi să şi le întipărească în memorie: Dumnezeu este adevăr, dreptate, îndurare, pacea noastră, înţelepciune, etc. Aici se află deosebirea esenţială între credinţa pe care a predicat-o Domnul Isus şi ceea ce se dă drept credinţă în toate celelalte religii. Credinţa în Fiul şi în Tatăl este o relaţie personală de dragoste. Aici nu se află pe primul plan porunca şi ascultarea, ci relaţia intimă, personală, lucru care se vede lămurit în cuvintele adresate de Domnul Isus către Biserica din Efes. Aceasta era o Biserică vie, recunoscută de Dumnezeu în ce priveşte încrederea şi activitatea ei, dar a fost mustrată aspru şi avertizată din cauza lipsei de dragoste. Au existat întotdeauna oameni care au căutat să ocolească această apropiere personală şi, de asemenea, grija şi atenţia pe care le implică ea.

1. în primul rând, voi menţiona calea străduinţelor omeneşti. Omul vrea să se perfecţioneze ca să ajungă a fi vrednic să aibă părtăşie cu Dumnezeu. El crede că trebuie să îndeplinească mai întâi multe condiţii pentru ca, după aceea, să se poată apropia de Dumnezeu. Realizări morale, activitate religioasă şi o râvnă religioasă, adesea fanatică, sunt tot atâtea exteriorizări ale acestei atitudini greşite. Oamenii de felul acesta exercită puţină atracţie asupra altora. în râvna şi pretinsele lor realizări, ei dispreţuiesc pe cei ce nu sunt la fel de zeloşi şi nu au aceleaşi succese.

2. Un alt refugiu îl constituie aşa-zisele taine (sacramente). Omul vrea ca, într-un mod oarecare, să fie sigur de Dumnezeu. Rânduielile bisericeşti par de mare folos în privinţa aceasta. Rânduielile sacramentală, împlinită cu stăruinţă, duce la deprindere şi dependenţă. îmi dă o siguranţă pe care, altfel, prin relaţiile personale care se întemeiază pe iubire, n-o pot avea. Rânduiala sacramentală este ceva stabil, de neschimbat. Dacă mă întemeiez pe ea, am adăpost şi siguranţă, pentru că relaţiile mele cu Dumnezeu nu mai depind de situaţia mea, de starea în care mă aflu, ci de o rânduiala

obiectivă care devine tradiţie. Dar iubirea nu-i obiectivă, ci subiectivă. De aceea, rânduiala respectivă nu corespunde cu ceea ce voia Domnul Isus să le dea ucenicilor Săi. Cristos nu vrea ca între El şi om să existe relaţii absolut dogmatice, El vrea iubire, şi aceasta este mai mult decât o rânduiala sacramentală. Este mai mult pentru că în ea există viaţă, căci orice viaţă se bazează, în ultimă analiză, pe iubire. Rânduiala sacramentală însă nu poate produce viaţă. Ea poate să dea o linişte amăgitoare, care nu corespunde realităţii, lucru uşor de dovedit în mai multe feluri.

3- Există şi un al treilea drum: acela al perfecţionismului. Cu timpul se trece, pur şi simplu, dincolo de realitatea vieţii proprii şi se ajunge la credinţa deşartă că totul este în regulă. Este ignorat păcatul şi urmările lui şi se lucrează de parcă s-ar fi făcut tot ce este necesar şi ca şi cum relaţiile noastre cu Dumnezeu n-ar putea fi tulburate de nimic. Negreşit,

există texte în Sf. Scriptură care par să justifice toate cele trei căi, dar ele nu corespund cu spiritul şi orientarea generală a Bibliei. De fapt, nu există decât o singură cale: să acceptăm dragostea lui Dumnezeu şi să devenim fiinţe iubitoare. Iubirea ia naştere prin iertare: iertarea este cheia dragostei. Lucrul acesta poate părea la început surprinzător şi greu de înţeles, însă răspunsul ni-1 dă însuşi Domnul Isus în Luca 7.47: mai multă iertare, mai multă iubire. Dar se cere capitulare. Dacă îmi recunosc şi-mi mărturisesc slăbiciunea şi neputinţa, numai aşa mă va ierta Dumnezeu, adică doar în felul acesta va lucra iertarea Lui. Există aşa de multă sărăcie în creştinism şi atât de multă credinţă deşartă, pentru că este aşa de puţină iertare. Şi există aşa de puţină iertare, fiindcă se vede atât de puţină recunoaştere a păcatului. Cei mai mulţi creştini rămân la o oarecare încredinţare de păcat pe care o au, în general, toţi oamenii. îşi dau seama şi ştiu că nu pot să stea în faţa lui Dumnezeu. Sunt gata chiar să spună aşa, de formă: „Toţi suntem păcătoşi", sau chiar să se roage pentru iertare, dar exprimându-se tot la modul general. însă le vine greu, şi chiar se împotrivesc când vine vorba să recunoască păcatul individual. Unii gândesc că au făcut destul dacă s-au spovedit. Dar, în realitate, recunoaşterea păcatului este un fenomen care se petrece de-a lungul întregii vieţi de credinţă. Nici pocăinţa nu 232
are loc doar o singură dată, ci este ţinuta permanentă a omului care vrea să rămână şi să trăiască lângă Dumnezeu. Pentru că există aşa de puţină recunoaştere a păcatelor, de aceea există aşa de multă îndreptăţire de

sine. Cu cât mă cunosc mai bine pe mine însumi, cu atât pierd nădejdea de a obţine ceva de la mine. Cel ce se făleşte cu propria lui neprihănire îşi cunoaşte foarte puţin păcătoşenia şi, de aceea, are foarte puţină iubire. El crede că mai poate obţine ceva de la neprihănirea proprie. Se cunoaşte numaidecât omul lipsit de iubire. El nu este în stare să-şi ceară iertare, se îndreptăţeşte mereu şi întotdeauna vrea să aibă ultimul cuvânt. Nu este în stare să admită că a greşit şi nu încearcă să-şi mărturisească greşelile. El trebuie să se afle mereu în lumina cea mai favorabilă.

Câteva sfaturi privind dragostea aproapelui

Temeiul oricărei iubiri este credinţa. A crede înseamnă a avea legătură cu Dumnezeu. O istorisire impresionantă care demonstrează credinţa apare în Noul Testament, şi anume întâlnirea lui Toma necredinciosul cu Domnul Isus. în exemplul acesta, Domnul Isus merge la extrem. El Se confruntă cu necredinţa, adică îndoiala ajunsă la limita cea mai îndepărtată. Trebuia ca, vorbind în termeni teologici, să spună: „Ajunge!" Dar Mântuitorul trece uneori dincolo de opreliştile noastre omeneşti şi teologice. Din atingerea aceasta dintre Toma şi Domnul Isus se naşte o relaţie de încredere de nezdruncinat. Credinţa este o asemenea legătură între două persoane. Cuvântul *credinţă* provine din rădăcina verbului a *făgădui.* Este o aplicaţie greşită a cuvântului a *crede* când acesta este folosit pentru relaţiile dintre oameni şi lucruri. „Nu pot *să cred* că acesta sau acela ar putea veni". în astfel de cazuri, ar merge mai bine: a gândi, a bănui, a nu fi cu totul sigur. Dar credinţa exprimă o

foarte sigură relaţie de încredere între două persoane. Eu mă făgăduiesc pe mine însumi celeilalte persoane prin credinţa pe care i-o păstrez în adâncul fiinţei mele. Prin legătura cu Domnul Isus şi prin apropierea de El, eu capăt eliberarea de mine însumi, de Eul meu. Viaţa mea capătă un nou centru: Domnul Isus. Străduinţele, năzuinţele şi voinţa capătă o nouă direcţie: Isus
233
Cristos. Această aservire faţă de Domnul Isus, această dependenţă de El au fost exprimate de El însuşi prin cuvintele: *„Despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic".*
Acelaşi adevăr este valabil şi pentru o bună căsnicie. Credinţa aceasta, adică legătura personală cu Domnul Isus, este şi premisa dragostei de aproapele. Numai cine are legătură cu izvorul poate să facă bine şi să-i inunde pe alţii cu iubire. Toate străduinţele omeneşti duc, în cele din urmă, la oboseală şi trudă zadarnică. Dar cine are legătură cu Domnul Isus trebuie neapărat să iubească. Aşa după cum lumina are legea ei interioară să lumineze, tot aşa iubirea are dorinţa nepotolită să iubească.

La început, a fost iubirea. Ura a luat naştere numai acolo unde n-a ajuns iubirea. Şi lumina a existat înaintea, întunericului, întunericul nu-i decât lipsa luminii, după cum ura este absenţa iubirii. Orice viaţă se bazează pe acţiunea luminii, înainte de apariţia luminii, n-a existat viaţă. întunericul este o negaţie. De aceea, întunericul şi ura nu se pot menţine acolo unde este lumină şi iubire. Legea aceasta a naturii e valabilă şi pentru relaţiile dintre oameni. Vrăjmăşia şi cearta nu se pot isca decât

acolo unde lipseşte dragostea. Unde se instalează iubirea, aceste relaţii negative trebuie să dispară, aşa cum întunericul piere când apare lumina. Răul nu se poate aşeza decât acolo unde lipseşte binele. Există două tipuri de oameni: activi şi inactivi. Omul activ este acela care influenţează necurmat mediul în care se găseşte. El este independent de ceilalţi şi de reacţiile lor. El îşi va pune mereu pecetea pe mediul înconjurător. Omul reactiv este omul-ecou. El trăieşte după deviza: „Cum e strigătul, aşa este şi ecoul". Dacă întâlneşte oameni prietenoşi, reacţionează şi el cu prietenie. Dacă este desconsiderat, se retrage. Dumnezeu vrea să facă oameni activi în sensul cel mai înalt al cuvântului, făcându-ne oameni ai iubirii. Dragostea lui Dumnezeu este cea mai puternică acţiune din lume. Ea schimbă omul susceptibil, care reacţionează şi care nu-i decât reflexul acţiunii altora, şi face din el o personalitate independentă, în jurul căreia răul este nimicit prin bine. El iubeşte nu pentru că este iubit de oameni, ci pentru că se ştie iubit de Dumnezeu. Face binele nu pentru că aşteaptă răsplată, ci pentru că lucrul acesta a devenit pentru el o necesitate. *„Biruiţi răul prin bine" (Rom.\2.2V).* 234

Creşterea noastră duhovnicească se vede din independenţa faţă de influenţele mediului. Cu cât răspândesc în jur mai multe raze de lumină, cu atât mai puţin vor pătrunde în mine razele de afară. Cu cât dau mai mult, cu atât mai puţin mi se poate lua. Pa vel arată la Efeseni 4.28, vorbind despre mână, cum puterea Duhului Sfânt face dintr-un om nesociabil un colaborator în lucrurile

bune. Hoţul trăieşte după deviza de a lua mai mult decât este el dispus să dea. Acelaşi principiu îl găsim la oamenii care se simt mereu păgubiţi. A fura nu înseamnă decât a dori să trăieşti pe socoteala altora. Mâinile care iau bunuri necuvenite nu sunt decât expresia stării lăuntrice a hoţului. Porunca: „Să nu furi" nu schimbă neapărat starea lăuntrică. Se poate ca dorinţa de a fura, adică de a trăi pe socoteala altora, să existe în mine şi atunci când eu nu mai fur realmente. De aceea, Pavel, în sfatul său pastoral, nu se limitează la poruncă. El vrea schimbarea radicală a omului. *„Cine fura, să nu mai fure",* este numai începutul schimbării. Mult mai important este sfatul care urmează: *„Să lucreze cu mâinile lui la ceva bun"* (Ef. 4.28). Uneltele răului trebuie să devină unelte ale binelui. Mâna, care s-a aflat până acum în slujba răului, trebuie să devină o unealtă a binelui. Poate că noi ne-am limita la sfatul de a nu mai fura: cel care trăia pe socoteala altuia să ajungă a trăi pe socoteala lui. Atunci n-ar mai fi un parazit pentru societate. Societatea ar putea să fie mulţumită de el. Dar Dumnezeu nu Se mulţumeşte să facă din noi nişte oameni de care ceilalţi să fie mulţumiţi. Ţinta Lui nu este omul fără greşeală. El luptă pentru înmulţirea binelui, a iubirii. El nu-i mulţumit decât atunci când am devenit colaboratorii Săi, care învaţă zi de zi cum să trăiască după gândul Său, adică să iubească.
Dragostea de aproapele nu se reduce la un sentiment de simpatie faţade el: ea începe cu fapta, iar fapta ne deschide inima pentru iubire. Minunea arătată în versetul acesta nu este aceea că un om rău a devenit o

persoană cumsecade. Minunea este că un om egoist, care trăia pe socoteala altora, a devenit unul care, având legătură cu Dumnezeu, *face binele fără să obosească.* (Vezi Gal. 6.9-10). Un om care se afla sub puterea Diavolului, colaborând cu el la înmulţirea răutăţii şi a nedreptăţii, a fost mutat în circuitul dragostei lui
235
Dumnezeu. S-a făcut o întoarcere de îdCf Un om rău, egoist a fost transformat într-un activist al dragostei. în versetul următor (Ef. 4.29), apostolul Pavel demonstrează acelaşi lucru prin exemplul bârfitorului. Cel care vătăma cu limba lui şi îi înjosea pe alţii este acum capabil să vorbească lucruri pozitive şi să slujească la ridicarea altora. Oprindu-ne asupra acestor două exemple, putem vedea lămurit o carenţă a felului nostru de a educa. Noi educăm adesea numai cu porunci, cu opreligti. Am vrea să facem dintr-un hoţ, un om cinstit, unul eare să nu mai fure; şi dintr-un bârfitor, unul care să nu mai bârfească. Dar nu este suficient. Dumnezeu vrea ca dintr-un hoţ să facă un colaborator în stare să transmită şi altora dragostea Sa, şi dintr-un clevetitor un om a cărui limbă să fie folosită pentru lauda lui Dumnezeu şi zidirea Adunării.
în Predica de pe munte, Domnul Isus face un pas mai departe. El ni-1 arată pe om angajat plenar în acţiune, în asaltul iubirii. Iată un om înconjurat de duşmani, silit să trăiască în condiţiile cele mai defavorabile. Se vorbesc despre el lucruri rele, negative, este urât şi calomniat. Cu acest exemplu extrem, Domnul Isus demonstrează ce este iubirea. La orice atac din partea celui rău, El

porunceşte contraatacul dragostei. Dar nu Se rezumă la generalităţi, ci, pentru fiecare atac special, El are contraarma specială a iubirii. Pentru blestem, are contraarma binecuvântării. A binecuvânta înseamnă a vorbi de bine. Să dăm o ilustraţie practică: în Adunare, sau la locul meu de muncă, este cineva care mă calomniază, care mă pune în faţa colegilor şi a superiorilor într-o lumină defavorabilă. Eu îi creez acestui om o imagine bună şi-1 prezint într-o lumină excelentă. Numai iubirea poate face lucrul acesta fără făţărnicie. Tot aşa mă port şi faţă de acela despre care aflu că mă urăşte, care mă păgubeşte şi mă ponegreşte. El trebuie să vadă că-i fac binele, atât în lucrurile mici cât şi în cele mari. Nu trebuie să-i plătesc cu aceeaşi monedă. Dar nu voi putea să fac asta decât dacă voi rămâne înaintea lui Dumnezeu până când inima mea va fi umplută cu dragostea divină. Pentru aceasta, am nevoie de linişte şi meditaţie adâncă. Trebuie să mă gândesc unde şi cum aş putea să-i fac un bine omului acestuia care mă urmăreşte cu atâta duşmănie, şi să i-1 fac fără a dori să-1 îmblânzesc sau să-i joc un truc 236 rafinat. Trebuie să caut, deci, a-i face un bine adevărat. Dar iubirea este foarte inventivă, şi va găsi ce să facă. Felul de viaţă pe care-1 aşteaptă Domnul Isus de la ucenicii Săi este arătat la Galateni 6.9-10: *„Să nu obosim în facerea binelui"*. Vom putea proceda astfel, numai dacă suntem copii ai lui Dumnezeu şi dacă trăim în contact cu bogăţia nesfârşită a dragostei Sale. Felul acesta de viaţă ne scoate din cercul strâmt al vieţii personale. Ne scuteşte de a ne învârti întruna în jurul

propriului nostru Eu. Trăind în dragoste, scăpăm de noi înşine şi de toate problemele care ţin de Eul nostru. Iubirea aceasta nu este ea însăşi o eliberare, dar ea trezeşte şi fortifică posibilităţile trupului, ale sufletului, ale duhului. Sunt mulţi creştini care nu acţionează, ci doar reacţionează. Ei stau ghemuiţi la locul lor până când îi scoate de acolo batjocura necredincioşilor. Ei îşi astupă urechile, ca nu cumva să fie sufocaţi de şuvoiul glumelor murdare, dar nu devin ei înşişi activi, spunând ceva mai bun, înainte ca ceilalţi să fi spus ceva negativ. în decursul veacurilor, s-a format o imagine a creştinismului diametral opusă aceleia pe care o intenţionase Domnul Isus. Este socotit creştin omul acela care-şi vede de treabă, ducând un trai modest şi liniştit, fără să se uite în dreapta sau în stânga, şi care caută să se păstreze „neîntinat de lume". Domnul Isus însă i-a învăţat pe ucenicii Săi şi i-a trimis cu însărcinarea de a birui lumea. Ei n-au aşteptat să fie atacaţi, ci au atacat primii. Ei nu s-au mulţumit să reacţioneze, ci au atacat lumea printr-o mare ofensivă a dragostei lui Dumnezeu. Vorbim deseori despre lupta împotriva păcatului, în loc să vorbim despre lupta dragostei. Trăim prea mult în apărare, în loc să ne deprindem şi să ne perfecţionăm în a dezlănţui asaltul iubirii. Cândva vom fi traşi la răspundere pentru toate posibilităţile de a face bine pe care le-am trecut cu vederea din cauza somnolenţei, a lenei, a egoismului, a timidităţii. *„Cine ştie să facă binele şi nu-1 face, săvârşeşte un păcat".* (Iac. 4.17). La judecată, nu vom fi întrebaţi câte păcate am făcut, ci dacă am vizitat pe bolnavi, dacă i-am îmbrăcat pe cei

goi şi le-am dat de mâncare celor flămânzi. Trebuie să dăm o altă direcţie vieţii noastre de credinţă. Să renunţăm la lupta de apărare şi la interdicţii şi să începem asaltul iubirii!

237

Dragostea de fraţi

Mult mai greu decât a exercita iubirea faţă de o „lume rece" este a-i trata cu dragoste pe cei din Adunare, când o asemenea conduită este pusă la probă în chip serios. Mult mai complicat decât a iubi pe cineva de afară este sâ-1 iubeşti pe un frate care te-ai aştepta să fie mai înaintat în ce priveşte creşterea lăuntrică, să aibă mai multă înţelegere şi să fie mai atent. însă Domnul Isus a lăsat ca singurul semn distinctiv pentru ucenici să fie iubirea unuia faţă de altul. *„Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei: dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii" (loan* 15.35). Datorită convertirilor nedesăvârşite şi a educaţiei greşite ce li s-a dat celor întorşi la Domnul, în Biserici sunt mai mulţi oameni fireşti purtând numele de creştini, decât copii ai lui Dumnezeu răscumpăraţi şi slobozi. Greutăţile sunt cu atât mai mari cu cât tot ce este creştinesc şi spiritual se amestecă, din păcate, cu ce este firesc. Toate acestea se petrec la adăpostul unor pasaje biblice, a unei purtări evlavioase şi sfinte. Creştinii fireşti din Biserici pun mare preţ pe părerile lor, pe adunarea lor, pe cunoştinţele lor. Mulţi creştini capi de familie şi-au lut ca deviză versetul: *„Eu şi casa mea vom sluji Domnului"* (Ios. 24.15), ca apoi să exercite în familie o astfel de tiranie religioasă, încât copiii care sunt trataţi

ca nişte robi, nici nu vor să audă de uri aşa creştinism. Câtă lipsă de iubire se întâlneşte în multe Biserici creştine! Sunt unii care-i pisează pe ceilalţi până la epuizare cu cunoştinţele lor. Lipsa de iubire se mai arată în rugăciunile lungi care obosesc, plictisesc Adunarea şi o irită până la refuz. Ambiţia aceasta de a se impune se arată în toate domeniile de activitate ale Bisericii.
Ce luptă amarnică se dă adesea pentru drepturi şi pentru primele locuri! Câtă lipsă de iubire se arată prin clevetire, zvonuri şi calomnii! Cât de repede se propagă lungimea de undă negativă când e vorba să anunţe o biruinţă a lui Satan şi cât de încet operează unda pozitivă când trebuie să difuzeze ceva bun! Biserica Domnului Isus nu este numai un detaşament de luptă care să ducă în lume dragostea lui Dumnezeu; ea este şi o şcoală în care se predă şi se învaţă această iubire. Multe lucruri se învaţă chiar din exemple
238
negative. Dar există şi o mulţime de experienţe bune. Le vedem când Domnul ne deschide ochii şi ni-i descoperă pe oamenii iubirii şi ai Duhului Sfânt, care sunt ascuns[1] şi adesea nearătoşi. Cel care stă în mijlocul lor este uneori ca o piatră de polizor. El le dă celorlalţi ultimul lustru. Piatra de polizor se cunoaşte prin faptul că ea se învârteşte mereu în jurul axei sale. Cele mai pătrunzătoare avertismente cu privire la vieţuirea laolaltă a creştinilor ne sunt date în 1 Ioan 3.15: *„Cine urăşte pe fratele său este un ucigaş"*. Până la o vreme, m-am liniştit cu gândul că nu-i port nici o ură fratelui meu. într-adevăr, unii nu-mi sunt simpatici, dar eu îi

ignor pur şi simplu, şi atunci nu-mi mai vin gânduri rele cu privire la ei. însă, cercetând lucrurile mai adânc, am descoperit că, în originalul grecesc, cuvântul a urî (în gr. *miscd)* înseamnă, *a neglija.* Şi atunci m-a apucat o mare frică. înseamnă că cine îl neglijează pe fratele său este un ucigaş. La început, m-am apărat faţă de înţelesul acesta. Mi-am zis că este prea de tot. Nu pot să mă interesez de toţi. Vor fi mereu unii cu care voi avea relaţii mai strânse şi alţii faţă de care voi fi mai distant, însă cugetând adânc, un lucru mi-a apărut limpede. Există chiar în adunările creştine ici şi colo, câte un caz de disperare. Dacă se cercetează cazurile acestea, se descoperă, de cele mai multe ori, că oamenii nu s-au apropiat de ei atât de mult, încât să le câştige încrederea. Poate că disperarea i-a dus pe unii la sinucidere. Avem, deci, un exemplu evident că există o strânsă legătură între a neglija şi a omorî. Mult mai des decât practica sinuciderii, întâlnim în Bisericile noastre aşa-zisele *decese de margine.* Este vorba despre oamenii care au fost cândva vii în credinţă, dar a căror viaţă lăuntrică s-a stins încetul cu încetul până a murit cu totul. Mulţi dintre aceştia şi-au pierdut viaţa spirituală pentru că au fost neglijaţi. Când am înţeles lucrul acesta, m-a apucat o mare frică. în veşnicie, Dumnezeu ni-i va arăta nu numai pe oamenii pe care i-am câştigat pentru El, dar şi pe cei care au pierit din pricina noastră, pentru că i-am urât, adică i-am neglijat. E de neînţeles cum în câte o Biserică există fraţi care nu-şi mai dau mâna, cazurile acestea fiind socotite de nerezolvat. Aici Duhul dragostei protestează foarte energic. Cel care se

deschide pentru acest Duh va fi mânat de El să meargă la fraţii şi surorile care au fost neglijaţi.

239

Lipsa de dragoste între fraţi este o cauză a neascultării multor rugăciuni. Adesea creştinii se strâng ca să se roage împreună în mod serios pentru un anumit lucru. Dar câte dezamăgiri tăcute se produc când rugăciunile lor serioase nu primesc nici un răspuns! Se înţelege că noi am priceput în totul planul şi sfatul lui Dumnezeu. Adesea însă cauza este că ne-am bizuit pe făgăduinţa de la Matei 18.19, fără să îndeplinim condiţia în sensul ei scripturistic. Nu ne-am adunat pe tărâmul făgăduinţei: *„Dacă doi dintre voi se învoiesc... Ie va fi dat..."*(Mt. 18.19). Unitatea nu se poate realiza decât în Duhul dragostei. Nu-i de ajuns să nu aibă nimic unul împotriva celuilalt, ci trebuie ca, între cei doi sau în toată ceata care se roagă, să poată circula nestingherit Duhul iubirii. Pentru astfel de adunări de rugăciune, este necesar ca, înainte de a se ruga, să treacă o perioadă de timp în care să fie sfinţite relaţiile dintre cei ce urmează să se roage. Trebuie să ne cercetăm serios pentru a vedea dacă toate sentimentele şi gândurile noastre sunt pozitive. Mai bine o astfel de ceată să fie dizolvată sau micşorată, decât să admită oameni care sparg unitatea grupului şi împiedică cercul iubirii să funcţioneze.

Dragostea şi rugăciunea sunt legate indisolubil. Cine vrea să primească răspuns la rugăciune trebuie să aibă Duhul dragostei. Un medic care urmează să facă o operaţie grea îşi rezervă circa 20 de minute pentru propria dezinfecţis. Aceasta pentru ca operaţia să-i fie

pacientului spre ameliorarea stării sale, nu spre nenorocire. El nu vrea ca, în loc să-1 vindece pe bolnav, să-1 infecteze. Şi dacă un medic se pregăteşte atât de temeinic pentru a-i da omului un ajutor trupesc, cu cât mai mult trebuie să ne facem noi timp ca să ne curăţim sufleteşte înainte de a le da altora un ajutor spiritual! Verificarea sentimentelor şi a gândurilor nu-i doar o oglindă pusă în faţa noastră, ci o curăţire necesară ca să nu se cuibărească nimic rău în noi: nici un bacii al urii, al mâniei, al invidiei, al geloziei, al necurăţiei care' împreună cu cei de care e infectat celălalt să facă un dezastru şi mai mare. Acestea au legătură cu sfatul apostolului Pavel: *„Să nu-ţi pui mâinile peste nimeni cu grabă"* (1 Tim. 5.22). Există şi o infecţie sufletească. Numai cel curăţit şi spălat de Duhul dragostei este apărat de o astfel de infecţie şi menţinut sănătos sufleteşte, astfel ca să nu-i vatăme pe alţii. 240
Iubirea de fraţi are şi o altă însemnătate decisivă. Ea constituie un minunat termometru pentru dragostea faţă de Dumnezeu. Iubirea de fraţi, comparată cu o imagine profană, este asemenea supapei de aer de la sobă. Cu cât deschid mai mult uşa, cu atât mai mult oxigen intră la cărbuni şi se face mai mult jeratic. Dacă-mi iubesc mai mult fraţii şi surorile, atunci şi dragostea de Dumnezeu se aprinde mai tare în inima mea. Astfel, Domnul Isus ne dă un ajutor practic pentru relaţiile noastre cu Dumnezeu. învăţ iubirea de Dumnezeu, făcând câte ceva din dragoste pentru fraţi. Este mai uşor să iubesc ceea ce se vede decât ceea ce nu se vede. *„Nimenin-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe*

alţii, Dumnezeu rămâne în noi, şi dragostea Lui a ajuns desăvârşită înnoi." (1 Ioan4.12).

Iubirea vrăjmaşilor

Nicăieri nu se arată mai lămurit faptul că iubirea este de origine divină ca pe crucea Golgotei, şi ea îşi găseşte expresia cea mai înaltă în cuvintele pe care le-a spus Domnul Isus acolo: *„Tatăiartă-i, căci nu ştiu ce fac!"* (Le. 23.34). Dumnezeu i-a iubit pe oameni, încă de pe când îi erau vrăjmaşi. Aşa fac şi astăzi copiii Săi pentru ca să realizeze în lume minunea aceasta dumnezeiască. Dar cine este vrăjmaşul meu? Suntem înclinaţi să ne căutăm vrăjmaşii în ţinuturi îndepărtate. Socotim vrăjmaş pe un împotrivitor care ne ameninţă cu violenţă şi prigonire şi care vrea să ne nimicească. Dar tot duşmani se cheamă şi oamenii care nu-mi sunt simpatici şi care au alte păreri decât mine. Superiorul care mă exploatează şi-mi face şicane îmi poate deveni duşman; tot aşa colocatarul care mă oboseşte şi-mi limitează libertatea. Pe scurt, vrăjmaşi îmi sunt toţi cei care mă calcă pe nervi. Iubire nu înseamnă să-i suporţi pe vrăjmaşi - tăcând şi răbdând până când aceştia se schimbă. Aici asaltul iubirii este adevăratul fel de a iubi. Un cunoscut scriitor şi revoluţionar rus a zis cândva: „Există o singură putere împotriva căreia, noi, comuniştii, suntem dezarmaţi: aceasta este iubirea creştinilor, dar, din fericire, ei nu ştiu lucrul acesta". Forţa dragostei se dovedeşte, în modul cel mai eficace, tocmai în asalt. însă asaltul acesta este cu totul

împotriva firii noastre. Ca să fim în stare să ne iubim vrăjmaşii, trebuie să fim eliberaţi de punctele noastre de vedere, de concepţiile proprii, să fim strămutaţi din locul în care ne găsim. După cum Domnul Isus Şi-a părăsit locul de slavă şi bogăţia cerului pentru a lua, în lume, locul vrăjmaşilor Săi, tot aşa şi noi trebuie să fim gata să ne părăsim lumea noastră, lumea părerilor proprii şi a punctelor de vedere proprii. De câte ori îmi părăsesc punctul meu de vedere pentru a privi lucrurile din punctul de vedere al altuia, îmi dau reama că acel individ nu-i chiar aşa de rău şi de josnic cum mi se părea la început, când îl priveam din punctul meu de vedere. Poate că voi observa ce mare nevoie de ajutor are şi cât de însetat de iubire este cel ce mi se părea a fi un puternic vrăjmaş al meu.
Domnul Isus S-a aşezat în locul nostru, S-a identificat cu noi, cel puţin cu păcatul nostru, ca să ne poată înţelege, şi astfel, pe cruce, a putut să-i privească pe vrăjmaşii Săi cu compătimire şi îndurare deplină şi, în loc să ceară ajutor pentru El însuşi, Se roagă pentru ei. Nu S-a uitat la durerile Lui trupeşti şi la chinul morţii, ci a fost îndurerat de păcatul şi de orbirea spirituală a vrăjmaşilor Săi. Domnul Isus n-a suferit datorită aotocompătimirii, ci a suferit şi a murit în dureri pentru vrăjmaşii Săi. Domnul Isus a fost singurul Om care n-a suferit pentru Sine însuşi. De aceea, El a putut să sufere totul şi exclusiv pentru alţii. Era într-o asemenea măsură eliberat de Sine însuşi, încât putea să înţeleagă şi să iubească pe oricine, chiar şi pe vrăjmaşii Săi.
Mentalitatea aceasta le-a transmis-o ucenicilor,

trimiţându-le în inimă Duhul Său, Fiinţa Sa, iubirea Sa. Cu prilejul unei adunări de evanghelizare, a venit la mine o doamnă tânără şi mi-a istorisit, cu multe lacrimi, necazul ei. Ea trăia ca subchiriaş cu o femeie tare gâlcevitoare. Nu era zi în care să nu se şicaneze, să nu se certe şi să nu se insulte reciproc. îşi puneau una alteia gunoiul în faţa uşii, îşi scoteau siguranţele electrice şi, ori de câte ori aveau ocazia, spuneau una despre alta lucruri negative. Situaţia ajunsese de nesuportat. Această tânără doamnă încercase de multe ori să se comporte creştineşte, dar întotdeauna dăduse greş din pricina relaţiilor deficitare cu vecina ei. Aici s-a văzut slăbiciunea credinţei sale. De câte ori n-a cerut ea putere Domnnului, dar 242
iarăşi a dat greş! De câte ori nu s-a rugat pentru întoarcerea la Dumnezeu a vecinei, dar nu s-a schimbat nimic. De câte ori nu s-a luptat să rămână liniştită şi să rabde, dar fără nici un rezultat. Acum ajunsese la capătul răbdării. La întrebarea mea dacă este gata să primească ajutor, mi-a răspuns îndată: „Da!" Dar când i-am împărtăşit planul meu, a rămas foarte uimită. După multe ezitări, s-a declarat hotărâtă să încerce. La întoarcerea acasă, şi-a cumpărat un ghiveci cu o floare. Dimineaţa, când a auzit primele mişcări ale vecinei în bucătărie, a ieşit din cameră şi s-a oprit în hol. Şi-a luat inima în dinţi şi a sunat. Răspunzându-i-se din interior cu un: „Intră!" spus pe un ton de ceartă, ea a deschis uşa şi, cu vocea întretăiată, a zis: „Bună dimineaţa, doamna X., vreau să vă fac o mică bucurie. Iată aveţi aici o floare. Ştiu că vă plac foarte mult florile". Vecina n-a

mai putut scoate o vorbă. Uimită, surprinsă peste măsură, se uita la subchiriaşa ei, neştiind ce să creadă. După câteva ezitări, zise: „Dar de ce faceţi lucrul acesta?" „Pentru că vreau să vă fac o bucurie", a răspuns cealaltă. Aceasta a constituit sfârşitul încordării dintre cele două femei. Au plâns amândouă şi au putut apoi să stea de vorbă. Aceasta a marcat începutul unei relaţii de bună vecinătate. Povestea mea demonstrează ceva cu privire la asaltul iubirii. în realitate, doamna care o şicana pe vecina ei avea o mare lipsă lăuntrică şi se simţea părăsită, lăsată pradă singurătăţii. Asaltul iubirii a dat pe faţă lipsa aceasta ascunsă şi, în parte, a şi înlăturat-o.

Iubirea faţă de vrăjmaşi îmi îngăduie să-mi privesc vrăj-maşul de pe poziţia lui. Superioritatea acestei iubiri constă în faptul că mă face în stare să-mi ajut vrăjmaşul. Dar nu-1 pot ajuta decât dacă îmi dau osteneala să-i înţeleg felul său de a gândi şi punctul lui de vedere. Exact aşa a făcut Domnul Isus cu vrăjmaşii Săi. El Şi-a lăsat locul Lui din cer şi S-a aşezat în locul nostru, ca să ne poată înţelege bine în toate privinţele. Sunt multe situaţii şi împrejurări de nerezolvat. Sunt multe relaţii anormale şi conflicte între oameni pe care noi, omeneşte vorbind, nu le putem aplana. Dar iubirea este ca uleiul pe care-1 turnăm pe balamalele uşii. Şi totul se restabileşte. Iubirea faţă de vrăjmaşi cere adesea ca eu să merg pe drumul cel mai de jos, adică pe calea morţii. Din pilda cea mare şi

ultima dată de Domnul Isus pe Golgota, vedem că

vrăjmaşul rămâne vrăjmaş, până când i se pare că ne-a învins. Se poate ca el să nu primească dragostea, s-o dispreţuiască. Dar şi în cazul acesta, dragostea n-a ajuns la capătul puterilor ei, căci iubirea este gata să şi moară. Nu ni se cere întotdeauna moartea trupească; adesea ni se cere moarte faţă de părerile proprii, faţă de drepturile noastre, şi moartea de felul acesta este cu mult mai grea. Se poate ca vrăjmaşul să ceară de la mine umilinţă. Iubirea este oricând gata să se smerească. Se poate ca vrăjmaşul să mă exploateze şi să mă păgubească. Iubirea este gata să se lase exploatată şi păgubită. Iubirea are întotdeauna respiraţia lungă. Odată şi odată, ura vrăjmaşului va muri, aşa cum şi valurile mării se potolesc la mal. Nisipul nu-i opune nici o rezistenţă mării, ci lasă valurile să se rostogolească peste el, şi apoi acestea se retragîndepărtându-se. Tot aşa şi iubirea este gata oricând să întâmpine asaltul urii şi nu se retrage până când ura nu pleacă. Moartea Domnului Isus este cea mai limpede dovadă în privinţa aceasta. Spre El s-au năpustit până la epuizare ura lui Satan, împotrivirea oamenilor şi josnicia păcatului. Pentru că El le-a primit pe toate, fără a reacţiona, a sfărâmat puterea răului.
Am ajuns la un hotar foarte important al vieţii noastre, care ne cere luarea unei hotărâri. Sunt eu pregătit să merg pe drumul Crucii? Este drumul pe care mergi tu însuţi calea unui om lipsit de drepturi, drumul predării, al umilinţelor şi al suferinţei? Cel care îşi ia crucea şi porneşte spre Golgota nu mai are dreptul la onoruri cetăţeneşti. Acesta este un om liber ca pasărea. Oricine poate face cu el ce vrea. Lucrul acesta îl cere Domnul

Isus, şi nimic mai puţin, de la ucenicii Săi, când zice: *„Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze"* (Le. 9.23). Iubirea de vrăjmaşi nu va avea întotdeauna urmări, dar va aduce rod. Lumea noastră, care trăieşte în ură, în ceartă, în încordare şi în conflicte, are nevoie de oameni de care răul să fugă, de paratrăsnete ale urii, pentru ca iubirea să iasă biruitoare. Nu ne putem hotărî să pornim pe drumul acesta decât tremurând până in adâncul sufletului nostru, dar deplin încredinţaţi că numai plinătatea dragostei lui Dumnezeu, marea nesfârşită a iubirii Lui poate să întâmpine uraganul urii, să i se împotrivească şi să-1 oprească. 244 Iubirea este şi o putere foarte eficace în lupta împotriva duşmanului nevăzut care se aruncă asupra oamenilor sub formă de boli şi suferinţe. Bacilii şi, în general, sămânţa bolilor se dezvoltă mai uşor într-o atmosferă de ură, mândrie şi neîncredere decât într-o atmosferă de iubire. într-o casă în care domnesc ura şi răutatea, vor fi mai multe boli decât într-o casă unde stăpâneşte Duhul lui Dumnezeu. Mulţi oameni sunt bolnavi pentru că sunt prea puţin iubiţi. Mai ales când este vorba de numeroase boli sufleteşti şi de mult răspândita boală modernă, nevroza, este aproape sigur că pricina e cea menţionată mai sus. Cel care trece dintr-o lume rece, plină de ură şi perversiune, într-o comunitate sănătoasă se face sănătos, atât trupeşte, cât şi sufleteşte. Aşa se explică faptul că mulţi oameni care s-au apropiat de Domnul Isus s-au însănătoşit. Pentru mulţi oameni numai umbra lui Petru aducea vindecare. Nu era o lucrare magică a umbrei sale, ci iubirea Domnului Isus care se revărsa prin

ucenicii Săi. Părinţii nu le-ar putea face copiilor lor un bine mai mare şi nu le-ar putea da o zestre mai bună ca atmosfera de dragoste din sânul familiei. Greutăţile în educarea copiilor şi greşelile sunt învinse acolo unde atmosfera familiei este determinată de o adevărată şi sinceră iubire între părinţi şi copii, unde dragostea este exprimată într-un mod amical şi vesel prin laudă către Dumnezeu şi prin vorbe prietenoase care sunt de mare ajutor. Omul sărac în iubire este susceptibil, supărăcios, reţinut şi capricios; el va fi instabil şi agresiv, gata să insulte pe oricine. Va fi dependent de alţii şi izolat. Aceştia sunt oamenii cărora li se potriveşte iubirea lui Cristos. Aceştia sunt „vrăjmaşi" care stau sub influenţa Celui Rău, de unde noi îi putem scoate prin dragostea Domnului Isus.

Asaltul este mai bun decât apărarea

Un predicator o vizitează într-o zi pe o credincioasă care avea necazuri cu bărbatulei. Toate încercările ei de a-1 ajuta să se întoarcă la Domnul nu dăduseră nici un rezultat. Predicatorul îi recomandă să încerce şi cu iubirea. „Trebuie să-i pui cărbuni aprinşi pe cap", zice el. „Ajută oare lucrul acesta?" întreabă mirată femeia. „Cu apă fiartă am încercat". Asaltul

iubirii nu poate fi dat cu arme omeneşti. La baza acestui atac, stă cunoştinţa că Dumnezeu însuşi atacă lumea cu iubire. Asaltul iubirii Lui caută să ne cuprindă şi pe noi, spre a deveni luptători împreună cu El. Creştinii nu aparţin unei oştiri defensive. Credincioşii care au cunoscut ceva din dragostea lui Dumnezeu nu pot

rămâne în culisele istoriei lumii. „Budoarul" spiritual nu este locul de retragere al oamenilor iubirii. Şi tot aşa „Insula Fericiţilor" nu este un aranjament al lui Dumnezeu. Cei mai mulţi oameni care nu-L cunosc pe Dumnezeu mai de aproape, consideră că au dreptul să-I pună tot felul de întrebări. „Cum poate Dumnezeu să îngăduie aşa ceva?", întreabă ei mereu. Ei îl asaltează cu plângeri, cu îndoieli şi, în cele din urmă, cu reproşuri masive. Tuturor acestor oameni Dumnezeu nu le dă nici un răspuns. El esie Cel ce întreabă: „Adame, unde eşti?" Această primă întrebare a lui Dumnezeu n-a amuţit nici astăzi. Oricare om, căci Adam înseamnă om, îi va răspunde cândva Creatorului. *Trebuie* să-I răspundă. Şi întrebarea: „Unde este fratele tău?" a rămas tot fără răspuns. De asemeni, venirea Domnului Isus, suferinţele, moartea şi învierea constituie o întrebare pentru lume. Apostolii au pus pretutindeni întrebările acestea: „Omule, unde eşti, unde mergi, care-ţi este stăpânul, care e rostul vieţii tale?" Creştinii sunt oameni care dau asalt. Profesorul Tnielichee a scris o carte remarcabilă cu titlul: „întrebări ale creştinismului către lumea modernă". în introducere, el spune că lumea obişnuieşte să le pună creştinilor întrebări prin care să încerce a-i pune la colţ. întotdeauna lumea trece la atac, când ucenicii Lui nu mai au spirit de luptători în asalt. Evanghelia însă este cea mai agresivă veste pe care a auzit-o vreodată lumea. Domnul Isus este Domnul: deci de ce nu te afli şi tu sub stăpânirea Lui? Domnul Isus iartă păcatele întregii lumi; deci, tu de ce trăieşti mai departe în păcat? Domnul Isus este viaţa veşnică; deci, tu de ce

te temi de păcat? O adunare creştină lipsită de spirit agresiv este o turmă care, în loc să fie în mişcare, se odihneşte în staul. în ilustraţia aceasta, se pot descifra câteva înfăţişări ale Bisericii Domnului Isus din zilele noastre. O turmă care nu se află în mişcare şi nici nu este într-un loc închis cu gard, doarme. însă somnul pentru creştini este o cursă primejdioasă. Păstorul s-a trudit cu toată râvna să-i 246
pună iarăşi pe picioare pe cei adormiţi. Cu cât o Biserică rămâne mai *nult timp nemişcată, cu atât anumite oi simt nevoia să sară gardul. Este datoria păstorului să aducă înapoi oile fugare. Şi astfel, deseori munca păstorului constă în a-i trezi pe cei obosiţi şi a alerga după cei plecaţi, în loc să meargă înaintea turmei şi să-i arate drumul. Biserica Domnului Isus trebuie să-şi reia mersul. Numai aşa va ajunge la ţintă, va fi păzită de pericolul adormirii şi va scăpa de ademenirile de a merge pe drumuri laterale. Domnul Isus nu i-a închis pe ucenici într-un ţarc, ci i-a trimis în mijlocul lupilor (Mt. 10.10). Predica de pe munte este ordinul de atac al Domnului Isus către ucenicii Săi. Să nu rămânem la înţelegerea greşită că următoarele cuvinte din Predica de pe munte: *„Dacă te loveşte cineva peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt",* ar fi o morală a laşilor. Numai cititorul superficial vn rămâne la părerea aceasta. A te lăsa lovit, a suferi nedreptate nu sunt virtuţi ale retragerii. Domnul Isus porunceşte: *„Lumina voastră să lumineze"; „Du-te şi te împacă"; „Felul vostru de vorbire să fie da, da şi nu, nu "; „întoarce-i şi celălalt obraz"; „Mergi şi a doua milă"; „Dă, binecuvântează,*

fă bine".
Cristos Şi-a dus ucenicii pe munte, cum îşi duce un comandant ofiţerii pe colina de comandă, ca să le arate câmpul de luptă. Rezultă de aici că Predica de pe munte nu poate fi înţeleasă şi împlinită decât de ucenicii Domnului Isus. Nu sunt în ea principii pentru activitatea lumii politice sau economice. Numai cei născuţi din nou pot trăi după Predica de pe munte. Ea este proclamaţia împărăţiei lui Dumnezeu, declaraţia de guvernare a unui Domnitor nou pentru o lume nouă. Ea nu este valabilă pentru Biserica Domnului sau pentru creştinătate în general. Predica de pe munte a fost gândită şi rostită în relaţia Eu-tu, Dumnezeu-credincios. Ea nici nu se poate realiza decât în relaţia Eu-tu. Cine aplică necredincioşilor măsura Predicii de pe munte îi cere măgarului să zboare. Lumea şi epoca aceasta sunt guvernate după alte legi. însă pentru ucenicii Domnului Isus ea este descoperirea minunatelor posibilităţi ale lui Dumnezeu pe care El le dăruieşte prin Duhul Sfânt celor a căror umblare este orientată către cer. Deosebit de precis şi bogat în contraste îşi arăta Domnul Isus gândurile în pasajul despre pălmuire. Fondul întunecat

al Vechiului Testament era: *„Ochipentru ochi, dinte pentru dinte"*, sau, în limbajul nostru: „Cum mi-ai făcut tu mie, aşa îţi fac şi eu ţie". Această regulă generală de viaţă se practică în lume. Greutatea de a o împlini cu dreptate constă în faptul că, dacă am pierdut un dinte din cauza loviturii pe care am primit-o, foarte greu aş putea calcula ca lovitura pe care i-o dau eu în schimb să-1

coste pe vrăjmaş numai un dinte. De cele mai multe ori, contralovitura este mai puternică. Ea îl determină pe vrăjmaş să se răzbune din nou. Aceasta mă face să-1 lovesc de două ori mai tare. Aşa se agravează la infinit certurile între oameni şi conflictele între popoare. Domnul Isus opune acestui fel de vieţuire, noua Sa orânduire: asaltul iubirii reciproce. Domnul Isus ştie şi că noi nu mai trăim în împrejurări paradisiace; de aceea, exemplele date sunt realiste şi realizabile. Istoria cu pălmuirea arată lămurit lucrul acesta. Omul firesc reacţionează la pălmuire întorcând lovitura. Omul nobil, umanistul, care este mai avansat în educarea de sine, primeşte chiar o lovitură nedreaptă. Jnsă omul răscumpărat, când e lovit, începe cu contraatacul iubirii jert-fitoare. El poate face lucrul acesta, fiindcă are privirea corectă. Poate pentru că a scăpat de Eul său şi de reacţiile sale egoiste. Domnul Isus are concepţii ciudate. El compătimeşte pe cel care a lovit, nu pe cel lovit. Cel care loveşte pe fratele său păcătuieşte, iar cine păcătuieşte rupe nu numai relaţia cu semenul său, dar şi relaţia cu Dumnezeu. Cel ce a fost lovit uită repede durerea suferită. A suferi dureri şi a fi ofensat sunt lucruri vremelnice. însă păcatul este o realitate veşnică. Ucenicul care a fost lovit de un altul poate să-şi privească vrăjmaşul cu ochii Domnului Isus. El nu se uită la sine şi la nedreptatea care i s-a făcut, ci la agresor şi la păcatul care-1 desparte pe acesta de Dumnezeu. A fi pălmuit nu este pentru creştini ceva neobişnuit. A fi prigonit, păgubit, dispreţuit şi lovit sunt experienţe pe care Domnul Isus chiar le-a făgăduit ucenicilor Săi.

Asaltul iubirii se arată în aceea că un credincios lovit nu se retrage ofensat sau numai întristat, ci vrea să-şi câştige vrăjmaşul, întoarcerea celuilalt nu-1 va împinge pe agresor la o nouă furie, ci îi va arăta că legătura cauzală şi generală s-a întrerupt, că aici nu s-a mai reacţionat omeneşte. Vrăjmaşul întâlneşte aici ceva neobişnuit: superioritatea dumnezeiască 248
a iubirii. Numai cine este dezinteresat sau, potrivit cu felul de vorbire al Domnului Isus, eliberat, poate să procedeze astfel. Ura moare când dă de iubire. Ura nu dăinuie decât atâta timp cât durează împotrivirea. Când se loveşte de iubire, ura îşi pierde puterea şi sensul. Cel care, în iubire, întoarce şi celălalt obraz, arată că el n-a fost vătămat. Poate că afirmaţia aceasta se va lămuri mai bine prin următorul exemplu: cineva vrea să-1 dea în judecată pe potrivnicul său. în joc este o haină. Omul firesc reacţionează mereu astfel: el merge la proces, fiindcă ştie că va câştiga. Omul nobil poate că va renunţa la proces şi îşi va ierta vrăjmaşul. El vrea să fie liniştit şi, de dragul păcii, îi va lăsa vrăjmaşului haina, care, de fapt, nu-i aparţine acestuia. Cel răscumpărat însă îl are în vedere pe celălalt. El îi vede nevoia potrivnicului şi lipsa lui de iubire care-1 face să urască. El vede că vrăjmaşul, în ultimă analiză, nu luptă pentru haină, ci pentru recunoaştere, pentru a i se da dreptate. De aceea, creştinul îi dă bucuros ceea ce i se cere, îi mai dă pe deasupra şi mantaua şi îi arată, prin aceasta, că lui tot i-a mai rămas ceva. Mantaua este expresia prisosului de iubire. Vrăjmaşul trebuie să simtă acum că Dumnezeu nu stă pe baza dreptăţii, ci numai pe tărâmul

îndurării. Iubirea trece dincolo de ce este drept. Ultimul exemplu, „a doua milă", subliniază încă o dată lucrul acesta. Conform prevederilor legii, gazda era obligată să-şi însoţească oaspetele pe o distanţă de o milă. Dar ucenicii Domnului Isus fac nu numai ce este drept, căci iubirea se arată tocmai în „a doua milă". Dragostea nu este ceea ce se cuvine, ci darul de bună voie. Dragostea ia fiinţă acolo unde încetează dreptul. Ea trece dincolo de cerinţele omeneşti. Iubirea vine de sus. Aceste exemple ale legii celei noi nu pot fi înţelese în sensul că toţi creştinii trebuie să parcurgă „a doua milă". Iubirea este întotdeauna originală şi găseşte, în fiecare situaţie, corespunzătorul „mai departe". Iubirea vrea să-1 câştige pe vrăjmaş pentru iubire. în toată purtarea lui şi în vrăjmăşia lui, el nu vede exteriorul, adică ce face el, ci interiorul, adică ce-i lipseşte. De aceea, şi faptele dragostei nu sunt ceva exterior. Iubirea atinge întotdeauna locul unde este ascunsă lipsa propriu-zisă. Ucenicii Domnului Isus nu sunt nişte oameni care trăiesc din belşugul lui Dumnezeu. Spre deosebire de viaţa lor ante-

rioară, ei nu au faţă de mediul lor pretenţia de a căpăta de la viaţă mai mult decât au pus în ea. Astăzi se obişnuieşte ca fiecare să caute ca, din puţinul pe care 1-a pus, să câştige cât mai mult posibil. De cele mai multe ori, asaltul iubirii se dă în lumea gândurilor. Se poate spune că sunt un creştin duhovnicesc doar dacă gândurile şi dorinţele mele influenţează pozitiv mediul în care .trăiesc. Gândurile sunt puteri. După cum razele

nocive pornesc dintr-o materie radioactivă şi influenţează mediul înconjurător, tot aşa dintr-un creştin se revarsă asupra semenilor săi gânduri pozitive. Gândurile izvorâte din iubire, dorinţele bune şi mijlocirile au o influenţă mai mare decât s-ar părea. Ele sunt mai tari decât gândurile alimentate de ură, pizmă şi gelozie. Cel care, mergând la locul de muncă, se gândeşte la colegii şi superiorii săi având dorinţe pline de dragoste, îi influenţează în bine. Cine se gândeşte la semenii săi cu nelinişte, cu grijă ori cu ură, îi influenţează pe aceia în mod corespunzător. Ne creăm mediul prin poziţia pe care o luăm faţă de el. Trebuie să învăţăm ca, în loc să suferim sub influenţele negative ale păcatului şi urii, să fim mijlocitorii unor influenţe dumnezeieşti.

Fantezia noastră şi lumea gândurilor conţin arme şi pentru bine şi pentru rău. Domnul Isus îi învaţă pe ucenicii Săi să folosească armele de asalt ale iubirii în gânduri, în vorbe şi în fapte. *„în dragoste, nu este frică, dragostea desăvârşită izgoneşte frica" ii* Ioan 4.18). Frica este pricina unei vieţi frânate, frustrate.

Frica este şi cauza sentimentului de inferioritate. Frica ia naştere acolo unde lipseşte dragostea. Ea se naşte dintr-un gol lăuntric. Dacă în sufletul meu nu există sentimente şi puteri pozitive, pătrunde frica şi ia în stăpânire spaţiul gol. Atunci mediul meu înconjurător mă strâmtorează şi mă apasă. Domnul Isus este tot aşa de real şi de aproape de noi cum poate să fie un om oarecare. Despre un renumit om al lui Dumnezeu se povesteşte o întâmplare ciudată. El obişnuia să meargă

deseori seara târziu pe la casele vecine sau în alte sate pentru a lua parte la diferite strângeri laolaltă ale credincioşilor, de unde se întorcea singur pe întuneric. Pe atunci, el avea numeroşi duşmani. Mulţi oameni veniseră la credinţă prin el şi acum trăiau o viaţă curată înaintea lui Dumnezeu. 250
Aceasta a făcut ca nişte tineri să plănuiască un atac împotriva omului lui Dumnezeu. Ei aflaseră că într-o anumită seară creştinul urma să treacă singur printr-un defileu cunoscut. Tinerii s-au aşezat la pândă, însă a doua zi, a venit la el unul dintre cei ce voiau să-1 atace şi i-a destăinuit tot planul. „De ce nu m-aţi atacat?" 1-a întrebat credinciosul cu mirare. „Nu eraţi singur, altfel v-am fi atacat", a fost răspunsul. „Eram singur", a declarat omul lui Dumnezeu. „Nu, noi am văzut alături de dumneavoastră un bărbat cu care mergeaţi împreună vorbind. Era un om cu un veşmânt strălucitor". Atunci omul lui Dumnezeu a înţeles că, în convorbirea pe care o avusese el cu Domnul Isus, pentru ceilalţi prezenţa divină devenise vizibilă. Starea de vorbă cu Domnul Isus decurge din dragostea noastră faţă de El. Cu cât îl iubim mai mult, cu atât mai des vom sta de vorbă cu El şi cu atât mai mult ne vom da seama cât este El de aproape de noi. Te sfătuiesc să vorbeşti mult şi despre toate problemele tale cu Domnul Isus. Orice clipă de singurătate foloseşte-o pentru rugăciune. Numai aşa golul va fi umplut şi singurătatea nu va mai fi singurătate ci părtăşie cu Dumnezeu. Dar oare pot fi învinse astfel piedicile sau greutăţile? Nu există om care să nu aibă greutăţi. Unele dificultăţi apar în Biserică

datorită lipsei de bunăvoinţă pentru a conlucra. De câte ori nu s-a întrebat în câte o adunare creştină: „Cine poate să cânte la orgă?" şi, deşi erau acolo câţiva organişti, nu s-a oferit nimeni, fiecare socotind că altul cântă mai bine decât el, şi astfel cei prezenţi au trebuit să cânte fără orgă. Mai sunt piedici în depunerea mărturiei, în a face o rugăciune în public, reţinere când e vorba de spus un cuvânt care ar trebui să fie spus. în dosul acestor piedici şi reţineri stă timiditatea egoistă. Fiecare se gândeşte la sine şi la anturajul său, adică la posibilitatea de a se alege cu un blam în loc de laudă, şi astfel îi uită pe ceilalţi pe care i-ar putea ajuta. Cel dispus să-i ajute pe alţii este gata să îndeplinească o slujbă şi să-şi asume orice risc. Cel care este gata pentru slujbă n-are timp să se uite la piedici. Predându-mă pentru părtăşia cu cei pe care-i slujesc, le înving pe toate. Dacă nu Eul meu stă în centru, ci interesele celorlalţi, dacă pentru mine părtăşia este mai scumpă decât propria mea persoană, atunci trec peste orice greutăţi prin puterea iubirii. Când să depun mărturie,

adică să mărturisesc în public ce a făcut Domnul Isus pentru mine, adesea apar piedici care-mi închid gura. Cel care se gândeşte numai la sine, nu şi la cei pentru care trebuie dată mărturia, nu va putea să le învingă. Domnul Isus i-a trimis pe ucenicii Săi să strige de pe acoperişul caselor şi din lumina rampei.

Iubirea nu-i destinată să fie *pusă într-un coif*. Iubirea trebuie să lumineze, nu poate să stea *sub obroc*. Orice om care Se gândeşte la altul, e gata să-i dea ajutor prin

mărturia sa. Aceasta nu înseamnă *că* trebuie să spun eu ceva, ci să audă celălalt ceva. Cine trăieşte pentru alţii nu are piedici. Aici se arată ceva din slobozenia dumnezeiască a copiilor lui Dumnezeu. Ei sunt slobozi faţă de ei înşişi şi slobozi pentru Dumnezeu şi pentru oameni. Propria lor viaţa nu mai joacă decât un rol foarte neînsemnat. Scopul lor suprem va fi binele semenilor şi gloria lui Dumnezeu.

CUPRINS

Redactor: CONSTANTIN MOISA Tehnoredactor: OLGA CHIBICI
Procesare text: ANGELA VÎNĂTORU
*
Bun de tipar: 05.01.1999. Apărut 1999. Coli de tipar 16. Tiparul executat sub comanda nr. 2/1999 Ia Tipografia STEPHANUS,

str. Bibescu Vodi nr. 1, Bucureşti
ROMÂNIA

Nioolae Tonoiu

(1902-1989)

T

„JVu vorbesc de-o ridicare In privirea celor mulţi, Căci aceasta e pierzare, Dacă vrei să mă asculţi. Dumnezeu a lepădat Ce-i la oameni înălţat; Umilinţa de-o iubeşti, Află cape bun drum eşti."'

N. Tonoiu

•

» Are viaţa de credinţă trepte sau adâncimi necunoscute creştinului de rând?

Este alcătuită închinarea dintr-o seamă de acte sporadice şi anumite ritualuri sau reprezintă o atitudine caracteristică vieţii de zi cu zi? Religia şi credinţa în Dumnezeu sunt sinonime?

» Ce implicaţii are asupra credinciosului crucea lui Cristos? Dar crucea lui însuşi?

» Este rugăciunea de mijlocire apanajul unei elite sau unul din drepturile fiecărui creştin veritabil?

Care sunt aspectele practice ale sfinţeniei şi cum poate deveni ea suprema realitate a vieţii?

Sunt doar câteva din întrebările care l-au frământat pe autor şi cărora cartea încearcă să le dea un răspuns.

EDITURA

i

N

[SE
fi.0
,0)
ISBN 973 - 9174 - 99 - X